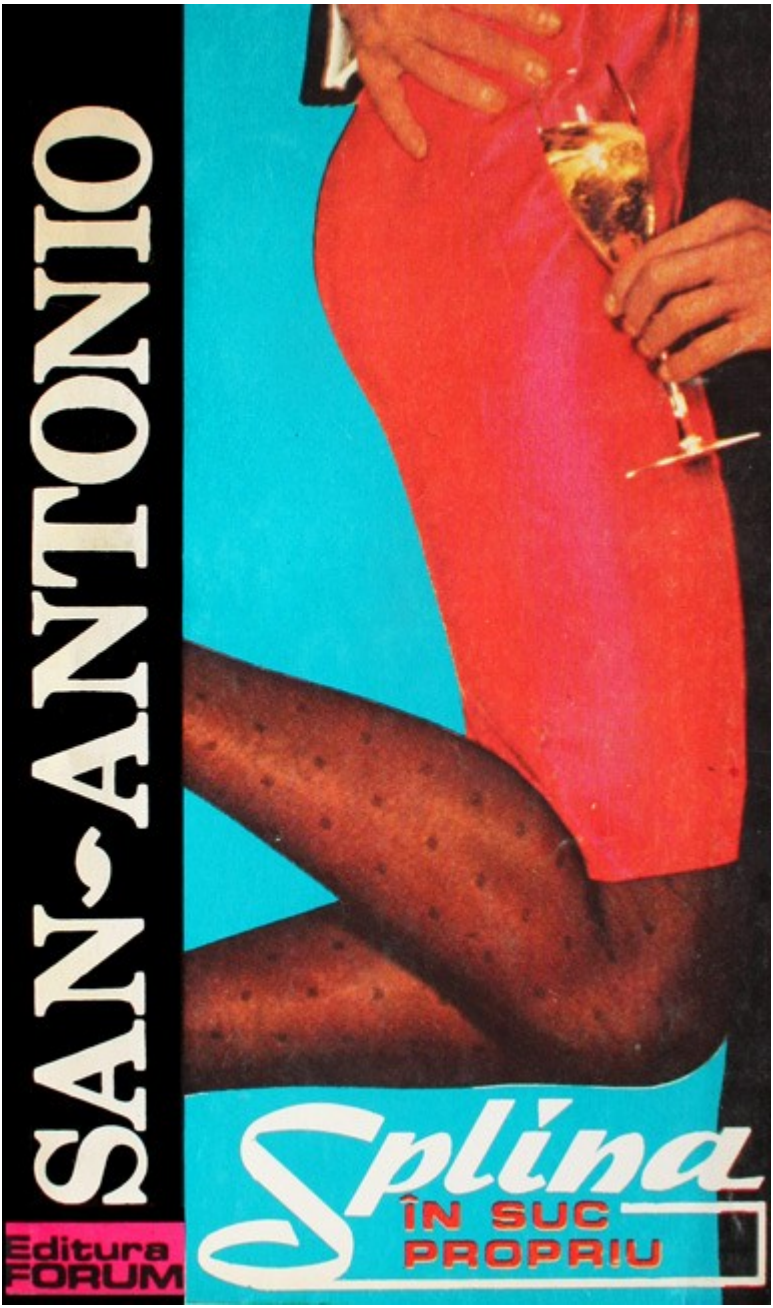

San-Antonio

Splina în suc propriu

Traducere de Tania Şiperco

Editura Forum
1993
ISBN 973-9065-46-5

CAPITOLUL ÎNTÂI

Eu, mă ştiţi? Ador femeile care au o gură mare, e atât de confortabil!

Giniţi ce bine aranjează Bărbosul lucrurile: chiar acum ţin una-n braţe. Pentru că, zău aşa, dacă-i vorba de bot, mis Gloria Victis posedă unul care i-ar da ameţeli unui speolog: mai ales când cască.

Altfel, persoana de care vă zic e în regulă. Poţi regreta eventual lipsa ei de sâni, dar ar însemna să fii de-a dreptul cusurgiu. Gagicile sunt ca prioritatea de dreapta, asta se respectă. Chiar să aibă oleacă de mustaţă şi bulanele ca spiţele de bicicletă, trebuie totuşi să le cedezi fotoliul în autobuz, nu? În caz contrar, curtoazia franţuzească ar semăna urgent cu poza ecvestră a domnului Johnson (nu ăla care face motoare, ăla care dă rateuri). Când respectul faţă de gagică se pierde într-un popor, debandada e aproape, fraţilor. Faceţi-vă douăşpe noduri la batistă, ca să nu uitaţi asta.

Ci ziceam deci că mis Gloria e o damă interesantă, înaltă, subţire, voioasă, cu păr cânepiu, piele aurie şi geantă din crocodil. În plus, are ochii verzi, ceea ce e foarte practic atunci când vrei să fii luat drept albinos de către un daltonist. Şi acum, să vi-o închei dintr-o trăsătură de condei, cum ar spune taica Dumas tatăl. Gloria nu este nici mai mult, nici mai puţin, decât unica fiică a lui Vie Victis, regele perlelor de cultură sub celofan. Un pârlit care valorează probabil în jur de zece miliarde de dolari în franci vechi. Dar, cum bine mi-a zis colonelul Marcel Bluwal, într-o zi când beam un păhărel împreuna: „Nu trebuie să-ţi baţi joc de cei bogaţi, căci nu ştii niciodată ce

poţi ajunge”.

Am întâlnit-o pe miss Victis asta alaltăieri, la un cocktail în Palm Beach. Ea căuta un foc, eu aveam o brichetă. Eram sortiţi să ne-înţelegem. Nu mă pricep prea bine la blănuri, dar pot să vă spun că etola ei de zibelină ar fi fost de ajuns pentru acoperirea deficitului bugetar. Cât despre bijuteriile ei, trebuia să-ţi pui ochelari de soare ca să le priveşti fără riscul de-a ţi se dezlipi retina. Ne-am plăcut. Nu că aş fi sensibil la parai. E dezinteresarea în persoană, San-A, ştiţi doar? Dar mă-ncălţa să văd cum trăieşte o gagică în al cărei cont în bancă soarele nu apune niciodată. Speram s-o văd făcând nişte chestii amuzante: cumpărând turnul Eiffel sau Gioconda, de exemplu; sau măcar închiriind Palatul de Justiţie ca să înfiinţeze o crescătorie de elefanţi albi. Dar nu: ea se mulţumea să ducă o viaţă de huzur şi, atunci când mergeam să radem o sticlă de şampanie, mandea era acela care o plătea dintr-o leafă anemică de caraliu.

În timp ce ţopăiam, abdomen lângă abdomen, copila îmi înşira părerile ei despre Franţa. Găseşte că suntem un neam de cârcotaşi. A început la vamă, impresia asta, atunci când gorobeţii au făcut gât în legătură cu paraşocurile Cadillacul ei, care sunt din platină. Degeaba le explica ea că alesese acest sistem de protecţie pentru că e mai eficient, cârâiau atât de tare, domnii vameşi, că a fost nevoită să sune la consulat ca să se înăbuşe scandalul. Zice că o ţară în care nu-ţi mai poţi permite paraşocuri din platină este o ţară decadentă.

Poate că are dreptate, Gloria. În definitiv. Nu-i place nici modul în care chelnerii din restaurante îţi răspund că dacă maioneza e tăiată, n-ai decât să ţi-o torni în chiloţi. Asta-i răneşte convingerile religioase. E puritanismul protestant întruchipat, puştoaica asta. Şi apoi mai sunt o grămadă de alte lucruri care o dezamăgesc: casele de la periferie, atât de mediocre, poliţiştii, atât de prost înţoliţi, încât par întotdeauna a-şi fi petrecut noaptea într-un coş de gunoi; şoferii de taxi scandalagii; rasolul de viţel care la noi nu e servit cu gem de coacăze; cocoşul în sos de vin

care aici nu se mănâncă stropit cu mentă; Luvrul care a fost înălbit; catedrala Notre-Dame care s-a înnegrit, etc… Pe scurt, e timpul să fac efortul de a încerca să restabilesc prestigiul francez în mintea Gloriei Victis.

Aplic metoda de urgenţă: privire catifelată, voce stomacală, mână plimbăreaţă. Dreapta mea îi cotrobăie prin decolteu la spate ca laba unui maseur. Are omoplaţii cam ascuţiţi, în paranteză fie spus! S-o ferească Sfântul să-i vină ideea de-a se culca pe o saltea pneumatică, pentru că ar risca o dezumflare.

I-am spus să sunt poliţist de elită şi ea mi-a răspuns că un caraliu francez, pe lângă un caraliu american, e calendarul Poştei faţă de un Modigliani. Cum vedeţi, miss Fason le spune pe şleau. Aşa că astă-seară am hotărât să-i arăt diferenţa care există la pat între un caraliu francez şi un caraliu de dincolo de Atlantic.

Ne aflăm într-un bar, pe coasta de Azur. Orchestra cântă sub palmieri. Ringul de dans în aer liber e luminat de spoturi. La picioarele noastre, Mediterana scânteiază în lumina lunii. Eu, care cunosc America, pot să vă spun că n-am găsit acolo niciodată un peisaj ca ăsta. Îi cer gagicuţei să admită şi ea admite.

Orchestra cântă „E vina primăverii”, un imn adus acneei juvenile. Asta-ţi strecoară în rezervorul de senzaţii nişte furnicături paradisiace. Chestia asta, credeţi-mă, nu se dansează, se masează.

— Ce puternic eşti! se extaziază, pe bună dreptate, micuţa mea îngâmfată.

— Şi încă, subliniez eu, azi nu mi-am luat untura de peşte.

Miresme şofranate şi marine se îmbină în nările noastre fremătătoare. E ora fiorului.

— Unde suntem, aici? se răsfaţă Gloria.

— Undeva între Cannes şi Saint-Raphael frumoaso! Şi adaug:

— E bine să fii undeva, nu? Aveam un chef nebun să-ţi pun mâna undeva…

Superba bucată simfonică se opreşte, perechile

rămân lipite un timp, cât să-şi dea seama că muzichia are pauză, după care se-ntorc la mesele lor.

— Ce-ar fi să facem o plimbare de-a lungul litoralului? sugerez eu, în chip de bărbat ale cărui cunoştinţe geografice sunt la fel de vaste ca Siberia.

— Daca vrei tu!

Personal o găsesc destul de supusă, la ora asta, pe micuţa capricioasă. Asta e chestia reconfortantă, fraţilor. Chiar şi cea mai îndârjită cusurgioaică îşi are momentul ei de cedare. Femeile cele mai puternice devin vulnerabile odată cu ora ciudată care le îmbată.

Plătesc şampania infectă şi o prind de-o aripă ca s-o ştergem. Maşina mea decapotabilă se află în parkingul barului, păzită de un maimuţoi palid, a cărui şapcă albă şi aurie îi cade până la rădăcina nasului. Îşi încasează recompensa de o sută de parai şi, în schimbul acestei frumoase sume, îi deschide Gloriei portiera maşinii.

O iau pe drumul ce-nsoţeşte ţărmul. Mediterana e feerică în bătaia lunii. Mai mişto decât pe calendare, aşa că vă daţi seama! Sclipeşte cât vezi cu ochii. Aş da cu plăcere un Victor Hugo unui mandolinist ca să ne sublinieze cu un mic solo melancolia acestei clipe.

Mergem cu viteză mică. Am un braţ petrecut pe după umărul însoţitoarei mele şi nu-l recuperez decât pentru a schimba viteza, din când în când.

— Cunoşti zona? îi susur.

— Nu.

— Sunt sigur că o să-ţi placă, joc-de-cuvânt eu. Colinele, rozmarinul… E ca-n Daudet, puiule!

Şi o iau pe un drumeag şerpuitor care chiar şerpuieşte pe coasta falezei. Urcăm rapid deasupra nivelului mării pentru a o putea admira de la înălţime. Intrăm în pădurea de pini. Parfumul se schimbă, calitatea aerului de asemenea.

— E magnific, îmi ciripeşte americanca, frecându-şi fondul de ten de umărul meu.

Îmi spun că, dacă găsesc un luminiş în pădure, aş putea să-i arăt Gloriei câteva exponate personale, ca să-i

dau ghes.

Pe când mă fredonez aşa pe şerpuielile drumului, o maşină ne depăşeşte cu toată viteza. N-am decât timpul de a mă strânge spre dreapta pentru a evita să fiu agăţat.

— Sunt nebuni la orice oră, filosofez eu.

Asta o face pe Gloria să râdă. În State, asta-i floare la ureche. Acolo, găseşti ţăcăniţi pe toate drumurile.

Îmi continui liniştit drumul şi brusc, un kilometru mai încolo, ajunşi în plină pădure, zăresc maşina care ne-a depăşit de-a curmezişul şoselei, cu o roată în şanţ. Portiera pasagerului este deschisă şi unul dintre ocupanţi e pe jumătate aruncat, din vehicul. Are faţa pe asfalt, picioarele fiindu-i încă sub tabloul de bord. E impresionant să gineşti o astfel de privelişte în lumina farurilor.

Frânez în timp ce Gloria scoate un ţipăt asemănător cu cel scos de frânele mele.

— Un accident! bolboroseşte ea.

— Yes, răspund eu prosteşte, e maşina care tocmai ne-a depăşit. Nu-i de mirare, la viteza cu care gonea.

Sar din caleaşcă şi mă năpustesc spre automobilul accidentat. E o maşină americană decapotabilă şi decapotată.

Mă aplec deasupra rănitului. În exact acelaşi moment, o voce murmură cu un accent străin care n-are nimic francez în el:

— Eu, în locul tău, mi-aş pune mâinile pe cap!

Mă întorc şi descopăr în spatele meu un vlăjgan în cămaşă albă, purtând pe cap o pălărie de pai neagră. Are un argument solid în favoarea lui. În persoana unei mitraliere.

Numai din felul în care o ţine şi se simte că nu e amator şi că se poate servi de maşinărie fără a avea nevoie să buchisească modul de folosire.

Ca prin minune, bărbatul neînsufleţit îşi revine şi se pune pe cele două picioare.

— Ce faci, Lazăr, ţi-e mai bine? ironizez eu (căci, ştiţi bine, în momentele cele mai grele, îmi păstrez intact acel umor delicat, căruia almanahul Vermot îi datorează atât de

mult).

În loc de răspuns, tipul despre care vă vorbesc scoate inevitabila armă şi se îndreaptă spre tărăboanţa mea.

— Mâinile! îmi repetă adversarul meu, subliniindu-şi spusele cu o lovitură de mitralieră în coaste.

Îmi încrucişez mâinile pe splendida mea ţeastă de intelectual pentru a-i face plăcere, căci Felicia, mama mea cea cumsecade, m-a învăţat întotdeauna că nu trebuie niciodată să-ţi necăjeşti contemporanii.

Mă uit pe şest în direcţia căruţei mele. Falsul rănit, e pe cale să-i deschidă portiera Gloriei. În engleză, îi ordonă să coboare şi ea se supune. Dacă domnul care-ţi dă ordine ţine-n mâna dreaptă: un 11 mm, poate să ţi se adreseze în orice limbă, i te supui din instinct.

Înainte de a se-ndepărta de maşina mea, bulangiul ăsta scoate un şiş din buzunar şi-mi sfârtecă din gros unul din cauciucurile din faţă.

Încântătoare seară, nu? Stai cuminte-n banca ta, vrăjind o piţipoancă yankee, pentru a încerca să salvezi prestigiul francez şi na că-ţi vin domnii gangsteri să-ţi dea totul peste cap!

În vremurile noastre tulburi, nici să flirtezi liniştit nu mai poţi, ce naiba! Trebuie să accepţi realitatea, trecând prin dura cale a dezamăgirii.

Guşterul care a recuperat-o pe Gloria o pune să se urce în propria-i căruţă. Apoi cel care mă aţinteşte îmi ordonă să îngenunchez în şanţ.

Ce-o să urmeze, pot să vi-o descriu pe larg şi chiar să v-o pictez în acuarelă ca să dea mai bine.

Tipul cu puşcociul o să-mi tragă una zdravănă cu patul în cutia cu fosfor ca să mă adoarmă. Apoi o vor şterge cu Gloria. Ştiu că n-o să mă împuşte din cauza unui detaliu: cauciucul spart. Dacă ar fi vrut să-mi găurească pielea, nu mi-ar fi perforat cauciucul. Q.E.D.!

Cu toate acestea, perspectiva de a încasa o măciucă nu mă-ncântă deloc. După genul ăsta de incidente, te ruinezi cu aspirinele. Fără a mai socoti că probabil matahalei nu-i tremură mâna! Dacă exagerează un pic,

bostanul meu poate foarte bine să se facă chiseliţă. N-am niciun chef să-mi strănut creierii prin acele de pin, în ceea ce mă priveşte.

— Ai auzit, îmi repetă durul cu pălărie de pai: „în genunchi!”

— Mă deranjează din cauza pantalonilor mei albi, explic eu.

— Dacă nu te pui în genunchi, o să fii deranjat din cauza cămăşii tale albe, pentru că o să aibă o grămadă de găuri! ripostează intelectualul cu Thompson.

Poţi să mai cârâi?

Mă pregătesc, deci, să ascult, când îngerul meu păzitor, care era în permisiei de la miezul nopţii, se-ntoarce la ţanc în cazarmă. Răsună un zgomot de motor şi nişte faruri mătură drumul.

Tipul trage o-njurătură şi-şi înalţă mitraliera ca pe o secure. Dar este orbit de lumina farurilor. De aceea, viteazul San-Antonio îi trage un şut cu piciorul în burtă.

Transform aceste eseu cu un cap în gură. Domnul mitralior îşi scapă puşcociul şi sare-n maşina pe care amicul lui începe s-o pună-n mişcare.

Mandea ţâşneşte. Maşina escaladează deja povârnişul pentru a putea să reintre pe şosea.

— Gloria! Repede! zbier eu.

Nu-i o frumuseţe, gagica asta, dar pentru iuţeala deciziei i se poate vota o menţiune.

E deja în picioare pe bancheta din spate. Tipul pe care tocmai l-am pocnit încearcă s-o înhaţe de craci, dar puştoaica plonjează în faţă şi o primesc în braţe. Ne răsturnăm pe asfalt. Agresorii dispar în noapte. Totul s-a petrecut în douăzeci de secunde.

— Ceva probleme? întreb eu.

E puţin învineţită, Gloria, dar vitează.

— Nu, e-n regulă. Thank you very much.

— Ce-i tot circul ăsta? întreabă o voce.

Zăresc o namilă grasă în maieu, mai păros decât o gorilă. Are o şapcă de camionagiu cu cozorocul ridicat şi un burdihan de popă de ţară. Camioneta lui gâfâie la câţiva

metri distanţă.

— O agresiune, fac eu. Nişte gangsteri au încercat s-o răpească pe domnişoara.

Malacul o priveşte fără prea mult entuziasm pe miss Victis.

— Ce idee! face el.

— Aţi picat chiar la ţanc, îi mulţumesc eu. Fără dumneavoastră, dădeam de dracu'.

— Nevoie de ceva? se interesează acest gentleman.

— Mi-au spart un cauciuc, dacă aţi putea să mă ajutaţi să pun roata de rezervă…

Mă ajută. Vreau să-i împing o mie, dar mă întreabă drept cine-l iau, căci are mândria lui.

Un ceas mai târziu, iată-ne la hotelul puştoaicei, la Cannes.

— Urci să bei un pahar? propune ea.

Nu refuz, după emoţiile nocturne. Scotch-ului i-a bătut ceasul.

Traversăm împreună uriaşul hol pustiu în care portarul de noapte îşi pregăteşte numerele pentru viitoarea tragere loto.

Lift. Ea stă la etajul patru: o suită ultraluxoasă cu apă caldă şi balcon spre mare.

Ne instalăm în salon. Gloria aprinde radioul şi se lasă să cadă într-un fotoliu. Îşi acoperă faţa cu mâinile şi izbucneşte în plâns. Se resimte, ar spune maică-mea. O las să bocească zdravăn, ca să se descarce. Nimic mai bun decât lacrimile pentru destindere. Lacrimile sunt ca langustele: cu cât sunt mai sărate, cu atât sunt mai bune pentru sănătate!

După ce mi-a tras treizeci de centilitri de emoţie, mă duc să mă aşez pe braţul fotoliului ei şi îi mângâi decolteul.

— Haide, haide Gloria, murmur eu, trebuie să facem ceva. O să reclamăm…

Ea ridică din umeri.

— La ce bun, şopteşte sărmana miliardară. E a patra oară în mai puţin de şase luni că se-ncearcă răpirea mea. Până acum am avut norocul să scap de fiecare dată, dar

mai devreme sau mai târziu, ştiu bine că soarta-mi va fi potrivnică…

— Ce vor? întreb eu cu o naivitate puţin cam nefirească.

— Oh! să-l jumulească pe tata, presupun.

— Unde e whisky-ul?

Îmi arată o mobilă joasă şi mă duc să prepar două drink-uri ţepene. După ce dai pe gât o raţie de camionagiu, viaţa capătă o înfăţişare mai senină.

— Tipii o pândeau probabil, la plecare, explic eu.

— Crezi?

— Bine-nţeles. Nu-i rău deloc trucul falsului accident. Simplu, şi eficient, când se petrece-n plină noapte pe un drum lăturalnic.

Îmi întinde paharul deja golit.

— Altul, picase!

Ţine la băutură, Gloria, jos pălăria! Un biberon ca cel pe care tocmai l-a ras, ar fi adormit un plod de patruzeci şi cinci de ani!

— Trebuie să facem ceva, spun eu. E prea simplu să-ţi încrucişezi braţele decretând că asta-i soarta. Maimuţoii ăştia trebuie urmăriţi şi arestaţi.

Acestea fiind spuse, cum sunt omul hotărârilor rapide, ridic brusc receptorul telefonului.

— Daţi-mi poliţia din Nisa! îi fac eu centralistei buimăcite.

— Domnul a fost victima vreunui furt? îngăimă ea.

— Nicidecum.

Nu insistă. În momentul în care am la capătul firului vocea arţăgoasă şi usturoiată a unui curcan înfoiat în pene (nu s-ar putea spune despre un curcan că e zbârlit!), îl informez care e identitatea interlocutorului său şi-l aud cum îşi face o entorsă sărind în poziţie de drepţi.

— Daţi ordin să fie căutaţi doi străini aflaţi la bordul unui Chevrolet decapotabil albastru cu număr de Seine-et Oise. Ştiu că placa de înmatriculare se termină cu PB-75. Tipii respectivi sunt probabil americani. Foarte înalţi amândoi. Unul dintre ei e foarte lat în umeri şi poartă o

pălărie neagră de pai şi o cămaşă albă. Celălalt e slab şi poartă un costum de vară în dungi. Are o cămaşă neagră. Cei doi se aflau acum trei sferturi de oră la vreo cincisprezece kilometri de Saint-Raphael, în pădurea Esterel. Probabil că au ajuns într-unul din marile oraşe de pe Coastă. Eu sunt la Mediteranée-Palace, în Cannes, camera 444.

Arunc un ochi spre miss Victis care mă priveşte.

— Rămân aici, fac eu, până mâine dimineaţă la zece, ţineţi-mă la curent.

— Am ceva tupeu, nu? În materie de vârât în sufletul cuiva, nici că se poate mai bine. Iată-mă hotărând liniştit, fără s-o consult, că-mi voi petrece noaptea cu puştoaica.

Ea ar putea să strige după ajutor sau să mă trimită la toţi dracii. În schimb, ea îmi aruncă ocheada cu cremă de migdale number one.

Închid telefonul şi mă duc să ne prepar alte pahare, la fel de pline ca şi precedentele.

— Prefer să nu te las singură în noaptea asta, spun eu cu o voce fermă.

— Şi eu prefer, întăreşte scumpetea.

CAPITOLUL 2

Eu, mă ştiţi? Nu mă dau niciodată în lături să vă povestesc şedinţele mele casanoveşti, pentru că sunt de părere că dacă un autor atât de distins ca mine are ascunzişuri faţă de cititori, e mai bine să se lase într-o viteză de meserie şi să se apuce de vândut scoici. Numai că dacă vă povestesc, cu planşe-n culori drept dovadă, ce-i fac toată noaptea Gloriei Victis – Zebra fără pijama, Coada de peşte algebrică, Zmeul care zboară şi Zmeul care nu zboară, asta riscă să-mi creeze neplăceri judiciare. Înţelegeţi?

Nu trebuie să te joci cu chestii din astea. E deja ceva că sunt tradus în mai multe limbi (inclusiv limba cu măsline). Dacă, în chip de supliment la program, sunt târât la tribunal pentru atentat la pudoare, atunci, fraţilor, nimic

nu mai merge. Fără a mai socoti cât s-ar mai bârfi la mine-n cartier. San-Antonio e o frumoasă legendă cât timp n-are neplăceri, dar ia să vină presarii să mă purice în slip şi-atunci să vedeţi ce schimbare bruscă-n sentimente!

Mă trezesc destul de târziu, având la activ o noapte tumultoasă. Lângă mine, Gloria soileşte dumnezeieşte. Fetiţa asta o cam are cu patul, pe cinstea mea!

Îmi place modul în care smotoceşte cearceaful, asta denotă o fire aleasă, făcută pentru dragoste.

Ezit să sun sclavii pentru cafeluţa matinală, de teamă să n-o trezesc. Gloria e silită de poziţia ei să soilească până la prânz, obligat!

Bogătaşii nu pot să se scoale devreme – exceptând pentru vânătoarea cu hăitaşi la baronul de Pieleamea – altminteri asta ar da naştere la îndoieli asupra autenticităţii averii lor. Lumea ar putea să creadă că lucrează-n schimbul întâi la Renault, ca să-şi îmbunătăţească veniturile nesigure.

Aici rămăsesem cu expectativa când telefonul scoate un ţârâit de lux. Pentru că nu ştiu dacă aţi observat, fraţilor, dar confortul s-a vârât până şi-n zgomote! Soneria unui telefon de birou n-are nimic comun cu a unui telefon de miliardar. Şuşoteşte, telefonul miliardarului. Sună la imperfectul subjonctivului, vă jur. Vorbeşte la persoana a treia, cu tonuri grave şi ceremonioase.

Aştept puţin, bicoz, chiar dacă am satisfăcut-o pe gazdă, în definitiv nu sunt la mine acasă! Dar, cum stăpâna casei a fost sclava mea în cursul nopţii şi cum e o ocupaţie care i-ar tăia picioarele până şi femeii-trunchi, Gloria rămâne în braţele lui Morfeu. Mă hotărăsc atunci să apuc receptorul. Şi bine fac că-mi permit această familiaritate, având în vedere că apelul îmi este destinat. Poliţia Judiciară din Nisa. Un inspector principal cu accent corsican mă informează că a fost găsită maşina agresorilor. Se găsea la doi kilometri de locul în care fuseserăm atacaţi, pe un drum părăsit. Naturlich, e vorba de o maşină furată în ajun de la un industriaş parizian.

Hotărât lucru, gangsterii noştri nu sunt nişte copii de

ţâţă: îşi pregătiseră bine atacul, din moment ce îi aşteptă o a doua maşină.

Caraliul îmi spune că n-au dat încă de urma bandiţilor. Asta-i semn rău. Am impresia că n-o să punem mâna pe ei prea curând!

Îi mulţumesc şi închid. Puştoaica trezită de această conversaţie, se întinde languros şi-mi aruncă o privire catifelată.

— Bună dimineaţa, ciripeşte ea.

Îi oferi pupicul de dimineaţă, cel mare nu opreşte călătorul ci care dimpotrivă îl incită la drum. Ei îi place şi mai vrea. Cum m-am reaprovizionat înainte de concediu.

Îi mai dau. Ceea ce trebuia să se-ntâmple se-ntâmplă şi ne dăm bineţe căzăceşte.

— Aş bea o ceaşcă de cafea ca supliment la program, îi spun eu.

* * *

Nu ştiu dacă semănaţi cu mine, dar găsesc că unul din marile momente ale vieţii e un mic dejun copios în compania unei gagicuţe în costumul Evei. Când ai Mediterana la picioare, camera plină de soare şi chelneri deghizaţi în generali haitieni care te servesc, te crezi în paradis. De altfel, ceea ce face să se clatine religiile la ora de faţă, este noţiunea perimată a paradisului pe care o oferă clienţilor. Banchetul aleşilor, cu arhanghelii care-şi scarpină gaura lăutei, reprezintă o desfătare discutabilă, recunoaşteţi! Chiar dacă adunarea e plasată sub înalta preşedinţie a lui Dumnezeu-tatăl! Eu, dacă aş avea timp, aş fonda o nouă religie şi le-aş promite credincioşilor mei un paradis cu tot confortul, gagici, whisky la discreţie, mare albastră, soare, fotolii mari. Îngerii ar fi înţoliţi în valeţi şi arhanghelii în portari. De altfel, aş lua arhangheli femele ca să fie mai vesel. Atunci da. Credeţi-mă, aş avea o turmă zdravănă de credincioşi.

— La ce te gândeşti, Tony? îmi ciripeşte mica dezmăţată.

— La întâmplarea de azi noapte, prea frumoasa mea.

Ea se-ncruntă. (Având în vedere că e blondă, nu poate să păleasscă, nu?).

— Oh! nu mă gândeam…

Ceaşca ei de cacao tremură pe farfurioară.

— Mi-e frică, Tony. Mi-e foarte frică. Într-un din zilele astea, o să reuşească să mă kidnappeze. O să-i ceară lui Daddy o răscumpărare mare şi, când o s-o primească, o să mă omoare!

Tremură toată, sărăcuţa.

— Ar trebui să ai o gardă personală! preconizez eu.

Ea încuviinţează.

— Tatăl meu vroia să-mi dea pe cineva, dar am refuzat. E îngrozitor să ai un om în permanenţă pe urmele tale. Sau atunci…

— Da?

Devine tandră şi depune un sărut pe umărul meu gol şi bronzat.[1]

— Sau atunci, Tony, ar trebui să fii tu garda personală în chestiune. În condiţiile astea, da, aş vrea. Să ştii că Daddy ţi-ar da o avere!

A pronunţat a*viere,* ceeea ce dă un plus de farmec acestui cuvânt, care avea şi-aşa destul.

— Imposibil, Gloria, oftez eu. Aparţin poliţiei oficiale.

— Demisionează!

E tipica impetuozitate a bogatelor moştenitoare yankee. Merg direct la ţintă! Dacă le-ai asculta, ţi-ai vinde ferma şi caii pentru a le urma. Bunghesc imediat scenariul. Timp de cincisprezece zile ar fi sărbătoare-n sat, după care ar vrea să mă ia de bărbat şi o lună mai târziu m-ar lăsa baltă la Miami sau la Santa-Monica fără un chior în buzunar. Şi bunul San-A. şi-ar fi distrus strălucita-i poziţie de caraliu.

— Îmi iubesc meseria, Gloria. E toată viaţa mea…

Dar ideea îşi face loc în craniul frivol al tovarăşei mele de pat.

— Cât timp ai concediu? mă întrebă ea.

— O lună, scumpa mea.

---

1 Acest detaliu e pentru excitarea doamnelor

— Ei bine, te angajez ca gardă de corp pentru o lună!

Între noi şi Piaţa Roşie, sunt o gardă foarte ciudată a corpului ei, din moment ce îl ocup. I-o spun, dar asta nu-i smulge niciun zâmbet. N-are în cap decât realizarea planului ei.

— Ascultă-mă Tony, spune ea brusc cu o seriozitate pe care accentul americănesc nu reuşeşte să i-o tulbure, vorbesc serios. E viaţa mea în joc. Peste două zile, plec din Franţa spre insula Kukubau…

Tresar.

— Fără glumă, participi la faimoasa reuniune a încoronaţilor?

— Sigur. Tata, care a avut recent o criză cardiacă destul de gravă, nu poate să se ducă şi trebuie neapărat să-l reprezint eu. Ştii unde se află insula Kukubau?

— În arhipelagul Galapagos?

— Bravo, mi se spusese că francezii nu ştiu geografie!

Mă abţin să-i precizez că aceste cunoştinţe sunt datorate mai ales tam-tamului făcut de presa internaţională în jurul reuniri a tot ce există în lume ca regi autentici şi regi ai industriei. Pentru acei dintre dobitocii mei de cititori care nu ştiu (printre voi sunt şi unii care nu cunosc nici măcar capitala Hondurasului!), precizez că insula Kukubau este un fost recif de corali transformat. A fost cumpărată în urmă cu câţiva ani de celebrul armator grec Okapis care a clădit aici cea mai somptuoasă reşedinţă din Pacific. Acum proprietatea lui a căpătat forma dorită şi armatorul îi face inaugurarea, ceea ce promite frumoase poze colorate în revistele din lumea întreagă şi din planetele limitrofe.

— Mi-e frică să mă duc în plin Pacific, cu primejdia asta care mă ameninţă, Tony.

— Nu te duce, scumpa mea!

— Tata nu mi-ar ierta-o niciodată. Nu-mi cere decât un singur lucru în viaţă: să-l reprezint cu demnitate atunci când e necesar; în afară de asta, mă lasă liberă. Vino! Nu durează decât opt zile! Va fi o călătorie frumoasă, la urma

urmei!

Îmi mângâie scăfârlia.

— Insulele Galapagos! Te face să visezi, nu? În definitiv…

— Dar în ce calitate aş merge, copila mea?

— Vei fi logodnicul meu.

Cât pe-aci să-mi rămână chifla-n gât.

Mă şi văd, strângând cazmaua regelui Şireturilor de cizme de cauciuc, în chip de viitor ginere Victis! În, fond aventura asta îmi surâde.

— Dar n-am o garderobă adecvată, scumpa mea. Nu mi-am adus decât trei sau patru costume. Trebuie smochinguri, cămăşi scrobite, pantofi de lac şi tot dichisul!

— Ei şi? Toate astea se găsesc la Cannes, presupun? se indignează scumpetea. Te implor, Tony, acceptă!

Cum nu-i răspund, ea ridică receptorul telefonului şi cere să i se facă legătura cu tatăl ei la New York. Exact aşa cum i-ai telefona măcelarului ca să-ţi trimită două cotlete de miel.

În aşteptarea legăturii, ea îşi continuă tentativa de convingere. Eu, personal, mă simt din ce în ce mai şovăielnic, îmi gânguresc în subconştient: „Galapagos! Insula Kukubau! Capetele încoronate ale lumii!” Ar fi o amintire a naibii de plăcută, nu? Amicii de la „France-Soir”, când le-aş povesti cum am luat ceaiul cu regina Patagoniei sau cum am făcut o partidă de pescuit submarin cu regele Falik, ar căsca nişte ochi cât cepele.

Sună telefonul. Puştoaica răspunde. La celălalt capăt al firului se află sacul ei de dolari de tată. Discuţia are loc în americană şi nu pricep decât un cuvânt din două.

Brusc, puştanca îşi acoperă receptorul cu lăbuţa şi şopteşte:

— Daddy întreabă dacă ţi-ar conveni cinci mii de dolari, cu toate cheltuielile plătite?

Fac o socoteală rapidă.

Dacă nu mă-nşel, cinci mii de dolari înseamnă două milioane şi jumătate de franci vechi, drace! Două cărămizi jumate ca să merg să mă bronzez în Pacific. Cu excepţia

unui miliardar american, numai Sfânta Vineri ar mai fi putut să-mi propună un asemenea târg.

Învins, oftez, sforţându-mă să nu par impresionat:

— Corect, Gloria.

Ea încetează să-şi mai toace la cap babacul şi închide, în al nouălea cer.

— Oh! Tony dragă, ce fericită sunt!

Dar eu!

— I-ai povestit tatălui tău de atacul de azi-noapte?

Faţa-i redevine serioasă.

— Dumnezeule, nu! Cu biata lui inimă bolnava, vestea asta i-ar fi provocat o nouă criză.

Se descotoroseşte de cearceaf cu o mişcare din picior şi declară:

— O să ne ocupăm de garderoba ta, scumpule. Întotdeauna mi-am dorit să îmbrac un băiat frumos!

Să-mi spună mie una ca asta!

Mie, care am dezbrăcat atâtea fete frumoase!

CAPITOLUL 3

Eu, mă ştiţi? Ador călătoriile, e-n firea mea şi în horoscopul meu.

A treia zi, e plecarea cea big. I-am telefonat mamei, c-a s-o informez niţel! N-are talent la geografie, asta-i Felicia mea. Insulele Galapagos sau insula Lebedelor, pentru ea sunt totuna. Mă sfătuieşte să nu răcesc; eu îi promit şi, după pupicul miorlăit de rigoare, închid.

Mergem în salturi de purice, la Kukubau. Nisa-Paris, apoi Paris-Mexico. După care urmează Mexico-Quito, unde închidem un avionaş pentru îndrăgostiţi cu destinaţia Guayaquil. Asta ne ia două zile de vagabondat peste oceane şi continente. În portul Guayaquil, unul din iahturile lui Okapis ne aşteaptă. Are şaisprezece, de tonaje diferite. Ni l-a trimis pe cel mai mare. Ah! dragele moşului, ce n-aş da să vedeţi şi voi bărcuţa asta! Nu se poate merge mai departe în materie de lux! Sau dacă da, e mai scump! Vaporaşul e vopsit în albastru azuriu. Puntea e lăcuită cu

roz-bombon. Mateloţii sunt îmbrăcaţi în alb şi roz, iar uniforma lor l-ar umple de admiraţie pe domnul Maurice Lehmann, directorul Operetei. Nădragii sc opresc la pulpe, cu dantelă albă şi manşete. Un „O” (iniţiala numelui Okapis) este brodat în faţă şi în spate. Cât despre beretă, aduce cu a gondolierilor veneţieni şi are dungi albe şi roz. Numai ţinuta căpitanului diferă. El unul e înţolit într-un soi de redingotă în stil imperial de culoarea purpurei regeşti. Poartă pantaloni roz, cizme negre din piele lăcuită, cămaşă albă cu jabou şi o şapcă neagră împodobită cu o pană de struţ. Încântător! Numai la Hollywood mai poţi vedea aşa ceva. Nu regret că mi-am adus aparatul de fotografiat. Cu film color o să-i trag în pozâ, pe guşterii din echipaj. O, câţi marinari, câţi căpitani nu şi-ar dori să aibă înfăţişarea şi leafa acestor oameni!

Interiorul vaporaşului e o minune. Coridoarele sunt îmbrăcate în mătase roz, fiecare uşă e din palisandru cu ornamente din aur masiv. Pe jos, nici vorbă de clasica mochetă! Teheran, doamnelor! Cabinele sunt mobilate stil Ludovic al XVI-lea de epocă şi există câte un Rembrandt în fiecare dintre ele. Trebuie să ai de unde, nu? Asta nu vă lasă tuţ? Atunci continui descrierea locului. Băile sunt din marmură cu ţevăria de platină... Ei? Nu strigaţi după ajutor? Deveniţi din ce în ce mai greu de impresionat, voi de colo! Oare mi-aţi arunca cu slipul în faţă dacă aş îndrăzni să vă spun că piscina de la bord e cioplită într-un smarald? Ah! în fine! Ei bine nu, e doar din sticlă de Murano. Dar scara e din aur incrustat cu diamante, asta vi-o jur pe capul scumpului vostru frăţior, nu cretinul care e ultimul din clasă, ăla care a avut oreion când era sugaci!

Pe punte nu se află clasicele şezlonguri, ci fotolii Ludovic al XV-lea. Încep să mă felicit că am acceptat propunerea Gloriei.

— Încântător vapor, nu-i aşa? mă întreabă ea intrând în cabina mea, care comunică cu a ei.

Îi aplic o ventuză stil croazieră.

— O minune, inimioara mea.

— Ce lună de miere extraordinară o să avem, se

extaziază ea agăţându-mi-se de gât.

În petto, regret niţeluş că n-am o parteneră mai plinuţă de care să mă ocup. Remarcaţi că nu e chiar nasoală. Gloria, la drept vorbind. Ştiu unii care nu s-ar da în lături să şi-o treacă-n palmares. Într-o după-amiază ploioasă sau într-o cabană pe vârf de munte, ţi-ar face chiar plăcere să-i arăţi ce figuri noi ai mai învăţat. Numai că n-are gabaritul unei croaziere de lux. Mă-nţelegeţi? Cu bulanele ei sfrijite şi cu sânii plecaţi fără să lase şutienului adresa, dezbrăcatul în public o dezavantajează. Ce-i stă ei bine, e pantalonul de schi şi pulovărul pe gât, natur! Pe scurt, trebuie completată cu puf de pinguin, ce mai! Are şasiul bun, dar caroseria nu e aerodinamică, ca să rezumăm. Pricepeţi?

În fine, cum este fata lui Victis, treci peste o grămadă de chestii, inclusiv peste ea!

Mă-nţolesc în turist lux a-ntâia. Pantaloni albi de pânză, cămaşă albă de mătase cu mâneci scurte, blazer alb de flanel cu un ecuson giugiuc care reprezintă un leu tăbăcind un boa pe fundal de incendiu. Dă o notă veselă. Gloria a insistat să-mi cumpăr o şapcă de *yachtman,* dar n-am vrut. Când ai fizicul meu de Romeo, n-ai nevoie să te deghizezi în poştaş ca să placi Julietelor.

Făcându-mă astfel frumos, mă caţăr pe punte în compania pseudo-logodnicei mele. Fiul cel mare al lui Okapis ne aşteaptă. Lui îi revine sarcina de a escorta pasagerii până la insula paternă. E un maimuţoi brunet, cu piele oacheşă, păr creţ, urechi păroase, sprâncene groase şi o privire uşor crucişă. Are braţe de cocoşat, prea lungi pentru bustul lui scofâlcit, dar e mai comod pentru a-şi scoate carnetul de cecuri din buzunarul de la spate. Va şti să-şi facă meseria de miliardar mai târziu, atunci când petrolierele babacului vor fi străbătut îndeajuns mările.

În orice caz, bătrânul l-a pus să-nveţe bunele maniere de la nişte tipi competenţi, căci ne întâmpină cu mare măiestrie. Aflase dintr-o telegramă că Gloria vine împreună cu logodnicul şi se declară încântat… Mă întreabă cu ce mă ocup. Îi răspund că sunt un mare scriitor francez şi că-

mi public operele sub pseudonimul Jacqucs Chabannes, ceea ce-i face o puternică impresie.

Sosirea unei bătrâne pune capăt discuţiei noastre. E înaltă, complet ridată (atât de ridată, încât dacă i-ai netezi faţa, aceasta şi-ar tripla suprafaţa) şi pudrată cu un flit prost curăţat, căci are reflexe verzi. Poartă o rochie neagră garnisită cu dantelă, care contrastează cu nuanţele pastelate ale vasului. Prezentări, o regina-babă a Brabantului. Ne întinde mâna la sărutat. Şi ne aruncăm, Homer Okapis şi cu mine, în plecăciunea medievală pe stil nou.

Îmi zic că dacă toţi invitaţii lui Okapis sunt de acelaşi leat, fiesta de inaugurare n-o să fie prea reuşită! Totuşi, cum sunt băiat bine crescut, mă lansez într-o conversaţie edificatoare cu Majestatea Sa. Prima mea regină-mamă, ce naiba, nu vreau s-o ratez. Vorbim despre articolul 24 bis din Constituţia Brabantului, care prevede că în caz de timp urât, primul ministru are dreptul să dizolve Parlamentul. Trecem apoi la paragraful II al articolului 189 în care se spune că orice condamnat la moarte are dreptul să facă o cură de ape minerale la Vichy înainte de-a fi executat. Regina pensionară e uluită de ştiinţa mea. Pentru un străin, asemenea cunoştinţe sunt rarissime, trebuie să recunoaştem! Am buchisit toate astea zilele trecute la dentist, aşteptând să-mi vină rândul. Ceea ce dovedeşte că poţi să-ţi plombezi un molar fără să-ţi pierzi timpul, nu? Câţi oameni nu şi-au completat educaţia prin sălile de aşteptare! Ar fi o dizertaţie de scris pe tema asta! În fond, adevărata cultură e deţinută de cei care fac artrită dentară.

Când încheiem subiectul, regina-mamă (scuzaţi-mă, uitasem să vă spun cum o cheamă, se numeşte Melania de Brabant) e gata să mă procopsească cu medalia de plumb a meritului brabantez, cea mai înaltă distincţie din Europa după palmele Academice.

Cât despre micuţa mea Gloria, care se plictisise groaznic în timpul convorbirii, aceasta e căzută-n fund de admiraţie.

— O, Tony, gângureşte miss Miliarde, nu ştiam că eşti atât de cult!

Nu trebuie pierdută nicio ocazie de a impresiona femelele, băieţi, ţineţi minte ce vă spun. Şmecherele astea mici tind prea mult să ne domine; drept pentru care e bine să li se arate că cea mai nobilă cucerire a calului, vrei-nu vrei, tot bărbatul rămâne!

Oaspeţii de vază curg gârlă. Am impresia că o să-şi facă plinul, taica Okapis. Sunt prezentat, pe rând, prinţului Rahde Thot, viitor suveran al Arabiei Baragladine; apoi lordului Snobb, ministrul din Marea Britanic, care-ar fi putut fi englez, dacă n-ar fi fost deja britanic; după care mă înclin în faţa Carambei, celebra cântăreaţă cheală, al cărei do de sus a zgâriat timpanele din întreaga lume; continui cu un shake-hand lui Gerry Hattric, Regele vergelei de perdele din bambus armat (acesta este însoţit de nevastă-sa, o americancă brunetă cu genele ca nişte păianjeni răsturnaţi). Îmi este apoi prezentat Herr Hoplann, faimosul constructor de avioane german, inventatorul aparatului de zbor Fritz 39-44, cu cameră de gazare modificată. Apare atunci Neckezoll-ul, proclamat rege al Bananiei de Nord, din momentul recunoaşterii de către Franţa a independenţei Teritoriului Belfort: monarhul a venit cu cele unsprezece soţii şi, cu fiul surorii lui, bolnav de pojar şi căruia i s-a recomandant o schimbare de mediu. Îl urmează îndeaproape Excelenţa Sa Nuymetro Lakyolo, ambasadorul Japoniei în Caledonia; care nu face altceva decât să-l precedeze pe arhiducele Franz-Joseph de Kronenburg de Lux, care mergea în faţa baronului Samuel de Levy de Telaviv, omul care a doborât zidul Atlanticului pentru a-l reconstrui pe cel al plângerii.

Unul mai nasol decât altul, sunt ei. N-aş vrea să mă dau girafă şi să-mi înalţ gâtul, dar până-n prezent sunt singurul băiat frumos din toată gaşca. Muierile sunt de nedescris. Media de vârstă a bărbaţilor e de aproximativ şaizeci şi cinci de ani. Şi nu sosirea în extremis, cum se spune în latină, a generalului Von Mosch, erou al războiului din 1870 (la care a participat în calitate de

unchi al lui Bismark), o va face să scadă.

Plecarea are loc la ora patru a după amiezii. O noapte de drum şi mâine, la ora când munţii sc-albesc, cum ar spune Victor Hugo, insula Kukubau va putea fi văzută. De altfel, cu bairamul monstru care se pregăteşte, e foarte bine văzută prin redacţii.

Lumea se plimbă pe punte, se scaldă, bea licori fine la bar sau ascultă filarmonica din Berlin în salonul cel mare.

O cină minunat alcătuită ne reuneşte. Halim din veselă de aur incrustată cu pietre preţioase. Cred că omul care spală vasele are mare grijă să filtreze apa înainte s-o arunce în Pacific!

— Meniul? O să-l public aici pentru eventualii gastronomi: caviar iranian în sos alb; ficat de prepeliţă umplut cu trufe; petale de orhidee umplute cu măduvă de colibri (asta e o reţetă din insule, dar am uitat din care); şi ca desert, dulceaţă de flori de ananas pe aripioară de libelulă diabetică (nu se găseşte nici măcar la Fauchon, în piaţa Medeleine!). Totul e stropit cu Brut Imperial şi cu un lichior extras din sâmburi de căpşuni. Când te scoli de la masă, te simţi, în acelaşi timp, sătul, uşor şi euforic. Îmi spun că banii nu aduc nefericirea şi că e mai bine să fii bogat la tine acasă, decât sărac prin străini.

Înnobilaţii mahării, galonaţii recepţiei sunt în vacanţă şi se comportă ca atare (sau ca Atari). Serata nu-i deloc gomoasă. Te-ai simţit, poate, mai în largul tău la banchetul micilor meseriaşi, dar în definitiv n-are nimic deprimant, cum mă temeam eu,

După masă, Gloria şi cu mine ieşim să luăm aer pe punte.

Dacă aţi vedea oceanul la ora asta crepusculară, v-ar cădea dinţii, fraţilor! Verde, aşa-i acum Pacificul, cu nuanţe rozalii la orizont. O adevărată cadră italienească! Ne lăsăm în fotolii. Pe loc, stewardul de punte vine să ne-ntrebe ce dorim să pilim. Comandăm două scotch-uri şi ne luăm de mână, ca să facem ca şi cum ne-am iubi.

— Ştii, Tony, tare-aş vrea să fiu într-adevăr logodnica

ta, îmi şopteşte Gloria,

Ar fi de încercat, nu? Să laşi baltă Poliţia ca să te lansezi în afacerile lui moş Victis, rentează sigur. Cu atât mai mult, cu cât n-are decât o singură fată, scumpul de ei! Vi-l imaginaţi pe San-A. al vostru îndărătul unui birou mare cât piaţa Concordiei, cu o barieră de telefoane şi cu nişte secretare plinuţe pe braţele fotoliului său? Cultura perlelor, asta rentează şi mai mult decât cea a sfeclei sau a spanacului, îmi face mie impresia! Mă şi văd, venind în ţară la bordul unui Cadillac din aur masiv, înţolit dumnezeeşte. Apartamentul imperial a la Georges V; masa rezervată la cel mai bun restaurant şi…

Şi apoi? Ce mare brânză aş face? Mi-aş lua adio de la prieteni, de la crâşmele fără pretenţii, de la micuţele pariziene dezmăţate cu slipul veşnic dornic.

— Nu spui nimic, Tony?

— Îţi cumpănesc cuvintele, inimioara mea. Cred că eşti mult prea bogată pentru mine. Ştiu că în State asta nu-i o piedică, dar în Franţa, gândim mai îngust…

Chelnerul ne serveşte băuturile şi nu ştiu cum face, tolomacul, dar uite că reuşeşte să verse unul din pahare pe splendida rochie a Gloriei. Ea-l săpuneşte ca pe-o rufă jegoasă.

— Dacă domnişoara ar vrea să mă urmeze, îngaimă el, o să-mi repar greşeala…

Nu ştiu unde-şi recrutează Okapis personalul, dar când te bagi să inviţi nişte regi, ar trebui să ai mână de lucru calificată, nu?

Gloria se ridică şi-l urmează pe steward. Zâmbesc spre cer. Când o să-i povestesc lui maică-mea că am halit cu regi şi regine, o să rămână cu gura căscată, biata de ea!

Foarte mişto cerul, la latitudinea asta! Violet închis. Şi luna e altfel decât la noi, e amuzant, nu? Îţi vine să crezi că nu-i aceeaşi. E portocalie, cu marginile roşii, ca în tablourile lui Şacal.

Brusc, sesizez un pleosc. Ce tot spun, un pleoosc (uitasem un „o”). Şi, în fracţiunea de secundă care urmează, îmi spun că cineva tocmai a picat în apă. De-abia

îmi trecuse asta prin minte, că un al doilea pleoosc (pardon, un al doilea pleoooosc, e mai puternic decât primul) răsună. Mă reped la bastingaj, dar nu văd nimic. În acel moment zgomotul unui motor izbucneşte din spate. Dau fuga. Şi ce zăresc, dragele mele? O şalupă, oprită la câţiva metri de iahtul armatorului, cu motorul mergând. În apă, între iaht şi şalupă, două persoane înoată de zor.

În mod ciudat, în afara faimosului comisar San-Antonio, nimeni de la bord nu şi-a dat seama că se-ntâmplă ceva dubios.

Strig, dar nu e nici ţipenie la pupa!

Mă-ntreb ce se-ntâmplă. Mă întorc la bastingaj. Primul înotător a ajuns la şalupă. Nişte braţe se întind. Mi se zbârleşte părul. Înotătorul de care vă zic e o înotătoare. Şi-ncă ce înotătoare! Gloria! Ce ziceţi de asta? La bordul şalupei, doi tipi o ajută să se caţere. În acest timp, cel de-al doilea înotător ajunse şi el. E chelnerul care a vărsat scotch-ul pe rochia pseudo-logodnicei mele.

Se pare că o luăm din nou de la capăt, fraţilor. Şi de data asta, răpirea Gloriei pare să fi reuşit. Mă prind ce s-a întâmplat. Ca înscenare, e o capodoperă. Stewardul a găbăjit-o pe biata mea Glorie, care nu se aştepta la aşa ceva şi a azvârlit-o peste bord; apoi s-a aruncat la rândul lui în apă.

Şalupa, care urmărea iahtul, a venit într-o viteză. Şi acum, nemernicii ăştia o s-o şteargă spre vreo insulă din apropiere, unde îi aşteaptă probabil un avion.

Şi tot mişmaşul ăsta se petrece sub nasul şi ochii mei!

Nu pot decât să asist, neputincios.

Scăpaţi-mă de-o îndoială, aţi auzit de San-Antonio, nu? Ştiţi care, fermecătorul comisar cu inima neînfricată şi slipul aşişderea, după care se dau în vânt toate gagicile!

Nu ascultă de nimeni, Sant-Antonio, în afară de propriul lui curaj.

Şi i se-ntâmplă să şi-l ia cu amândouă mâinile, curajul ăsta.

Aşa că fac o chestie pe care n-ar îndrăzni s-o facă nici

măcar un echilibrist rus. Mă cocoţ, dintr-un salt, pe acoperişul cabinelor de pe punte.

Îmi iau maximum de avânt. Dacă ratez, îmi frâng gâtul. Două pericole teribile: bastingajul, pe de-o parte şi şalupa, de cealaltă. Dar ce contează. Îmi scot haina, îmi azvârl pantofii, mă năpustesc, catapultându-mă în gol. Câte poate un om să ceară de la sărmanul lui corp perisabil, e de necrezut! Rampa bastingajului îmi trece la câţiva centimetri de abdomen. Cu mâinile împreunate, întinse-n faţă, ca pentru cea mai înflăcărată rugăciune, plonjez spre apa Pacificului. Am şalupa în cătare. Timpul mi se paralizează în retină. Ce încet se-ntâmplă toate! Incredibil de încet! Un ralenti cinematografic!

Îmi spun calm că mi-am luat prea mult avânt şi că o să-mi zdrobesc botul de corpul şalupei.

Dau o contră. În gol, e dificil, încercaţi şi-o să vedeţi!

Cad la un fir de păr de ambarcaţiune. Pătrund în apă cu aşa o forţă, că-mi permit o vizită fulger a fundului de mare. Trec cu aceeaşi ocazie pe sub şalupă, fredonând „Hai să ne dăm în bărci”[2].

Acest detaliu îmi salvează viaţa. Ştiţi de ce? Ciuliţi urechile, o să vă spun… Când am sărit, gorobeţii de pe şalupă m-au văzut. Dat fiind că am plonjat la tribord, s-au repezit într-acolo şi mă aşteptau, cu armele scoase, ca să mă lichideze când ieşeam la suprafaţă.

Numai că eu am trecut pe sub şalupă, ceea ce mă face să răsar la babord, *you see?* Mă agăţ de marginea ei şi-mi pregătesc saltul. Puteţi să-mi uraţi baftă, *it is the moment!*

În viaţă există o chestie numită conjunctură. Dacă lipseşte la apel atunci când întreprinzi ceva, e mai bine să rămâi acasă şi să citeşti ziarul.

Din fericire azi e punctuală la-ntâlnire. În momentul în care mă ridic, chelnerul agresor se ridică şi el pe partea cealaltă. Astfel încât tracţiunea mea e compensată de a lui, iar guşterii continuă să se aplece în sens opus.

Nu-mi pierd timpul scuturându-mă! Ah! pretenarii

2 Zic şi eu aşa, ca să dea bine, dar nu-mi vine să cânt

mei, păcat că nu-l puteţi aplauda pe San-Antonio al vostru în acţiune!

Evadarea lui Tarzan! Întoarcerea lui Zorro şi Aventurile lui Rocambule nu sunt decât floare la ureche faţă de isprava mea. Cum să vă povestesc asta ca să mă fac cât de cât înţeles? Aveţi o inteligenţă atât de redusă încât, de fiecare dată, asta-mi creează probleme de ordin descriptiv.

Iată. Am avut baftă şi am profitat de ea.

Din întâmplare, aterizez pe o banchetă. Cum înregistrez situaţia cu rapiditatea unui I.B.M., îmi spun că trebuie să-mi continui traseul, aşa că-l continui. Aruncându-mi violent cracii înainte, îi izbesc în spate pe cei doi răpitori aplecaţi peste bord, care se răstoarnă la unison. Te-ai crede într-un film cu Jerry Lewis. Gloria, care se sufocă pe fundul şalupei, îmi aruncă o privire halucinată de uimire. Acum pot să-mi permit câteva secunde pentru a încerca să-mi regăsesc sufletul, care mă părăsise. L-am pierdut oare definitiv în apele oceanului? Am impresia că mi s-au smochinit plămânii. Fac o criză de apoplexie, e cert. Degeaba-mi comprim doagele, situaţia nu se îmbunătăţeşte şi uzina proprie de distilat gaz carbonic rămâne în grevă. Probabil că am înghiţit prea multă apă, m-am abţinut să respir prea multă vreme şi, mai ales, am plonjat prea adânc. Ce-am făcut eu acum, dragele mele nimeni n-o s-o mai facă vreodată!

Brusc, are loc minunea. Respir din nou. Ce e foarte amuzant în toată chestia asta, e că stewardul se găseşte în aceeaşi situaţie cu mine. Suntem doi adversari faţă-n faţă, incapabili să se lupte. Ciudată situaţie, trebuie să recunoaşteţi!

În acest timp, cei doi scufundători de elită se bălăcesc în jurul ambarcaţiunii şi încearcă să se arunce înapoi.

Dacă neica San-A nu-şi revine foarte repede, riscă să se lase cu cucuie, nu?

Dar cât de moale şi fără vlagă mă simt, dintr-o dată!

Conştiinţa pericolului mă electrizează, o dată-n plus.

Constat că mă aflu la câţiva centimetri de volan. Îl apuc cu un gest maşinal. Împing maneta de pornire şi şalupa face un teribil salt înainte. Cei doi maimuţoi care reuşiseră să se agate de ea, răcnesc, agăţându-se şi mai strâns. Constat cu groază că ne îndreptăm spre iaht. Cum ne separă doar câţiva metri, o să ne izbim de el în plin şi ăsta ne va fi sfârşitul. Trag disperat de volan. Şalupa descrie un uşor arc de cerc şi izbeşte iahtul cu o latură. Asta nu face zgomotul la care mă aşteptam. Şi ştiţi de ce? Nu, e clar că trebuie să vă explic totul, nimic nu pricepeţi... Pentru că ne ciocnim de iaht la tribord, iar cei doi gorobeţi care se afirmaseră la tribord amortizează impactul. Nici n-apucă să ţipe. Doar pârâie oribil şi gata. Şalupa mai zgârie puţin latura iahtului şi reuşeşte să se desprindă. Îi imprim o mişcare în cerc pentru a lăsa – cum s-ar spune – situaţia să se limpezească. Mă uit. E o monstruoasă pată roşie pe iahtul lui Okapis, chiar deasupra liniei de plutire.

Ţipătul Gloriei mă face să mă-ntorc. Stewardul e în spatele meu. Are un cuţit în mână şi se pregăteşte să mi-l planteze-n spate. Puţin îi lipseşte. Fac un salt într-o parte şi lama tăioasă se înfige în tabloul de bord al şalupei.

Mă cuprinde o furie cumplită. Îl înşfac pe gagiu de-o aripă şi-l fac să se răsucească. Din nefericire, mişcându-mă, piciorul mi se-mpiedică de bancă şi cad pe spate. El sare pe mine. Slavă Domnului că pumnalul i s-a înfipt adânc în lemnul tare al tabloului de bord, căci altfel asta mi-ar fi cauzat nişte deschideri neprevăzute în planul meu de construcţie.

Ne batem ca doi căruţaşi. Şi-n acest timp, şalupa lansată cu şaizeci de kilometri la oră goneşte spre larg. Dacă dăm cumva peste un recif, o să fie un Te Deum pentru toţi trei!

Aud nişte strigăte, în depărtare, din direcţia iahtului, unde s-a dat, în fine, alarma. Dar cu ce pot să ne-ajute, bieţii mieluşei?

Încasez un dupac zdravăn, care mă face să admir Crucea Sudului în mai multe exemplare. Încerc să-mi

strâng bulanele ca să-i pot trage gagiului un bocanc în sipetul cu odoare, dar cunoaşte toate trucurile, şmecheritul. Un adevărat ţipar. Merită să-l vezi cum îţi scapă printre picioare.

Reuşeşte să-şi înnoade mâinile în gâtul meu. Ca un tolomac, m-am vârât sub bancă, aşa că mi-e imposibil să ridic labele ca să mă eliberez. M-a fript, ce mai, salut!

Încerc să mă târăsc afară, nu reuşesc. Na, că mă sufoc iar. Şi nici nu mi-am tras bine sufletul. Sângele îmi bate în urechi ca toţi dracii. Aud clopote! Nu mi-aţi spus că e duminică şi că mergem la liturghie, secretoşi mici ce sunteţi!

Dar iată că brusc, strânsoarea tipului slăbeşte. Cade în genunchi lângă mine. Îmi ofer o gură de aer şi încerc să-mi revin. O văd pe miss Victis, înarmată cu o vâslă scurtă şi înţeleg că ea a intervenit pentru restabilirea situaţiei.

Mă ridic. Celălalt face acelaşi lucru. Îmi duc o mână la spate.

— Dă-o încoace! gâfâi eu.

Simt în mână coada rotundă şi netedă a vâslei. Nu m-aş mira ca bravul San-Antonio să învingă de data asta; dar voi?

Cum celălalt se-aruncă pe mine, îi trag, în chip de berbece, cu coada vâslei în esofag. Scoate un horcăit înfiorător şi-nţepeneşte. Nu-i las răgazul să-şi revină. Cu latul vâslei, de data asta, ca să mai schimb direcţia, îi trag cea mai monumentală palmă de lemn care s-a văzut vreodată. Se răstoarnă, cade peste bord şi intră cu capul înainte în apă. Mă reped la volan. Iahtul e minuscul în depărtare. E drăguţ, de altfel, cu toate luminile care sclipesc în scara catifelată. Întorc şalupa. O iau încet, încercând să-l găsesc pe gorobete, dar e greu să descoperi un punct fix pe marea mişcătoare. Degeaba-mi casc ocheanele, nu văd nimic.

Cu atât mai rău pentru el, nu? În definitiv gentlemanul ăsta n-avea decât să ne lase în pace. Îi cerusem un whisky, nu să ne interpreteze noile aventuri ale lui Fantomas.

Opresc totuşi motorul, pentru a încerca să percep eventualele lui strigăte; însă doar mugetul oceanului ne ajunge la urechi. Nu ne-am spus încă nicio vorbă, Gloria şi cu mine. E ca Manon, miliardara mea; complet zăpăcită. Cât despre mine, am senzaţia că tocmai am vizionat un film cu peripeţiile lui Napoleon. Sunt *groggy* pe dinăuntru.

Contemplu o clipă valurile tivite cu spumă, cum se spune în romanele care costă mai scump decât ale mele, dar care sunt mai neinteresante, ca să mă asigur că niciun potenţial înecat nu se zbenguie-n ele. Apoi, cu conştiinţa-n bandulieră, pornesc motorul şi mă-ndrept spre iaht.

Vântul vitezei ne şfichiuie feţele şi ne înveseleşte. Gloria e aproape mişto în clarul de *moon,* cu coama-i în vânt.

— Tony, îmi strigă ea brusc, n-am mai văzut niciodată un om ca tine.

— Nici eu, mica mea regină, îi răspund cu toată modestia.

Trebuie să recunoaştem că de data asta chiar m-am dat peste cap, nu? Mi-am câştigat cinstit cei cinci mii de dolari, am senzaţia. Dacă nu sunteţi de acord, spuneţi-mi-o în faţă, fraţilor şi o să-i fac o reducere lui Victis!

Toată această bătălie navală n-a durat mai mult de cinci sau şase minute; să zicem şapte şi să-ncheiem discuţia!

În mai puţin timp decât îi trebuie unui vânzător de fructe să transforme, cu o apăsare discretă a degetului, opt sute cinci zeci de grame de prune într-un kilogram de prune, am redresat situaţia, lichidat cei trei gangsteri, pus mâna pe şalupă şi salvat-o pe Gloria.

Păcat că cei de la „Actualităţi” n-au fost aici. Ce mai ediţie specială ar fi putut să scoată, amicii mei cu cameră plimbăreaţă!

Un adevărat festival! Unde mai pui că le-ar fi plasat filmul şi confraţilor lor americani, având în vedere că salvarea unei miliardare place întotdeauna Dallasienilor.

— Eşti teafără? o-ntreb eu.

— Da, dar am făcut o baie zdravănă.

— I-ai recunoscut pe bandiţi?

— Da, erau cei din Cannes.

— Ei bine, n-o să te mai necăjească…

Izbucneşte într-un hohot de râs plin de cruzime.

— Aşa le trebuie!

Nu i se poate reproşa că ar păcătuit prin exces de sensibilitate, Gloriei. E o fire de elită, asta. Neam de pionieri! Văzându-i reacţiile, te prinzi imediat că strămoşii ei au rezolvat problema indienilor dintr-un foc de flintă.

— Am impresia, scumpo, că de-acum înainte o să fii liniştită. Şleahta asta de netrebnici e distrusă. Mi se pare mie că cei trei domni antipatici erau născuţi în zodia Peştilor.

CAPITOLUL 4

Eu, mă ştiţi? Sunt o fire mai modestă. Şi totuşi trebuie să recunosc că atunci când o regină-mamă, un rege, câţiva miniştri şi câţiva miliardari, un duce şi un lord te felicită, spunându-ţi în toate limbile că eşti un erou. Simţi cum roşeaţa Legiunii de onoare ţi se suie-n obraji, via butonieră.

Okapis fiul pune să fie răcită şampania pentru a-mi celebra reuşita. După care mă ia deoparte şi-mi cere permisiunea să înăbuşe povestea, având în vedere că n-ar vrea să saboteze recepţia lui taică-său.

Cum asta-mi convine, răspund „Dar – firește – cum altfel!” şi o perfectă armonie domneşte la bord.

Luat la-ntrebări, comandantul ne informează că stewardul-răpitor fusese angajat la Guayaquil în ultimul moment în locul unui membru al personalului chemat la căpătâiul mamei sale. Mă aşteptam la o găselniţă de genul ăsta. Înlocuitorul avea paşaport brazilian şi pretindea că se numeşte Alonzo Fiasco. Îi vizitez cabina sărăcăcioasă şi nu găsesc nimic altceva decât nişte haine civile cumpărate la New-York şi o sticlă de whisky de provenienţă scoţiană, ceea ce nu e un semn distinctiv pentru o sticlă de scotch.

Când mă întorc în salonul cel mare, unde Homer

Okapis o vrăjeşte pe Gloria, mod de a o face să-şi uite peripeţiile, sunt obiectul unor noi manifestări de preţuire şi admiraţie. Regina Melania îmi spune că femeia care are un logodnic atât de curajos este cea mai fericită dintre femei. Îi ciripesc cu modestie, zicându-mi concomitent în sinea mea că dacă regina Melancolia era mai puţin purie, mi-ar face plăcere să-i ofer o mostră şi din celelalte calităţi ale mele. Ca toţi gorobeţii de origine modestă, am visat întotdeauna să-mi trag o suverană; oarecum din simţ sportiv şi de asemenea pentru a-i demonstra că democraţia e cea mai tare, cel puţin la orizontală. Dar această regină-mamă are aproape şaptezeci de carate şi ar trebui să-i astupi o grămadă de săpături ca să o faci prezentabilă. Aşa cum e, dacă aş găsi-o în pielea goală pe un pat, asta mi-ar da senzaţia că sunt un mare chirurg în sala de operaţie. Cu o damă în halul ei (dacă pot îndrăzni să vorbesc aşa despre o regină), amorul dă clar în chirurgie, trebuie să ai mare grijă. După, chiar dacă-ţi reuşeşte operaţia, ai complexe şi nu mai îndrăzneşti să tachinezi micile arzoaice nou-nouţe, proaspete şi zemoase.

Pentru a N-a oară, cum spun amnezicii, Gloria îşi povesteşte odiseeea lui Homer. Îl urma pe falsul steward în direcţia coridorului pentru a-şi curăţa rochia (şi curăţată a fost, mai ceva ca la spălătorie!) când brusc, omul s-a aplecat peste bord, murmurând: „Dar ce se-ntâmplă?” Ceea ce auzind, Gloria s-a aplecat la rândul ei. Atunci, ticălosul a apucat-o de glezne şi a răsturnat-o în apă. Recunoaşteţi că le-a bubuit ceva mintea, vorba artificierilor, nu?

Şi dacă Gloria n-ar fi ştiut să înoate, ei? Bine-nţeles, o tânără americancă ştie întotdeauna să înoate, doar că imediat după masă, un plonjon de opt metri nu e foarte recomandabil.

Toată lumea se-nfioară retrospectiv (cu excepţia generalului Von Mosch, căci un neamţ nu trebuie să se-nfioare), gândindu-se la ce s-ar fi întâmplat dacă juna Victis n-ar fi fost mare sportivă. Zău că astfel de chestii te emoţionează.

În cele din urmă mergem la culcare şi fireşte că miss Gloria vine să-mi facă o vizită nocturnă, mod de a-mi dovedi recunoştinţa ei fierbinte.

Chiar încinsă de-a dreptul, ascultaţi ce vă spun!

* * *

A doua zi, când facem ochi, aveam plăcuta surpriză să zărim palmieri prin geamul hubloului.

— Gloria! o trezesc eu, ori mă-nşeală ochii, ori am ajuns la destinaţie.

Acestea fiind zise, deschid hubloul şi imediat nişte ciripituri de păsărele, unele mai exotice decât altele, ni se revarsă în pâlnii.

Puştoaica mi se alătură şi, deşi blazată (după o noapte cu San-A, cine n-ar fi!), scoate un strigăt (doar dacă nu e o exclamaţie) de surpriză. Trebuie totuşi să recunoaştem că peisajul e feeric. Imaginaţi-vă o plajă cu nisip roz, mărginită de palmieri uriaşi. Marea e verde, cerul e albastru.

În portul în care am tras (şi l-am nimerit) zăresc alte iahturi încântătoare.

O alee largă, mărginită de plante rare, conduc la o magnifică reşedinţă, cum nici la Hollywood nu s-a văzut. E ceva mai mare decât templul din Angkor, dar în acelaşi timp mai simpatică. Stil colonial, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Te-ai crede în Pe aripile vântului.

Am impresia că o să vedem nişte lucruri ieşite din comun, pe insula asta!

Ne-nţolim într-o viteză şi ne căţărăm pe punte după un mic dejun rapid. Mica Gloria, care şi-a tras o noapte reparatorie, e subţiată totuşi la faţă; ţineţi cont că asta o va scuti să tragă de ea mai târziu, când o să semene cu un zbârciog. Am senzaţia că rodeo-ul marin din ajun a marcat-o. În fond, nu e foarte vesel să fii miliardar! Eşti ţinta loviturilor sub centură a celor care ar vrea şi ei să devină! Un cerşetor, cel puţin, nu e invidiat de nimeni; sau chiar dacă e, nu caută nimeni să-i sufle locul de sub podul Alma.

Nu-i multă lume pe punte. Doar regina Melania,

pentru că e bătrână şi la vârsta ei te scoli devreme şi lordul Snobb, *because* e engelz.

Cu excepţia lor, toată lumea soileşte fără să-şi dea seama că am acostat în paradisul terestru.

Mateloţii vasului instalează acea scară a lui Iacob care este scara de bord şi care va constitui o trăsătură de unire între iaht şi pământ, cum ar scrie nişte academicieni al căror nume nu-l voi dezvălui, din pură milostenie. Ard de nerăbdare să simt sub picioare nisipul roşu, atât de ispititor. Okapis a astupat aici o mare lagună. Ce amenajări copilaşilor! Portul e din marmură roz, ca să se armonizeze cu plaja învecinată. Stâlpii de acostare sunt din bronz auriu şi felinarul farului a fost tăiat dintr-un diamant albastru. Ce bogat poţi deveni trambalând petrol de colo colo! De altfel, armatorul şi-a botezat proprietatea „Scoica”. Literele sculptate în pietre preţioase indică acest lucru în greacă, franceză, engleză, germană, cambodgiana şi în steno.

— Care e programul festivităţilor? îl întreb eu pe comandantul Milostenios, care tocmai îşi face apariţia.

— La ora zece, trăsurile vor veni să-i ia pe pasageri pentru a-i conduce la castel.

— Bine, dar castelul e la cinci sute de metri!

— Nu contează, mi-o întoarce Milostenios, Actualităţile trebuie să filmeze sosirea, aşa că se va forma un cortegiu.

Mă hlizesc în tăcere. Moaca amicilor mei când o să-l descopere pe San-A. al lor între prinţul Rahde Thot şi Arhiducele de Kronenburg de Lux!

În definitiv, Okapis a chemat celebrităţile mondiale ca să se dea mare. Poate că a şi precizat pe invitaţii că monarhii trebuie să-şi ia cu ei coroanele de gală. E o mare lovitură publicitară, recepţia asta în Pacific. O să-i crească acţiunile-n Bursă, cu ocazia asta. Să ai garanţia unor regine, a unor miliardari şi generali, este ceea ce rentează cel mai mult în vremurile noastre, deşi la modă, în unele ţări limitrofe, e acum democraţia.

Aşteptând să se facă ora zece, mă bălăcesc în marea

verde. Apa e caldă. Maimuţe mici şi neastâmpărate şi papagali guralivi îşi fac de cap în mangrovele roz. Soarele, care n-a ajuns încă la zenit (e prea devreme) îşi revarsă deja razele în valuri asupra încântătoarei naturi, în aer plutesc miresme opiacee. E genul de atmosferă care te bagă-n boală. Am senzaţia că nopţile aici vor fi apăsătoare.

După ce m-am scăldat în voie, mă duc să mă ferchezuiesc în vederea cavalcadei Paramount. Îmi pun un costum uşor, albastru deschis, o cămaşă albă şi o cravată albastru închis. Dacă aţi vedea cum arăt, gagicuţelor, aţi fi nevoite să vă burduşiţi cu tranchilizante ca să vă treacă leşinul.

Toate scăfârliile încoronate (ca şi aristocraţia contului la bancă, de altfel singura autentică) s-au pus la trei ace. Neckezol I-ul e în cârpa de duminică şi generalul Von Mosch în uniforma lui cu cască de oţel, cu vârf ascuţit, panaş şi alte zorzoane. Caramba, scumpa noastră divă, s-a bărbierit şi înşurubat în corset cu ajutorul unui personal calificat. Sugrumată cum o văd, dacă-i gâdilă cineva do-ul de sus, e mai mult ca sigur că o să-i pleznească o garnitură de chiulasă!

La ora prevăzută, clopoţei argintii răsună. Şi un foarte ciudat cortegiu coboară aleea ce duce la castel. Imaginaţi-vă douăzeci de căleşti albe cu roţi roz şi coviltire bleu, trasă fiecare de câte patru cai albi cu harnaşament bleu şi zurgălăi de aur. Hmm? Giniţi spectacolul?

În primele iau loc invitaţii deja sosiţi, precum şi stăpânul casei. Travellingul Actualităţilor Paramount precede alaiul. Fiecare caleaşca e condusă de un vizitiu îmbrăcat într-o livrea albă cu eşarfă roz. Câtă frumuseţe! Sper că filmează cu super-color, băieţii de la Actualităţi! Altfel ar fi păcat!

Toate zăngăne voios pe măsură ce se apropie. Şi, în momentul în care prima se opreşte pe chei, oh, ce surpriză! o sută cincisprezece muzicieni, ascunşi până atunci în spatele palmierilor, fac un pas în lături, înfăţişându-se brusc privirilor noastre uluite. Sunt fabuloşi, în uniformele lor roşii. Cu o sincronizare miraculoasă,

încep să cânte imnul lui Okapis: „Petrolista”.

Sunetele argintii (au fost argintate special pentru această ocazie) îşi iau zborul în aerul pur.

Concomitent, alaiul caleştilor se postează pe chei, în formă de pinten. Un bărbat coboară din prima trăsură, îl recunosc, căci l-am văzut în multe fotografii: e Okapis. Poartă eternul lui costum negru de stofă, eterna cămaşă albă cu cravată neagră. Are la butonieră eternul trandafir alb şi eternul lui port-ţigaret din aur incrustat cu diamante depăşeşte îndrăzneţ marginea buzunarului de sus.

E mai mic decât în poze, cum ar spune o portăreasă pe care o cunosc. Mare lucru dacă măsoară un metru cincizeci şi cinci! Are sprâncene stufoase, părul cărunt aspru şi creţ, un nas plin de peri şi cute amare de-o parte şi de alta a gurii sale cărnoase.

Înaintează până la pasarelă pentru a-şi întâmpina oaspeţii. Nu face mare caz. O strângere de mână însoţită de un „Vă mulţumesc că aţi venit”, cu o plecăciune, ca supliment, pentru doamne. *That’s all!*

Doi lachei în livrea îi conduc apoi pe debarcaţi până la căleşti, unde fiica lui Okapis îi prezentă celor sosiţi în ajun. Printre aceştia din urmă, trebuie semnalată prezenţa prinţului Centro-Vietnamez Fugica Vinepuma; a fostului rege Falik, a prinţului Konsor de Laptegross, a vice-reginei din Tenia, Aloha Barrosana; a domnului Rozetario, de la Naţiunile-Dezunite, însoţit de bunica lui (pe care n-o poate lăsa singură acasă din cauza aragazului, cu care nu se descurcă) şi a domnului Edgar Fleaque, fostul preşedinte al Consiliului de Miniştri francez, autor, peste toate şi în contumacie, al volumului „E galben şi habar n-are”. Halal pleiadă, nu?

Fiecare dintre noi îşi ocupă locul în caleaşca respectivă şi mână, birjar, ne îndreptăm spre palat.

Surpriză! Pe toată lungimea drumului, pe măsură ce înaintăm, de după fiecare pom se desprinde câte un muzician. De sub o tufă de zmeură iese până şi un flautist pitic; vă daţi seama cât de bine a aranjat Okapis totul!

Dacă aţi vedea grădinile în stil francez! De vis! Mai

ales dacă te gândeşti că fiecare miligram de pământ a fost adus pe insulă. Înaintea lui Okapis, nu existau pe recif decât nişte găinaţuri de pescăruşi. A făcut pe Dumnezeu-tatăl, armatorul, cu strălucire şi brio. Felicitările juriului.

— Pari visător, my dear! remarcă dulcea mea tovarăşă.

— Admir, îi spun eu, fără să precizez ce admir. Cum nu ne ascundem nimic, iubitele mele, o să vă fac o destăinuire: una-n plus!

De câtva timp, aorta mea face şpagatul de câte ori întâlnesc privirea Antigonei Okapis. Fata asta, ajunge să-i vezi ochii ca să ai senzaţia că te-ai uitat la o lampă cu infraroşii. Doamne! ce strălucire! Ocheada ei te străfulgera până-n marsupiu. Antigona este o fată de vreo douăzeci de ani, cu plete negre, separate *în the middle* de o cărare zisă şi mediană. Pielea îi e bronzată şi fără niciun strop de machiaj. O gură magnifică! Pare ciudat să spui asta, pentru că în definitiv, o gură e doar o gură şi, dacă te uiţi bine, două buze n-au nimic fascinant. Dar ale ei au! Sunt delicat conturate şl le bănuieşti calde şi cărnoase ca nişte fructe la soare. Cât despre caroseria ei, jos pălăria! Nu ştiu dacă taica Okapis a făcut apel la mâna de lucru străină când şi-a conceput Antigona (poate că Jean Anouilh i-a dat nişte sfaturi, la urma urmei!). Cert e că niciunul din petrolierele lui nu poate rivaliza cu ea ca linie (şi nici măcar în linii mari!) O bijuterie! La ce bun să vă vorbesc de sânii ei plini, de talia ei subţire, de şoldurile ei perfecte, de picioarele ei admirabile, etc… etc, ei? O fată e bine făcută pentru că e bine făcută, şi cu asta am spus totul, nu?

O caut din ochi în cortegiu şi n-o mai zăresc. Păcat. Când o fată ca asta îţi iese din raza privirii, îţi pare că soarele ţi-a zis *good night.* Sper că asta nu-i decât o eclipsă.

Urcăm deci, triumfal, Câmpiile Elizee ale lui Okapis. Pentru americanii prezenţi, se cântă acum „De data asta simt că mă iubeşti”.

Ajungem astfel pe esplanada de onoare, unde garda personală a armatorului prezintă armele.

Garda e compusă din vlăjgani solizi în salopete de vânzători de benzină, roz şi bleu, care sunt înzestraţi, în chip de puşcă, cu furtunuri de pompă din aur cizelat. Purtătorii de fanion sunt dispuşi în poziţie de drepţi. Se află aici stindardele Shell, Esso, Mobil, Avia, Azur, B.P., Caltex, fluturând în briza uşoară. Fete tinere, înţolite în druidese, vaporizează benzină super în stânga şi-n dreapta.

Moment de neuitat. Simţi cum te cuprinde o emoţie de nedescris la vederea atâtor regi, regine şi oameni însemnaţi strânşi laolaltă în acest palat. Căci trebuie s-o recunoaştem, este chiar vorba de un palat. Locuinţa lui Okapis posedă – am citit asta în „Consternaţia" – opt sute de camere cu baie, douăsprezece sufragerii, douăzeci şi trei de saloane, două biblioteci, opt piscine de competiţie, patru săli de gimnastică, un teren de curse, un velodrom şi un teren de aterizare pentru Boeinguri. Este locuinţa cea mai fabuloasă din lume, ce spun eu, din lume! *În the world,* da!

Esplanada de onoare în care am ajuns are dimensiunile Câmpurilor lui Marte. O împodobesc bazine de marmură în care gâlgâie apă distilată, statui greceşti şi straturi de orhidee.

Caleştile se opresc într-un cerc perfect în mijlocul esplanadei. Okapis-tatăl coboară din hărăbaie, se suie pe un podium de argint înălţat în centrul terasei şi începe să le ţină o cuvântare invitaţilor, în faţa unei păduri de microfoane.

— Majestăţile Voastre, Senioriile Voastre, Excelenţele voastre, doamnelor, domnişoarelor şi domnilor, face el într-o franceză uşor peltică, e o mare cinste pentru mine că aţi acceptat să-mi inauguraţi locuinţa, în toată simplitatea. Această casă vă stă în întregime la dispoziţie. A fost concepută şi realizată numai pentru plăcerea dumneavoastră. Am speranţa că veţi petrece un timp agreabil şi că veţi găsi aici liniştea şi odihna la care vă îndreptăţesc înaltele dumneavoastră însărcinări. Începând cu această clipă, fiecare dintre domniile voastre este liber

să facă ce crede de cuviinţă. Dacă v-am rugat să veniţi aici, am făcut-o pentru a vă oferi câteva zile de totală libertate, vouă care sunteţi atât de lipsiţi de ea. Mulţumesc.

Vorbeşte bine, nu? Formula lui de bun venit mi se pare destul de mişto.

Coborâm din trăsuri, ajutaţi de lachei ceremonioşi, care ne conduc în apartamentele noastre. Toate au vedere spre mare, din moment ce suntem pe o insulă, iar casa lui Okapis este singura clădire. Apartamentul meu se compune dintr-un mic salon şi o cameră cu baie. Renunţ să vă mai descriu luxul. La ce bun să vă fac să scoateţi o limbă lungă ca scara rulantă a Galeriilor La Fayette! După aceea o să vi se facă lehamite de apartamentul vostru de trei camere cu closet pe coridor. N-aş vrea să vă provoc mania grandorii, iepuraşilor, nu v-aş face niciun serviciu. Aşa cum vă cunosc, aţi fi în stare să şutiţi geanta vreunui încasator!

Dacă vă spun, de exemplu, că patul meu veneţian este în întregime din sidef încrustat cu aur, că pereţii sunt acoperiţi cu piele fină şi că în closet se află un Van Gogh, riscaţi să nu vă mai placă tabloul vostru din sufragerie care reprezintă un prepelicar ţinând în bot un coş cu trandafiri roz; aşa e sau nu? Dacă adaug că baia este pardosită cu opal şi că bideul e fasonat dintr-un cristal, o să vi se pară infectă chiuveta personală, bănuiesc! Aşa că mă abţin, e mai bine.

Apartamentul meu se învecinează (delicată atenţie) cu al Gloriei. Un valet îmi despachetează bagajele şi le aranjează cu mare grijă în dulapurile ingenios amenajate în perete. Uşa lor este o pânză de El Greco (nu o copie: un original).

Se aude un uşor ţârâit.

Servitorul apasă pe un buton şi vocea lui Okapis răsună.

— Domnule San-Antonio, puteţi să mă primiţi?

Sunt uluit.

— Dar, fireşte!

Uşa se deschide şi armatorul apare. Îmi zâmbeşte.

— Fiul meu, Homer, mi-a povestit ce s-a întâmplat în timpul traversării. Ţin să vă cer scuze şi să vă exprim admiraţia mea. Sunteţi un om curajos şi miss Victis merită felicitări pentru a-şi fi ales un logodnic de calibrul dumitale.

— Sunteţi prea amabil, domnule Okapis, răspund eu. Dar nu înţeleg de ce vă scuzaţi.

— Căpitanul meu ar fi trebuit să se informeze înainte de a-l fi angajat pe acel steward. Îl voi concedia.

La naiba, nu glumeşte, armatorul!

— Este tot ce aveam să vă spun, adăugă el, prezentându-mi o mână prea lată pentru constituţia lui firavă.

Şi iese. Mandea începe atunci să se bunghească la barul pe care i-l arată valetul şi care e, de asemenea, pitit (barul, nu valetul) în spatele unui tablou de Renoir. E al naibii de bine aprovizionat (tot barul, nicidecum valetul), vă spun eu. Zece feluri de whisky, douăzeci de feluri de aperitive! Sifon! Frigider! Da, am impresia că o să mă înţeleg bine cu insula Kukubau.

— Ce doreşte domnul? se informează sclavul.

— Un whisky dublu şi un strop de singurătate, răspund eu.

Cu o rapiditate pentru care-i sunt recunoscător, mi-l acordă întâi pe primul, apoi şi pe-al doilea.

Îmi duc paharul pe balcon şi mă instalez într-un fotoliu pentru a mă benocla mai confortabil la ocean.

În acest moment răsună un strigăt înfricoşător, nu departe de mine. Un strigăt cum poţi auzi doar la cinema, în filmele de groază.

CAPITOLUL 5

Eu, mă ştiţi? Nu-mi pierd niciodată capul. De aceea îmi iau precauţia de a-mi goli paharul înainte de a ieşi. Un whisky, semnalez asta amatorilor, nu trebuie niciodată lăsat să i se topească complet gheaţa înainte de a fi dat pe gât. Răsuciţi încet paharul între degete până când cubul

ajunge la jumătate şi atunci e momentul să-l turnaţi uşor pe beregată. Întotdeauna trebuie să mai rămână puţină gheaţă pe fundul fiecărui pahar gol, ’nţeles? O.K.? Deci îmi rad energic siropul de secară şi ies rapid din hogeac.

Pe coridor e linişte, având în vedere că toate camerele sunt insonorizate. Pricep deci că am auzit strigătul numai fiindcă mă aflam pe balcon. Sun la uşa Gloriei.

Interfonul spune „Yes?” şi eu răspund „Tony!”

Puştoaica îmi deschide chiar ea. Este în şutien şi portjartier, ceea ce e departe de a mă şoca.

— Ai auzit? o întreb eu.

Ea îşi încruntă sprâncenele desenate de mână.

— Ce anume, *dear* Tony?

— Strigătul.

— Ce strigăt?

Pătrund în apartament. Uşa-fereastră ce dă spre balcon e, totuşi, deschisă.

Numai că radioul difuzează din răsputeri o melodie de jazz şi cu o asemenea cacofonie, ai putea să asişti la atacul de la Pearl Harbour fără măcar să-ţi dai seama.

— De ce spui că ai auzit un strigăt, *darling?* mă întreabă lasciva.

— Pentru că am auzit un strigăt, dragostea mea, ripostez eu cu o fărâmă de iritaţie în laminorul de intonaţii.

O iau de talie.

— În sfârşit, din moment ce nu tu l-ai scos… Îi distribui câteva sărutări agreabile, de tipul celor care, ca şi micile cadouri, întreţin prietenia şi o întreb ce facem.

— Ce-ai spune de o partidă de pescuit submarin înainte de prânz? propune Gloria.

Mă coafează. Am senzaţia că fauna acvatică din colţişorul ăsta de Pacific trebuie să fie clasa-ntâia.

Zis şi făcut. O jumătate de oră mai târziu suntem îmbrăcaţi în echipamentul Nautilus. Masca, buteliile de oxigen, puşca-harpon, labele şi cuţitul la cingătoare, iată-ne semănând cu doi marţieni în voiaj de nuntă.

Linişte şi pace la Okapis. Pe terasă, muzicienii,

aşezaţi în cerc, cântă muzichie de cameră pentru nunţi şi banchete. Sub bolţile de trandafiri, câţiva invitaţi sorb alene din băuturi răcoritoare, în timp ce Neckezol I-ul se bărbiereşte la soare cu un ciob de sticlă, după obiceiul din ţara lui.

O luăm pe o cărare podită cu marmură, care şerpuieşte printre peluze până la ocean. Ce plăcere să te scufunzi în unda de smarald, a cărei căldură îţi moleşeşte trupul şi sufletul...[3]

— Primul care prinde un peşte are dreptul la un cadou! aruncă Gloria plonjând.

Plonjez la rândul meu. În adâncimile marine domneşte o lumină verzuie, ca cea din unele catedrale. Ce univers straniu e Lumea Tăcerii! Aici, solul e alcătuit din corali verzi şi roz care par să lumineze apa de jos în sus. Peştii mişună. Au culori fabuloase, sunt aurii, albăstrui, roşii, galbeni, negri şi verzi... Îţi vine să crezi că au fost creaţi de un pictor delirant, nebun după culoare. O şterg văzându-ne. Dar, curioşi ca toţi peştii, revin să ne privească.

În general, sunt mici, drept care îi cruţăm. Suntem în căutarea unei prăzi mai mari, Gloria şi cu mine. Trofeul *big,* lângă care îţi face plăcere să te fotografiezi. Mă deplasez cu o uşurinţă ireală în acest mediu fluid. O bătaie a picioarelor mele palmate şi parcurg o distanţă uimitoare, printre coloanele de coral. Panta devine din ce în ce mai abruptă, de la un anumit punct. Trebuie să ai grijă, căci rişti să încasezi foarte repede o presiune cumplită în spinare. Încetinesc. Lumina e mai difuză pe măsură ce cobor. Mă imobilizez în spatele unui bloc de piatră, asemenea unui vânător la pândă. În definitiv, de ce să alerg după peşti? Aştept un moment, făcând mai multe bule decât treizeci şi şase de papi la un loc. În depărtare, disting silueta întunecată şi neclară a Gloriei, continuându-şi explorarea. N-ar trebui să se depărteze prea mult. Să nu uităm că sunt plătit s-o protejez. Nu-i suficient s-o apăr de

3 Când citeşti fraze atât de meşteşugite, îţi dai seama cât de multe Premii Goncourt se pierd!

bandiţi, trebuie să-i asigur protecţia în toate domeniile.

Iată-mă pornit în căutarea ei. Dar, în drum, ce văd? Un malac care n-ar intra, doamnelor, în niciuna din oalele voastre! Cel puţin un metru cincizeci în lungime, atât măsoară, acest senior al adâncurilor. Şi are mustaţă, ca Berta Berurier. De altfel îi şi seamănă, mai ales din faţă.

Îmi aruncă o privire uimită, destul de prietenoasă. Nu ştiu prea multe în materie de peşti, eu unul. În afară de ştiucă, păstrăv şi porcuşor, sunt mut ca un peşte!

Îmi spun, totuşi, că grăsanul ăsta, comestibil sau nu, e un trofeu interesant. Aţintesc asupra lui puşca-harpon. S-ar zice că mi-a priceput intenţiile belicoase, căci iată-l plonjând fulgerător. Apăs pe trăgaciul armei. Treaba merge repede, dar peştele îmi spune „Te-am pupat, ne vedem marţi”. Harponul îi atinge aripioara dorsală şi se-nfige pe fundul apei. Clientul o şterge într-o viteză. Trag de otgon, dar întâmpin o rezistenţă. Atunci urmez firul ca să-mi recuperez harponul.

Acesta e înfipt într-un fel de tub acoperit de alge care zace pe fundul nisipos. Degeaba trag ca nebunul, nu se desprinde. Va trebui să tai cablul, ceea ce e stupid, însemnând că partida mea de pescuit se duce dracului. Înarmat cu cuţitul, încerc să lărgesc gaura făcută de vârful harponului. Constat atunci că tubul nu este de fapt un tub, ci un sul de grilaj. Straturi de alge au alcătuit un fel de tencuială peste ochiurile grilajului.

Harponul s-a înfipt în ghemul ăsta de fierăraie şi, ca să-l desprind, e chinul de pe lume. Trăgând de el, mişc un pic sulul. Şi fac o constatare bizară: e fixat de fundul apei cu două greutăţi de fontă, legate la fiecare extremitate cu sârmă groasă.

Surprinzător, nu?

Abandonându-mi temporar investigaţiile submarine, încep să desfac sârmele. Asta-mi ia cinci minute bune. Serios vorbind, mi-aş dori să mă-ntorc la suprafaţă, căci încep să am probleme respiratorii.

Numai că San-Antonio e omul cel mai perseverent din câţi există. Mă chinui cu sârma cea groasă. Desfac una din

greutăţi; apoi mă apuc de cealaltă. Sper că Gloria n-o să exagereze şi că n-o să se ducă prea în larg. La a doua greutate merge mult mai repede, căci sârma a devenit casantă.

Încep să mă sufoc. Ce mai sufaci? Bine merci, dar tu? E greu ca naiba, dar reuşesc să aduc pachetul de grilaj la suprafaţă. Sunt mai puţin departe de mal decât credeam. Aşa pierzi, sub apă, noţiunea distanţei. Înot repede spre un golfuleţ unde eşuez, mai epuizat decât Robinson Crusoe. Rămân un timp nemişcat la soare, gâfâind ca o veche locomotivă texană. E bine să respiri în direct. Cu masca pe frunte, mă uit în jur. Oceanul e la fel de liniştit ca Mediterana. Miss Victis e tot atât de vizibilă la orizont cum sunt fondurile unui producător în contul lui bancar. Mă apucă groaza. Ce-aţi zice dacă ar fi avut o sincopă, draga de ea? Bine mi-ar mai sta! Să fi făcut pe Zorro în două reprize cu nişte bandiţi periculoşi, ca apoi s-o las să se înece aproape sub ochii mei, zău că sună prost.

Dar ce pot să fac? Trebuie să aştept. Ca să-mi stăpânesc nerăbdarea şi să-mi calmez nervii, încep să desfac ruloul de grilaj. Nu-i o treabă uşoară, căci şederea prelungită în apă l-a făcut practic compact. Ajutându-mă de cuţit, ciopârţesc marginile sulului. Îmi spun că poate o să găsesc în mijloc vreo comoară. Ungherul ăsta din Pacific e doar sediul comorilor, nu?

Îmi însângerez degetele, tot smulgând bucăţi din împletitura metalică. În fine, reuşesc să desfac sulul. Într-adevăr, acesta conţinea ceva: nu o comoară, nicidecum! ci un cadavru!

Fac nişte partide de pescuit foarte reuşite, dacă tot le fac, trebuie să recunoaşteţi!

În realitate, n-a mai rămas din defunct decât un schelet mâlos. Am impresia că peştişorii hulpavi au mâncat pe cinste. Oasele s-au separat. Apuc capul şi, după volum, înţeleg că a fost al unui bărbat. Osul occipital e sfărâmat; în timp ce-l manevrez, din el cade ceva rotund: un glonţ. Un glonţ de 11 milimetri, ca să nu vă ascund nimic, ceea ce-mi confirmă impresia, şi anume că individul respectiv n-

a murit de oreion.

— Hei! Hei!

Mă uit spre larg. Departe, foarte departe, un braţ bronzat se agită la nivelul valurilor. Scot un oftat de uşurare! Gloria.

Răspund gestului ei cu alte gesturi, apoi, luând o hotărâre bruscă, îmi târăsc macabra descoperire într-o scobitură de coral şi o acopăr în grabă cu nisip. Asta nu-mi ia decât câteva minute. Când „logodnica” mea iese din valuri, naiadă strălucitoare, scheletul nu se mai vede.

Voioasă nevoie-mare, Gloria! A harponat un peşte mare cât un viţel pe care l-a cărat cu mare greutate.

— Mi-a dat emoţii, mă încredinţează ea. Şi tu, Tony, ce-ai prins?

Mă abţin să-i dezvălui caracterul surprizei mele.

— M-am întors cu mâna goală, Gloria. După ce mi-a scăpat un mustăcios urât.

— Ajută-mă să-l car pe-al meu, cântăreşte pe puţin treizeci de livre.

— E bun de mâncat, soiul ăsta de cetaceu?

— Nu ştiu. Cu maioneză, poate că da.

Mie, cu maioneză sau chiar cu sos picant, mi-ar veni greu să-mi savurez captura. De ce oare am hotărât spontan să nu vorbesc despre ea?

Mister! Uneori ascult de imbolduri de felul ăsta şi abia pe urmă, în tăcerea confortabilă a conştiinţei mele, îmi pun întrebări.

Îmi spun că e mai bine să ascund această descoperire, în primul rând pentru că e minima politeţe faţă de fastuosul Okapis: la ce bun să-i stric recepţia? Şi apoi, e cea mai bună tactică, din toate punctele de vedere.

— Pari morocănos, Tony, remarcă Gloria. Eşti cumva supărat că eu am prins un exemplar frumos şi tu nu?

Îmi trag un şut în dos ca să-mi forţez un zâmbet.

— Da, cred că într-un fel aşa e, Gloria. Sunt invidios pe performanţa ta.

Ea se plantează-n faţa mea şi începe să-mi acopere pieptul gol cu sărutări.

— Vom spune că tu l-ai harponat, *darling.*

— Dar nici nu mă gândesc! N-am obiceiul să mă-mpăunez cu meritele altuia!

— Aşa vreau eu! insistă miss Victis. Tu eşti eroul meu. Trebuie să fii în toate domeniile.

Ah! gagicile astea, zău aşa!

CAPITOLUL 6

Eu, mă ştiţi? Nu-mi place să trag bărbi, cum se spune pe la noi. Să fac pe Tartarin, fluturând un peşte pe care nu l-am prins eu, nu-mi stă în fire.

Tot ce fac e s-o ajut pe Gloria să-şi care captura până la palatul petrolier. Pe drum, mă gândesc la a mea. Mă întreb dacă mortul meu stă în apă de multă vreme. Din cauza mirului care acoperea grilajul ce îi servea drept giulgiu, aş înclina să cred că da. Dar aici ar fi nevoie de un expert în mortăciuni, care să-mi dea informaţiile exacte. Fără-ndoială, este vorba de o răfuială între contrabandişti. Se pare că mişună-n Pacific. Insulele Galapagos sunt doldora de traficanţi care fac afaceri cu America de Sud.

Trebuie oare să-i povestesc lui Okapis despre macabra mea descoperire? *That is* întrebarea.

Continui să mi-o pun, în lung, în lat şi în curmeziş, chiar când sosim triumfători pe terasă. Briza mării şi şampanie, cum scria cineva. Asta rezumă clipa de faţă. Noi aducem briza şi domnii – doamnele oaspeţi pilesc şampanie sub umbrarele înmiresmate ale paradisului okapian. Grecul ăsta a reconstituit Olimpul, puteţi să mă credeţi.

Cu hidroavionul au sosit chiar acum noi invitaţi.

Okapis sfârşeşte prezentările. Am cinstea şi onoarea să strâng laba lui Salvador Lefter, fostul dictator din Zona Zoster, reginei Lesby a Kurlandiei, o grăsană ale cărei douăzeci şi două de şiraguri de perle nu reuşesc să-i camufleze guşa şi, în sfârşit, cele două mâini ale domnilor Paray şi Lovell, de la banca Goldenberg.

Mă cred scăpat în sfârşit, dar nici vorbă de aşa ceva,

mai sunt încă doi domni la o masă. Okapis ne conduce spre ei.

— Iată doi compatrioţi ai dumitale, scumpe prietene, îmi gângăveşte grecul. Profesorul E. Prubette, de la Institut şi fidelul său colaborator Malaque.

Îl salut pe profesor, al cărui nume îmi e cunoscut. Nu este el acela care a inventat ciocanul cu două capete, praful elefanticid, perforatorul de şvaiţer, hornul cu orificiu dublu, ceaşca de cafea pentru stângaci, guma de mestecat cu nicotină care permite non-fumătorilor să se intoxice, tirbuşonul inversat, vergeaua de perdele verticală şi maşina de epilat miezul de anghinare? O somitate, ce mai! De altfel are rozeta de onoare, plus decoraţia cea nouă pentru fiii Domnului. E un omuleţ pleşuv care seamănă cu un dovlecel.

După ce-i prezint respectele mele, mă întorc spre credinciosul lui adjunct şi aici, fraţilor, e comoţia cea mare. Bărbatul corpolent, impecabil într-un costum alb, care se află în faţa mea, este sosia lui Bérurier. Ai crede că sunt de-o mamă, şi de-o seamă! Un Béru spilcuit, manichiurat, bărbierit, pudrat, epilat, parfumat, manierat, dar un Béru, ce mai!

Poartă ochelari groşi cu lentile galbene şi cu rama mai lată decât autostrada de Vest. O pălăriuţă de pai galbenă, împodobită cu o panglică liliachie, îi încununează capul mare. Cămaşa de mătase cu manşete imaculate îi conferă o înfăţişare plină de preţiozitate.

Are o strângere de mână molatică, ceea ce-l deosebeşte de sfărâmătorul de cartilaje care este Bérurier, adevăratul.

Ne afirmăm reciproc că suntem încântaţi. Nici vocea nu seamănă cu a Grasului. Organul acestui domn e mai degrabă firav.

Schimbăm câteva cuvinte, din politeţe.

— Am ajuns la Guayaquil astăzi dimineaţă, îmi explică sosia. Am luat un hidroavion aparţinând domnului Okapis, care ne-a adus aici într-un timp record. Credeam că vremea hidroavionului a trecut, dar am putut acum să-i

apreciez utilitatea într-o regiune de arhipelaguri.

Dacă pentru o clipă m-au trecut toate sudorile luându-l drept Berurier, îndoiala mi s-a spulberat. În veci Grăsanul n-ar fi fost în stare să şlefuiască o asemenea frază.

Acestea fiind zise, nu văd ce-ar căuta ilustrul Berurier în Galapagos, este? În clipa asta e la slujbă, la Poliţie, fiindcă pleacă în concediu la întoarcerea mea.

Invoc faptul că sunt în slip de *bath* şi mă duc să mă schimb.

Mă deghizez în ilustraţie de modă şi o şterg pe şest înainte ca Gloria să pună din nou gheara pe mine. Putină libertate nu strică. Şi mi-am băgat în tărtăcuţă să o regăsesc pe Antigona Okapis, pentru a-i oferi un strop de curte într-un pahar mare.

Invitaţii sporovăie în grupuri mici, după afinităţi. Reginele sunt între ele, regii la fel şi bancherii de asemenea. Neckezol I-ul o învaţă pe regina-mamă Melania de Brabant cum să descojească o banană cu picioarele, în timp ce arhiducele Franz-Josef de Kronenburg de Lux îi explică prinţului Konsort de Laptegross cum se face avere atunci când ai mălai (sau hamei, în cazul lui). Baronul Samuel de Levy de Telaviv explică domnilor Paray şi Lovell motivele scăderii cotei hârtiei igienice la Bursa din New-York; în timp ce domnul Rozetta de la Naţiunile-Dezunite îi face puţină curte majordonului armatorului.

Vedeţi bine că Okapis a fost ascultat, când a recomandat ca fiecare să facă ce crede de cuviinţă. Astfel, eu, San-Antonio, campionul misterelor de toate categoriile, primul lucru pe care-l fac este să găsesc un cadavru pe fundul apelor adânci. Nu-i mare lucru, dar denotă o anume constanţă în felul de a se distra, nu credeţi?

De-atâta fredonare, de pe terasă în salon şi din grădină pe terenul de tenis, sfârşesc prin a-mi spune că această reuniune seamănă puţin cu un congres geriatric. Bătrâneţea invitaţilor mă indispune. Îmi plac bătrânii, dar în doză mică. Un bunic cumsecade în perfectă stare de funcţionare e ceva formidabil, dar o epidemie de babalâci

boşorogiţi mă complexează.

Sosia lui Berurier, corpolentul domn Malaque, frunzăreşte o revistă tehnică editată în păsărească.

— Citiţi în păsăreşte? mă minunez eu.

— Curent, îmi răspunde cu o oarecare îngâmfare domnul Malaque. Suntem şase în Franţa care vorbim curent această limbă.

Cu cât mă zgâiesc mai mult la el, cu atât îmi spun că asemănarea cu Maiestatea Sa este fantastică.

— N-aţi fi cumva înrudit cu unul dintre bunii mei prieteni, pe nume Alexandre-Benoât Berurier? mă hazardez eu.

Face o strâmbătură.

— Din câte ştiu eu, nu!

Cum se pare că-l plictisesc, îmi continui plimbarea în căutarea frumoasei Antigona. E amuzant cum mi-a sărit în ochi, micuţa asta. Trebuie însă spus că nu-i o marfă cu defecte, ca Gloria.

Sunt în continuare sub vraja privirii scurte pe care mi-a aruncat-o.

Nu ştiu dacă vi s-a întâmplat vreodată, vouă care sunteţi la fel de romantici ca un tratat despre electricitatea statică, să simţiţi această bruscă dezlănţuire a potenţialului vostru afectiv? Ei? Nu vă complexaţi din cauza moacelor voastre şifonate şi răspundeţi-mi cinstit. V-aţi îmbufnat? Pentru că v-am zis că aveţi moacele şifonate?

Nu mai fiţi aşa căpoşi, ce naiba! Mai ales că bronzaţi şi cu o mască de gaze, aţi fi aproape prezentabili. Dar, în sfârşit, din moment ce vă codiţi să-mi faceţi confidenţe, o să mă descurc şi fără. Vă întrebam din politeţe; sunt oameni care adoră asta. Prostituţia ar merge mai puţin bine dacă bărbaţii n-ar simţi nevoia să se destăinuie cu orice preţ. Cei mai mulţi dintre bărbaţii care se duc la femei n-o fac doar ca să-l ducă pe Marcu la circ; ci mai ales pentru că vor să povestească cuiva care să-i înţeleagă, cum i-o trag nevestei, concediul petrecut în Danemarca, măgăria şefilor de la birou, otita pernicioasă a mezinului şi tevatura rezultată în urma deschiderii testamentului

bunicului. O târfă e confidenta ideală, deoarece e plătită. În viaţă, copilaşi, nu te bucuri într-adevăr decât de ceea ce cumperi. Tot restul sunt doar surse de neplăceri. Fie că e vorba de o femeie, de o maşină, de o casă sau de conştiinţa unui alegător, dacă n-o cumperi, ai încurcat-o.

Tot căutând ceva, sfârşeşti prin a găsi. „Daţi-mi un punct de sprijin şi voi răsturna lumea”, spunea nea Caisă. Pârghia o am deja (mulţumesc), cu rulmenţii ei şi calandrul de lux. Nu-mi mai rămâne decât să-mi depistez punctul de sprijin: în acest caz fermecătoarea si izbitoarea miss Okapis (Antigona pentru prieteni şi Sofocle). Mi-o descopăr pe un teren de tenis. Şi eu vă zic fără ocolişuri, având în vedere că mi-am uitat ocolişurile în sertarul noptierei, că în fustiţa ei albă, Antigona face să crească temperatura aerului. Coapse ca ale ei, numai la Lido mai poţi găsi, şi încă, nu cu duzinile, credeţi-mă! Pielea ei aurie, strălucitoare, catifelată, acoperită de un puf blond, chipul ei frumos, luminat de nişte ochi de culoarea peruzelei, dinţii ei orbitori, de o albeaţă persiană, braţele-i mai bronzate decât nu ştiu ce (hait, na că sunt în criză de epitete), te farmecă şi te captivează.

Pe când mă îndrept spre teren, ea tocmai îi dă o lecţie adversarului. Acesta e un bărbat înalt şi slab, cu pungi sub ochi, un nas ca o trompă şi o bărbuţă pătrată, lipită de bărbie ca firele unei pensule. Mutra lui imposibilă îmi spune ceva. E vorba de un om celebru, dar în ţinută de tennisman, îl identific mai greu. Şi apoi îmi aduc brusc aminte; este Ecuador Hali, pictorul. Ştiţi care, nu? Cel care pictează melci uriaşi pe fundalul unor lămpi cu gaz luminate cu neon şi biciclete ale căror roţi sunt ghirlande de trandafiri.

— Vă luaţi revanşa, maestre? îi propune Antigona.

— Spre marea mea părere de rău, mă las păgubaş, sunteţi prea tare pentru mine, răspunde Ecuador.

Cel care nu scapă niciodată ocazia de a-şi plasa marfa prin case, e scumpul şi veneratul San-A., sunteţi la curent? Mă hazardez..

— Dacă nu sunteţi prea pretenţioasă în alegerea

partenerului, vă stau la dispoziţie, domnişoară.

Prea frumoasa fată îmi aruncă o privire pe care nici micimea ochiurilor grilajului nu o împiedică să mă săgeteze. Pricep imediat că propunerea mea îi surâde.

— De acord.

Şi scurt, iată-mă în arenă. Deştept am fost că mi-am pus nădragi albi şi o cămaşă Lacoste. Pictorul, fără de care melcii n-ar fi ce sunt, îmi dă racheta lui cu un zâmbet veninos (cum ar spune Lucrezia Borgia).

— Băiete, îmi spune el cu un accent nedefinit, pe care şi l-a pus la punct cu multă străduanie. Îţi urez distracţie plăcută!

— Mulţumesc, tataie, i-o întorc eu prompt.

E cât pe-aci să-şi smulgă ţăcălia. Maestrul. De obicei, mulţimile îi cad la picioare. Doamnele îşi aruncă şutienele în calea lui, ca să-i amortizeze deplasarea şi bărbaţii fac pe ei de emoţie. Îmi aruncă o privire plină de ură. Pe cinstea mea, dacă ar avea paleta la-ndemână, cred că m-ar portretiza urât de tot, pentru a mă face să plătesc această lez-augustate. M-ar reprezenta în chip de câine râios sau de mixer, obligat, răzbunător cum se spune că este! O scârbă, Ecuador Hali ăsta!

Râsul înfundat al Antigonei îmi arată că i-a plăcut ce-am spus.

Schimbăm câteva mingi. Dar mă prind urgent că mi-am lăsat forma la vestiar. Cum naiba să parez mingile unei gagici căreia nu-i privesc decât faţa şi flotoarele, ei? E atât de frumoasă, încât îţi vine să-i cânţi la mandolină pe rachetă. Şi, totuşi, mi-ar place să-i arăt ce lob am. Lobul meu stârneşte entuziasmul mulţimii, pe cuvânt! A fost o vreme când, la Roland-Garros, mă porecliseră Lob-care-te-face-zob, e concludent, nu?

Începem partida. Sunt puţin ridicol la-nceput. Cretinul de Hali rânjeşte ca un Mefisto de mahala, de partea cealaltă a grilajului. Dacă o mai ţine aşa, s-ar putea să-şi încheie ziua cu o rachetă-n jurul gâtului. Primul joc îi revine fermecătoarei mele partenere, cel de-al doilea la fel. Şi fără greutate! Dar la al treilea, îmi arăt lobul şi

puştoaica rămâne mască.

Îmi trag al treilea joc, apoi al patrulea şi al cincilea şi în final câştig setul. Chicotelile nătărăului de mâzgălitor încetează brusc.

Barbişonul îi spânzură ca o medalie pe pieptul unui om cocârjat. Va trebui să şi-o apreteze într-o viteză, dacă vrea să-şi păstreze prestigiul.

Începem al doilea set. Mandea e la serviciu. Culeg două mingi şi arunc. Încep prost: mingea ajunge în fileu. Mă pregătesc s-o arunc pe cea de-a doua când, în ultima fracţiune de secundă, îmi suspend gestul. Un reflex fulgerător. Viitorul este al celor care reacţionează rapid. Imaginaţi-vă că exact în clipa când dădeam s-o arunc în aer pentru a lovi, m-a surprins ceva: greutatea ei. Mi s-a părut că e ceva mai grea decât celelalte mingi. Îi fac un semn de scuză Antigonei şi cântăresc mingea în mână. Fără-ndoială: e o diferenţă de câteva grame şi apoi nici n-are aceeaşi consistenţă.

— Ce ţi s-a întâmplat? întreabă scumpa copilă, apropiindu-se.

Îi arăt mingea.

— Cântăreşte-o, nu e la fel ca celelalte!

Ea îşi dă cu părerea:

— Probabil că e udă.

— Nu cred. Şi elasticitatea ei diferă.

— E adevărat, recunoaşte Antigona.

Şi, pentru a verifica diferenţa, ea lansează mingea în teren, cu toată puterea.

Mamă doamne, ce treabă! Războiul din Pacific, varianta revăzută şi adăugită! O explozie înspăimântătoare! O jerbă de foc! O ploaie de ţăndări! O coloană de fum! Suntem asurziţi. Suntem şocaţi de suflu! Suntem răniţi! Suntem însângeraţi!

Însângeraţi şi poate că în bucăţi, nu?

Nu! Întregi! Strânşi unul într-altul. Antigona e lividă. Surpriza (în engleză: surprise, mersi, Berlitz vi-l oferă!). Surpriza care face ca un accident să nu aibă timpul să înspăimânte. Falsa minge era o încântătoare grenadă mică.

Eşti rănită, fetiţă? o întreb pe copila Okapis.

Ea mă priveşte cu ochii ei mari de peruzea. Nu pare să-mi fi priceput întrebarea. Eu, mă ştiţi? Întâi muierile şi copiii. Ar fi trebuit să fiu căpitan de naufragiu, în fond. Pentru ceea ce ţine de scuturătură şi de organizare S.O.S. sunt incomparabil: cuvântul meu e lege.

Cum ea e incapabilă să scoată vreo vorbă, îi fac micul inventar de sfârşit de an. Are o tăietură la un braţ, alta la picior, plus o zgârietură pe frunte. Îi privesc fusta şi bluza: nicio perforaţie ascunsă, totul e O.K. Se rezolvă cu puţin iod. Sper că asta-i valabil şi pentru devotatul San-A. Rapidă inspectare a atletului. Mi-a intrat o ţandăra în coapsă şi una în palma mâinii stângi. Dacă micuţa ar fi aruncat mingea la picioarele noastre, am fi avut acum nişte superbe orificii în abdomen. Eu unul riscam, înainte să crap, să-mi zăresc bijuteriile de familie în fileu! O teribilă pierdere pentru bietele dame cu inima grea şi moravurile uşoare.

Şi imaginaţi-vă puţin ce s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi avut extraordinarul reflex de a nu lovi mingea, constatând că n-avea greutatea standard. Asta înseamnă să ai o balanţă romană în vârful degetelor, fraţilor! Fără acest dar de la Dumnezeu, fiul unic al Feliciei era făcut pur şi simplu varză!

Explozia a atras lumea, care aleargă într-o viteză pe stadion! Face să-i vezi pe încoronaţi, blazonati, titraţi, gradaţi, reputaţi, bogaţi în năvala lor îngrijorată. Ambasadorul japonez este cel care trece primul linia de sosire; taica Nuymetro Lakyoto are o deschidere de compas meseriaşă. Chiţăie ca un guzgan care şi-ar fi prins coada în angrenajul unei râşniţe de cafea!

— Miss Okapis! Miss Okapis! se strofoacă Excelenţa!

Şi o strânge frenetic în braţele lui slăbănoage pe Antigona, care e astfel agasată de ambasadă[4].

Îl bat pe japonez pe umăr:

— Liniştiţi-vă, Excelenţă, îi spun eu, nu se

4 Dacă vi se pare expresia prea idioată, decupaţi-o cu foarfeca de unghii şi trântiţi-o contra cost domnului Francois Mauriac. E amator!

televizează.

Vice-regina Teniei, Aloha Barrosanai izbucneşte în hohote, din nervozitate: poţi fi regină şi totodată femeie, în fond. Caramba scoate un si de sus care face să se scuture doisprezece bananieri. Confuzia, contuzia, dezordinea, domnesc.

Terenul de tenis seamănă cu Bursa. E plin de oameni care blesteamă şi gesticulează. Ni se cer explicaţii, le dau. Gloria Victis îşi face o apariţie tardivă şi remarcată. Văzându-mă însângerat, face pe moara de vânt şi anunţă că va leşina. Cum nimeni n-o bagă-n seamă, se hotărăşte s-o lase pe altă dată. Servitori serviabili îşi oferă serviciile. Soseşte medicul particular al lui Okapis. Ne dezinfectează, ne cauterizează, ne pansează şi ne bandajează. Într-o viteză ajungem să arătăm ca un desen de Dubout.

— Doamnelor şi domnilor, fac eu, uitând în frenezia momentului să le mai lustruiesc blazonul cu apelativele de Majestate, Alteţă şi alţi termeni aleşi din arborele genealogic, doamnelor şi domnilor, s-ar putea să existe şi alte grenade deghizate în mingi de tenis; în consecinţă, v-am fi recunoscători dacă aţi părăsi terenul în ordine şi cu toate precauţiile de rigoare.

Formulă magică. Scapă cine poate! Niciun tron nu rezistă. Înalta societate îşi ia tălpăşiţa şi eu mă regăsesc în compania lui Okapis, a Antigonei şi a doctorului. Demn bărbat, doctorul ăsta. Situaţie bună, nimic de zis. Ia probabil o cărămidă de bani pe lună ca să dea aspirine vitaminate migrenoşilor casei şi să lipească plasturi pe arsuri.

— E un atentat! face el, căci, pe lângă diplome, mai are şi un spirit deductiv foarte dezvoltat.

— Este, îi răspund eu.

Antigona îşi clatină frumosu-i cap cu trăsăturile crispate de emoţie.

— Tot n-am înţeles, mărturiseşte ea.

— Uite, gândesc eu cu voce tare, toate mingile din teren au fost folosite de când ai început să joci. Şi măcar de-aş fi luat mingea-capcană dintr-un colţ, dar nu, era

exact la picioarele mele. Conchid, deci, că a fost pusă acolo de o mână criminală.

Dulcea Antigonă oftează.

— Dar n-a intrat nimeni pe teren în timpul primului set, ce naiba!

— În concluzie, mingea a fost trimisă pe sub grilaj.

Mă îndepărtez pentru a mă duce să mă benoclez la partea de jos a grilajului metalic. O înconjor încet şi, brusc, perii mi se ridică-n creştet ca elevii la intrarea domnului inspector. Tocmai l-am zărit, zăcând pe gazon, pe sărmanul Ecuador Hali. Se afla în zona în care aruncase Antigona mingea şi a încasat grosul. Cămaşa îi e roşie de sânge. Şi are un obraz complet deschis.

— Doctore! strig eu, am un client serios pentru dumneata!

I-l arăt pe pictor şi omul nobilei arte face o strâmbătură îngrozitoare. Iese din teren alergând ca un dement. Bietul armator s-a înnegrit la faţă. Începe să devină un dezastru, inaugurarea lui festivă. Culmea ghinionului, corespondenţii speciali, care ar fi trebuit să pilească undeva la umbră, dau năvală cu materialul lor cinematografic.

— Domnilor, domnilor, vă rog, îi imploră Okapis. Dar e ca şi cum ai încerca să convingi un taur onorând o văcuţă care ar face mai bine să-şi cumpere operele complete ale lui Daniel Rops! Se ţăcăne-n disperare. Şi clic! Şi clac! Şi-ncă una! Şi ţi-o mai iau o dată din alt unghi!

În timp ce bravii băieţi îşi văd de treabă, eu mi-o fac pe-a mea, adică continui să explorez partea de jos a grilajului.

Cel care ar pretinde că San-Antonio nu e copoiul cel mai bun din Europa ar merita douăsprezece mii de perechi de palme, din care ultima de pământ, ca să-i adăpostească rămăşiţele. A avut dreptate, genialul San-A. (dar eu sunt acela, de fapt!).

Cu o foarfecă, a fost decupată o minusculă deschizătură la nivelul solului. Şi mă prind din ce cauză a fost făcută minuscula spărtură tocmai în acest loc: pentru

că lângă grilaj se află un tufiş de Strogonoff-Condimentat[5]. Cineva se ciucise (cum zic ciucii) în el şi, când a crezut de cuviinţă a trimis mingea-capcană să se rostogolească uşurel pe teren. În concluzie, mandea în persoană era cel vizat. Asta mă şifonează un pic. Nu mă şifonează nicidecum pentru că mi-ar fi frică, mă cunoaşteţi suficient pentru a şti că nu s-a născut încă omul care să-mi vindece sughiţul făcându-mi „bau!” în spate, sau, dacă s-a născut, a fost imediat băgat într-un borcan cu formol. Îmi spun, doar, că dacă eu sunt cel vizat, asta înseamnă că mi se cunoaşte profesia şi că se fac diverse speculaţii. Şi dacă se fac speculaţii, asta înseamnă că se pun la cale chestii nu tocmai curate în insula Kukubau.

Încep să scotocesc în tufiş. Efectiv, crenguţele frânte atestă şederea cuiva pe-aici. Adulmec. Cum cred că v-am semnalat de nenumărate ori, am simţul olfactiv la fel de dezvoltat ca inteligenţa. Or, nările mele exersate captează un parfum bizar. Nu e vorba de mirosul de Strogonoff-Condimentat[6], nicidecum; planta asta degajă un miros fad, destul de asemănător celui al Karabinierului Deoffenbach. Parfumul pe care-l adulmec este unul de femeie. De altfel, cercetând mai îndeaproape, descopăr câteva fire de mătase cenuşie agăţate de grilajul tăiat. Le adun cu grijă şi le introduc într-o cutie de chibrituri.

— Aţi găsit ceva interesant? mă întreabă Okapis.

— S-ar putea, răspund eu fără să mă trădez.

Arăt spre grupul strâns în jurul lui Ecuador Hali.

— Cum se simte Maestrul?

— Prost. O să-l trimit cu avionul la spitalul din Quito.

— Şi anunţaţi autorităţile?

— Bine-nţeles, o să trimit o telegramă poliţiei din San Cristobal. Sunt disperat, dragul meu, adăugă el cu sinceritate. Cineva încearcă să mă compromită în ochii lumii, provocând un imens scandal la mine acasă.

---

5 Plantă polivalentă şi medicinală, a cărei floare roşie este de mărimea unei umbrele de damă şi ale cărei frunze sunt folosite la confecţionatul pirogilor.

6 Plantă polivalentă şi medicinală, a cărei floare roşie este de mărimea unei umbrele de damă şi ale cărui frunze sunt folosite la confecţionatul pirogilor.

Aşa pare.

— Trebuie descoperit agresorul, reia Okapis.

Am impresia că această ultimă frază nu-i o vorbă-n vânt, ci o rugăminte adresată persoanei mele.

Îl privesc. Mă priveşte. Ne zâmbim, dintr-odată, cu toată gravitatea situaţiei.

— Şi dacă am merge să discutăm pe-ndelete într-un loc liniştit? sugerez eu.

— Tocmai vroiam să vă propun asta, ripostează armatorul.

Îmi stăpânesc cu greu o grimasă, căci rana de la coapsă doare. Mă stânjeneşte puţin la mers.

O privesc pe Antigona apropiindu-se schiopătând de mine. Şi-a recăpătat minunata-i culoare. E o muiere de rasă. Tipul care o s-o trambaleze la primărie va avea dreptul, nu numai la o sută de petroliere în chip de primă, ci şi la o existenţă captivantă.

— Merge? întreb eu pueril.

— Cred că da.

CAPITOLUL 7

Eu, mă ştiţi? Pot să fiu serios în cazurile excepţionale.

Iată de ce, acel San-Antonio care se aşează în biroul lui Okapis nu este acel San-Antonio băncos pe care-l apreciaţi atât. Mi-am tras figura de zile mari, aprobată de Prefectura Poliţiei: frunte îngrijorată cu dublă cută transversală, buze strânse, nări crispate, privire rece, gesturi măsurate, postură rigidă.

— Aparţineţi poliţiei franceze, nu-i aşa? mă încolţeşte armatorul.

— Aşa v-a spus Gloria Victis?

— Nu, dar ştiu că la această croazieră trebuia să participe un poliţist francez.

Îmi încrunt sprâncenele, ceea ce îmi adaugă o a treia cută îngrijorată pe frunte. La drept vorbind, cea de-a treia cută nu e îngrijorată, ci uimită, un expert în cute cu patalama ar sesiza imediat diferenţa.

— De unde ştiţi, domnule Okapis?

— Dragul meu, să zicem că e un secret.

După ton, pricep că subiectul e închis. Dacă am fi în Franţa, aş folosi unele argumente pentru a insista eficient, dar la urma urmei, evenimentele au loc sub un pavilion care nu-i al meu.

De aceea îmi las frâu liber.

— Suntem pe o insulă, reia gazda mea. Nimeni n-a părăsit-o de la recenta agresiune, în consecinţă…

— În consecinţă, domnule Okapis, consideraţi că agresorul se află printre noi şi îmi cereţi să-l demasc?

— Exact.

Se înalţă, atât cât îi permite statura lui mică.

— Zece mii de dolari dacă reuşiţi s-o faceţi chiar astăzi, scumpe domn.

Pe cinstea mea, dacă o mai ţin aşa, o să fac avere în aventura asta trăsnită, zău! Zece mii de dolari, asta înseamnă cincizeci de bătrâne. La întoarcere, o să-i pot cumpăra un vizon Feliciei!

Îşi coboară vocea.

— Înţelegeţi că un astfel de eveniment trebuie rezolvat cât mai rapid. Poliţia din San Cristobal n-o să facă altceva decât să-ncurce lucrurile. Aş dori să-i pot indica agresorul de cum soseşte.

Pocneşte din degete.

— Asta-i tot!

Un mic Napo, ce mai! Auzi ce scoate din el! Să găsesc agresorul chiar azi! Până şi Bătrânul, pe care-l găsesc uneori despotic, n-ar îndrăzni să-mi dea o astfel de indicaţie.

— Foarte bine, domnule Okapis, o să fac tot posibilul.

* * *

Ies din biroul lui cu creierul asemenea unei clătite în ulei încins. Cred că întâi de toate am nevoie să rad un scotch dublu.

Mă-ndrept spre barul de vară, un loc formidabil, săpat în stâncă şi a cărui terasă dă spre mare.

E aproape ora două şi mă-ntreb dacă mergem curând la masă, pentru că leşin de foame.

În timp ce mi se serveşte un long drink, scot cutia de chibrituri din buzunar şi examinez firele de mătase prelevate de pe grilajul terenului de tenis. Sunt în număr de cinci, firele astea. Rup o bucată din leucoplastul pansamentului meu şi le aşez în formă de melc pe pânza lipicioasă, astfel încât să obţin o suprafaţă. Reuşesc în acest mod să reconstitui o mostră din stofa din care provin.

Barmanul se uită la mine cum mă căznesc, holbând nişte ochi cât cepele. Îşi zice că au fixuri ciudate, invitaţii patronului!

Îmi dau de duşcă scotch-ul, ceea ce îmi injectează imediat optimism în cutiuţa cu idei şi-mi iau valea, căci tocmai a sunat clopotul anunţând haleala.

* * *

Până acum, n-am zărit-o încă pe stăpâna casei. Or, eu unul mor s-o cunosc, căci am văzut-o deseori în poze şi părea bunuţă. Eczema Okapis e cea de-a doua soţie a armatorului. Acesta a cunoscut-o pe când ea era doar o simplă lingătoare de timbre la percepţia din Atena. Impresionat de frumuseţea ei, s-a dat Pygmalion şi a făcut-o una din femeile cele mai de vază din cele cinci continente.

Avem acest privilegiu în sala potolului. Se păstra pentru ultima îmbucătură, în fond. (Prinţul Rahde Thot ar spune că-i o bucăţică bună, căci e plin de duh). O femeie de vis! Imaginaţi-vă o Sophia Loren, în mai bine. Blondă, cu privirea fascinantă a statuetelor egiptene. Are nasul acvilin, gura cărnoasă şi un bust pe lângă care al Mariannei seamănă cu două ouă tari pe o farfurioară.

O nouă serie de prezentări. Le face stăpânul casei. Are o stăpânire de sine grozavă, Okapis. Văzându-l cum îşi face numărul, n-ai crede niciodată că e în rahat până-n pipotă.

Fiecare îşi are cartonaşul în faţa troacei respective.

Eu mă găsesc plasat între pseudo-logodnica mea şi Antigona, ceea ce, veţi fi de acord cu mine, reprezintă o poziţie de invidiat.

Ghiciţi care-i subiectul conversaţiei, în timpul halitului? Nu se vorbeşte decât despre atentat, fiecare dându-şi cu părerea, *of course.* Unii gândesc că ar fi opera unui nebun, alţii că e vorba de o mânărie a ruşilor. San-Antonio al vostru, în timpul acestor pălăvrăgeli sterile, se deghizează în broască, în partea de jos, având în vedere că reuşeşte performanţa de a face semne cu piciorul ambelor gagici în acelaşi timp. E greu al dracului, credeţi-mă. Mult mai greu decât cântatul la pian.

Masa decurge fără incidente. Mâncărurile sunt de calitate şi Okapis posedă una dintre cele mai bune pivniţe pe care mi-a fost dat să le-ntâlnesc. Când ajungem la brânzeturi, o voce se înalţă deasupra murmurului conversaţiilor sporadice, strigând chelnerului:

— Hei, ospătar! Mai toarnă-mi o duşcă de Saint-Emilion, fac eu cinste!

Toată lumea se întoarce spre necioplit. Aţi ghicit, desigur, căci nu sunteţi deloc atât de proşti pe cât păreţi, că cel care tocmai s-a exprimat e domnul Malaque, adjunctul profesorului E. Prubette. Are mecla congestionată, meseanul. Şi de data asta, nu mai încape nicio îndoială: Grăsanul nu-şi mai poate tăinui incognito-ul. Prea mult vin roşu: prestanţa lui de mucava s-a dus pe apa sâmbetei. Beru! Chiar el e! Beru al meu, adevăratul!

Remarc că profesorul îi face semne disperate de la locul lui. Dar Majestăţii-Sale i se fâlfâie. E mangă, Malacul!

Dându-şi seama că atenţia întregii mese e îndreptată asupra lui, face cu ochiul în jur şi declară:

— Scuze, regii mei, reginele mele, dar dacă nici în concediu nu te-ai relaxa, în afară de W.C., unde ai mai putea s-o faci?

Chelnerul umplându-i paharul, îl rade la iuţeală şi plescăie din limbă.

— Beru, oftez eu. Beru…

— Ce spui? întreabă Gloria.

— Nimic, fac eu, beru este o expresie care înseamnă ultimul mitocan. E o prescurtare a numelui de Berurier, celebra loază franceză, omul care a pus la punct gălbenuşul de ou pe cravată, barba prost rasă, şosetele găurite şi imperfecţiunile imperfectului subjonctivului. De atunci, există acum la noi verbul a berura, care aparţine primei grupe, deoarece se termină în „a”. Se spune că un copil „berurează”, atunci când îşi varsă supa pe pantaloni sau când face pipi în pat.

Odată sfârşită lecţia de gramatică, mă uit din nou la Malac. Îmi aruncă o ocheadă pe care mă fac că n-am observat-o. Acum m-am prins de ce spunea Okapis că ştie de prezenţa unui poliţist francez în expediţie. Era vorba despre Grăsan! Scumpul de el, a fost probabil straşnic strunit ca să-şi poată juca rolul! N-a ţinut mult, să fim cinstiţi, dar iluzia a fost perfectă, din moment ce până şi eu renunţasem să mai cred că acest domn Malaque ar fi fost bravul meu Ţopârlan.

Mă întreb ce-a făcut ca să-şi schimbe înfăţişarea. Şi-a ras mustaţa, bun. Şi poartă ochelari fumurii, într-adevăr. Dar mai e ceva… Ah! am găsit: şi-a pus o perucă. Cum e complet chel în faţă, i s-a confecţionat un ciuf plauzibil. Transformarea era completată în mod fericit de eleganţa rafinată a hainelor lui. Şi pe urmă, ar mai fi ceva de semnalat în legătură cu ţinuta lui: nu mai are burdihanul lui flasc. N-au putut, totuşi, să i-l rindeluiască, nu?

E aşezat între bunica domnului Rozetta şi una din soţiile lui Neckezol I-ul, o superbă negresă îmbrăcată în mătase roşie.

Întotdeauna a avut o slăbiciune pentru negrese, Beru al nostru. De altfel, e o nostalgie pe care o încearcă aproape toţi bărbaţii albi. Să radă o negresă e visul secret al tuturor masculilor. Îţi vine să te-ntrebi cum de mai reuşesc unii să fie rasişti! Din moment ce le-ar place să şi-o tragă cu miss Cacao, de ce-ar dori s-o considere o fiinţă inferioară, mă-ntreb eu, sau mai degrabă îi întreb pe sifiliticii ăştia, pe aceşti purici lăudăroşi!

Cu ce consideră ei că ar fi superioare burţile lor

livide, ai? Dovada că se ruşinează de ele, e că nu mai ştiu ce să inventeze ca să se bronzeze! Unii chiar îşi cumpără aparate electrice ca să-şi bronzeze puţin şoriciul atunci când păleşte soarele. Se ung cu bronzol şi cu o grămadă de porcării colorante, pentru a încerca să nu mai semene cu nişte cadavre. Ah! monstruoşii! Anticiori, antijidani, dar nu şi anti-cretini, din păcate! Cu cât amicii sunt mai oacheşi, cu atât sunt mai răi.

Pe galbeni, la nevoie, îi suportă, având în vedere că nimic nu seamănă mai mult cu un asiatic decât un alb constipat, mai ales dacă are icter. Dar pe tuciurii chiar că nu-i suportă. Preşuri, asta i-ar face! Ar vrea să-i şteargă de pe faţa pământului cu aruncătorul de flăcări, pentru ca biata planetă să aibă, o dată pentru totdeauna, albeaţa cadavrelor!

Nu ştiu că sunt în minoritate, acum; sau dacă ştiu, asta-i enervează şi mai tare. Viitorul este al zuluşilor, al chinezilor şi poate şi al pigmeilor. Un pigmeu, când şi-a schimbat lancea de bambus pe o mitralieră, ar trebui să fie un infanterist grozav, nu? Infanteristul ideal, cel care-ţi sare-n spate pentru că s-a tupilat sub prazul din grădină şi care-ţi descarcă arma-n omoplaţi, strigând „Păcăleală de 1 aprilie”

Timp de câteva minute, sectorul berurian rămâne calm căci Majestatea Sa haleşte brânza. Izbucnirea lui a fost uitată. Dar iată că este adus un sufleu de banane. De impresionant, e impresionant, fără discuţie! Ai zice că e o ciupercă atomică solidificată.

Şi e delicios, i-am cerut reţeta bucătarului lui Okapis, un irlandez pe nume O’Liver şi, cum a binevoit să mi-o comunice, vi-o ofer, doamnelor, cu amabilitate. Pentru patru persoane, luaţi un număr de banane, lăsaţi naibii numărul şi păstraţi bananele, le descojiţi şi fierbeţi coaja în alcool de mentă. După care zdrobiţi fructele împreună cu piper negru şi cu un roman de Claude Farrere (dacă puteţi găsi o ediţie originală, e cu atât mai bine). Când aţi obţinut o pastă fluidă, o treceţi prin sită ca să eliminaţi semnele de exclamare şi greşelile de tipar, apoi o turnaţi într-o formă

mare. Stropiţi totul cu benzină şi îi daţi foc. Dacă nu vă explodează aragazul, obţineţi un desert savuros pentru care invitaţii vă vor fi recunoscători. Aţi priceput?… O.K., continui.

De-abia atacaserăm faimosul sufleu, că Grăsanul îl şi interpelează pe armator.

— Ia spuneţi, dom'le Okapis, chiţcăie el, n-aţi putea să-i faceţi morală barmanului dumneavoastră, care mă exclude de la şampanie? Mi-a turnat o cupă prăpădită şi degeaba-i fac semne discrete, se codeşte să-mi dea suplimentul, japiţa!

Răsună vocea ascuţită, acră şi iritată a lui moş Prubette:

— Scumpe Malaque, cred că, dimpotrivă, ar trebui să nu mai bei, ştii bine că nu suporţi alcoolul!

E agasat rău, membrul (aparent ne-viril) al Institutului.

Fruntea lui Beru devine liliachie.

— Asta-i culmea! rage colegul meu. Na, că dom'profesor face pe mironosiţa! Eu nu suport alcoolul! Nu, zău, tataie, ţi-a plecat mintea-n vacanţă, sau ce? Tu nu suporţi alcoolul, ţinând cont că ai evadat din borcanul tău de foetus!

O tăcere îngheţată întâmpină aceste viguroase cuvinte. Şi, apoi, dintr-o dată, un hohot de râs formidabil zguduie masa. E regina Melania de Brabant, urmată de Gerry Hattric şi de Herr Holpan. Se înteţeşte ca vuietul valurilor şi îi îndoaie. Nimic mai molipsitor! Cei care nu înţeleg franceza râd pe-ncredere. O adevărată epidemie de râs, fraţilor.

Namila nu mai ştie de el.

Întorcându-se spre bunica lui Rozetta, îi şopteşte:

— Auzi, mamaie, ai avea oareşice obiecţie dacă mi-aş scoate centura?

Babeta, care e total pe dinafară, face semn din cap că nu. Pe loc, Beru se ridică şi lansează companiei:

— Scuzaţi-mă dacă vă cer iertare, regii şi reginele mele, dar nu suport să fiu comprimat.

Îşi deschide haina, desface cămaşa şi ne arată o centură elastică lată de optzeci de centimetri.

— Vă prezint scula de rindeluit burdihane, face Grăsanul. De acord, îţi face o siluetă de fluture, dar pentru halit, e mai bine să te abţii. De la începutul începutului ospăţului ăsta, am stomacul cât o nucă! N-o să ajung în veci să-mi trag sufletul, dacă nu-i dau şi-o vacanţă burţii mele.

Şi începe să-şi desfacă centura. Pe măsură ce se separă capsele, burdihanul păros şi împânzit de cicatrici al Grasului se revarsă. Exercită o presiune din ce în ce mai puternică asupra centurii, astfel încât ultima capsă sare înainte să fi fost atinsă şi izbeşte monoclul generalului Von Mosch. Zgomot de geam spart! Ocheanele buimace ale bătrânului militar seamănă cu ale unei bufniţe care-ar primi fascicolul unui proiector drept în cioc. Beru se scuză.

— Pardon, generale, dar asta o să vă dea ideea de ce li se-ntâmpla trupeţilor voştri în timpul voioaselor noastre cafteli. *Nalurlich,* cum ziceţi voi, în cazematele voastre cu aer condiţionat, nu puteaţi să vă daţi seama.

Îşi smulge centura, o pune pe spătarul scaunului şi declară:

— Uf, dintr-o dată, mă simt ca acasă!

CAPITOLUL 8

Eu, mă ştiţi? Dintotdeauna am avut o oarecare influenţă asupra Namilei. De aceea, încercând să limitez scandalul, îmi aţintesc ocheanele într-ale lui.

Ştiu cum să-mi exprim simţămintele. Cu toate că e afumat ca o scrumbie, se hotărăşte să-şi ţină pliscul. Din fericire, masa ia sfârşit şi tot poporul trece în salonul 8 bis, cel mai mare. De o bună bucată de timp, trebuie să vă anunţ că mi-au crescut acţiunile. Nu numai că discreta manevră de învăluire pe care am operat-o asupra Antigonei pare să dea roade bogate, dar am şi băgat de seamă că i-am picat cu tronc mamei ei vitrege, superba Eczema. Am făcut această descoperire din întâmplare.

Îndreptându-mi ochii în direcţia ei, i-am surprins privirea arzătoare aţintită asupra persoanei mele. Şi privirea asta, credeţi-mă, era la fel de lungă ca Boleroul de Ravel şi extrem de elocventă în privinţa interesului pe care i-l stârneam.

Iată-mă, deci, în fruntea unui şeptel interesant.

Intrând în salonul cel mare, fac o strâmbătură. Primul lucru pe care-l zăresc este un pian cu coadă. Nimic mai periculos decât acest instrument, atunci când te afli în vilegiatură împreună cu o cântăreaţă. Ţineţi cont că-ntotdeauna se găseşte câte-un smintit care să-i ceară o cântare doamnei. La fel ca la prietenii care s-au întors dintr-o croazieră în Canare. Întotdeauna trebuie ca un deştept să le ceară să proiecteze diapozitivele celebrând evenimentul. Eşti silit să-ţi digeri homarul Thermidor zgâindu-te la hotelurile din Tenerife. Mie personal, îmi vine să urlu în momentele astea. Şi nu scapi niciodată fără comentariul pertinent al stăpânului casei, care se crede, brusc, animator de spectacole, în spatele fascicolului luminos.

„Asta e Germaine care iese din cabină; ţii minte, Germaine, ce faţă avea îngrijitorul? De altfel, o să-l şi vedeţi. Asta din primul plan e o scoică; e frumoasă, nu?”

Şi iată-te nevoit să zbieri, stăpânindu-ţi râgâielile, că e feeric şi toate cele şi că efectiv, nu se putea să o mierleşti înainte de a fi văzut o astfel de scoică.

În timp ce ne amestecăm cafeaua, se-ntâmplă ceea ce era fatal să se-ntâmple. Iată că dementul de Herr Hoplan face opturi cu piciorul în faţa Carambei, implorând:

— Marea noastră artistă ne va cânta ceva, sper!

L-aş bate numai în cap, pe constructorul de avioane. Ce treabă am eu cu chestia asta? Ar trebui să existe saloane de „Ne-cântăreţi”, aşa cum sunt compartimente de „Nefumători”. La început, mai am speranţe, căci Caramba se fandoseşte, spunând că după aşa o masă copioasă, nu-i mai iese do-ul de sus. Cred şi eu, a băgat în ea ca sparta, başoalda!

Mă apropii de Antigona şi-i ciripesc:

— E momentul să facem o diversiune. Dacă se insistă câtuşi de puţin, o să accepte.

Ceea ce se şi-ntâmplă, efectiv! Câţiva fandosiţi, făcând pe iubitorii de artă, o copleşesc cu goange pe furnizoarea de si-bemoluri electrizante. Îi spun că şi fără do de sus, ea rămâne genială şi că suntem într-o companie selectă. Ea obiectează atunci că n-are acompaniator. Nicio problemă, n-a obţinut regina Melania al zecelea aproape cel mai mare Premiu al treilea la Conservatorul din Banbola în 1902 şi în contumacie? Atunci?

În timp ce doamna Caramba face pe spitalul-maternitate supra-solicitat, eu operez o mişcare discretă în direcţia Grasului. E lăţit pe o canapea, într-un ungher liniştit şi e pe cale să-şi închidă frumoşii lui ochi, ca de fiecare dată când se scoală de la masă.

— Hei, Barosane, îl strig eu, cu jumătate de voce.

Ridică un oblon, ezită să-şi continue circul şi renunţă.

— Trebuie să-ţi vorbesc, Beru. Dar discret. Ceva mai târziu, du-te să te plimbi prin port, o să ne-ntâlnim acolo.

Sfârşind de spus, îl părăsesc, pentru a nu atrage atenţia. De ce oare am senzaţia că trăiesc pe lentila unui microscop? Mi se pare că până şi cele mai mici gesturi şi fapte ale mele sunt observate şi interpretate… Există-n casa asta ceva ameninţător, funebru mai degrabă, care mă îngheaţă brusc. Am crezut că mă intimida prezenţa acestor personaje importante, dar asta nu e timiditate; e mai curând o nelinişte surdă. Îşi face loc în lăuntrul meu, e viscerală.

Este evident că după povestea cu tenisul, a spune că ne paşte o primejdie ar fi un soi de banalitate, dar bizară e noţiunea acestei primejdii. Deseori mi s-a întâmplat (aţi plătit ca s-o aflaţi) să-mi fie viaţa în pericol, dar nu simţeam această nelinişte organică. Aici, ceea ce simt se aseamănă cu panica animalelor care fug cu câteva ore înainte de declanşarea unui cutremur. Aţi priceput? Dacă nu, înseamnă ori că sunteţi tâmpiţi, ori că o faceţi dinadins, pentru că de la un timp încoace, mă exprim al naibii de bine, nu? Oare senzaţia asta scârboasă provine

din faptul că ne aflăm pe o insuliţă pierdută-n plin Pacific? Poate că da, în definitiv!

— Aţi băut vreodată alcool de smochine?

Mă întorc. Eczema Okapis stă în faţa mea, după ce-a fost în spate; dar, din moment ce m-am întors, iat-o în faţă, pricepeţi?

Strălucire! Radiaţie! Ea degajă căldură, o mireasmă suavă şi stârneşte impetuos dorinţa. Surâsul îi este orbitor.

— Alcool de smochine, bâigui eu, ăăă, nu…

— Atunci, veniţi, o să vă dau să gustaţi.

Mă conduce spre bufetul cu lichioruri.

— Rănile vă dor rău?

— Sunt destul de uşoare.

Întâlnesc privirea Gloriei. Nu m-ar mira să fie geloasă.

— Mi s-a spus că sunteţi foarte curajos, domnule San-Antonio.

— Cei care v-au afirmat asta sunt nişte persoane foarte îngăduitoare, doamnă Okapis.

Cu gesturi savante, gesturi de dansatoare hindusă, ea-mi oferă un pahar de alcool. Stăm faţă-n faţă şi tăcerea noastră e mai elocventă decât un agent de asigurări.

Eu, mă ştiţi? De n-am fi în *the big* salon al taichii Okapis, mi-aş răsturna-o fără mofturi pe mochetă. Are tot ce-i trebuie ca să-ţi provoace o explozie în termometrul de injecţie, muierea asta; dar atunci când zic tot, înseamnă TOT!

— Trebuie să vă vorbesc, îmi gângureşte ea; e urgent!

Exact ce-i spusesem eu Grasului. Ce coincidenţă, zău aşa!

— Vă ascult, mă hazardez eu.

— Nu aici. Veniţi cât mai repede în apartamentul meu.

— Când?

— Un concurs de tir este prevăzut pentru ora patru, veniţi atunci, eu stau la etajul al doilea, uşa din fundul culoarului din dreapta.

Flutur din gene.

— Voi fi acolo.

Pe cinstea mea că am roşit, atât de picant e gândul porcos care mi-a trecut prin ţeastă.

Caramba continuă să ragă. Paharele zăngănesc pe tavă.

Îl rad pe-al meu.

— Excelent, doamnă; mulţumesc că m-aţi făcut să descopăr acest nectar.

Ocheada ei îmi răspunde: „Dacă eşti amator, băiete, o să te fac să descoperi lucruri încă şi mai şi”.

Benoclându-mă înspre locul Grasului, am plăcerea să constat că Majestatea Sa Beru I-ul, regele zevzecilor, a plecat. Hotărăsc să o şterg şi eu. Numai să nu se joace Gloria de-a îngerii păzitori. Mă aşteaptă o după-amiază încărcată, care-mi solicită totala libertate de acţiune.

Profit de faptul că toată lumea o aclamă pe Caramba, care tocmai şi-a schelălăit ultimul fa-diez umplut, pentru a mă da dispărut.

* * *

Ca să ajung în port, o iau pe o potecă pavată care şerpuieşte (cum zic şerpării) printre prepuţierii cu corole latente şi cordacierii pestriţi. Ce frumos put, plantele astea exotice! Tot mergând şi adulmecând în stânga şi-n dreapta îmi fac un mic rezumat al capitolelor precedente. Experienţa m-a învăţat cât de util e acest lucru. Dacă vă plictiseşte, duceţi-vă să fumaţi o ţigară-n curte şi ne-ntâlnim acolo.

Eu, San-A., îmi petreceam un concediu liniştit pe Coasta de Azur, când am întâlnit o miliardară uşor nebunatică. Duduia e cât pe-aci să fie răpită în prezenţa mea şi îşi datorează libertatea promptitudinii reflexelor mele.

Topită de recunoştinţă şi de admiraţie (cum e de-nţeles), fata mă ia cu ea în croaziera ţestelor încoronate şi a barosanilor de toate tipurile.

La bordul iahtului lui Okapis, un commando de

bandiţi încearcă din nou s-o răpească. Tot graţie rapidităţii şi curajului fabulosului San-A. (mă străduiesc să-mi fac superlativele de mână) ea scapă iar.

Mă mai urmăriţi? Nu vă oboseşte? Dacă doamnele au obosit, pot să se aşeze pe genunchii domnilor, nu sunt şocabil. Bun, continui…

Ne facem intrarea triumfală în insulă şi scăldându-mă, în ora imediat următoare sosirii mele, descopăr un cadavru înfăşurat într-un sul de sârmă. La întoarcerea la palatul armatorului Abracadabra, întâlnesc o sosie a lui Berurier, care, ceva mai târziu, se dovedeşte a fi Grasul în carne şi grăsime.

Urmaţi ghidul, vă va conduce-n continuare pe cărările Gloriei mele şi ale groazei.

Ca să fac puţină curte duduitei casei, care pare să fie exact ce mi-a recomandat mie doctorul, joc un meci de tenis cu ea şi o minge explozivă, pusă cu amabilitate la dispoziţia noastră de o mână criminală, e cât pe-aci să mă trimită pe lumea cealalaltă. Mingea îl răneşte grav pe găozarul care ne privea jucând.

Nicio problemă, trecem la masă, unde un Beru de serviciu îşi face scandalul zilnic şi, la sfârşitul ospăţului, stăpâna casei (pe care aş face-o cu drag sclava mea) mă invită să urc în apartamentul ei. Asta-i tot, nu? Cred că n-am uitat nimic. Dacă mi-a scăpat vreun amănunt pe parcurs, puneţi-mi-l deoparte, o să-l iau la-ntoarcere. Şi acum, recunoaşteţi în faţa mea, flăcăilor, că dacă vi se pare cărţulia asta insuficient burduşită cu peripeţii, atunci există o siguranţă sărită în centrul vostru nervos de jos.

În care caz, mergeţi la bazarul cel mai apropiat şi cumpăraţi-vă un aparat de electro-şocuri care să fie pe 220.

Mie, toate misterele astea încep să-mi apese pe bibilică, îmi spun că Beru va lămuri cel puţin unul dintre ele, şi nu cel mai neînsemnat: cel pe care-l constituie prezenţa lui la Okapis.

Chiar în acest moment îi zăresc brava siluetă-n zare. E aşezat pe chei, cu picioarele atârnând în gol, cocheta-i

pălărie de pai trasă pe faţadă.

Se bălăngăne.

Ajung în spatele lui şi, farsa clasică, mugesc, înfigându-i brusc arătătorul între omoplaţi:

— Mâinile sus! Face un salt înainte.

Dar în faţă e marea, fraţilor! Aşa că, ce vreţi: face un plonjon în stil mare, Beru ăsta. O jerbă de spumă mă stropeşte. Mă aplec, înveselit foarte, să văd cum gluma mea nevinovată se transformă în fapt divers. Acolo jos, e o efervescenţă teribilă. Mister Bibendum a dispărut. Oare s-a dus la fund! După o băută atât de impresionantă ca cea pe care şi-a tras-o, n-ar fi exclus. Ce spun eu: ar fi perfect normal…

Îmi scot haina, pantofii şi mă pregătesc să mă arunc, când îşi face apariţia. Bate energic apa cu braţele. Se organizează, în cele din urmă, şi trage un bras energic spre treptele cheiului. Recuperez un Beru turbat şi sufocându-se.

— Zevzecule! urlă el. Cap sec!

— Linişteşte-te, inspectore, nu-ţi insulţi superiorul, fie chiar şi pe meleaguri străine.

Îmi indică acea parte a robustei sale persoane unde se şterge cu superiorul respectiv. E vorba de un loc foarte prost situat, zău aşa şi mă trec fiorii. Din fericire, soarele arde zdravăn în această după-amiază letargică. Nu riscă să răcească, Grăsanul.

— Înainte de a te duce să te schimbi, povesteşte-mi puţin prin ce nemaipomenită întâmplare te afli aici, Larvă Grasă.

Îşi leapădă haina, încălţările, nădragii şi întinde totul pe marmura încinsă a cheiului, în cămaşă şi-n chiloţi, face toţi banii, valorosul meu prieten.

— E o întreagă poveste, începe el, scuipând de zor. Dumnezeule, se schimonoseşte el, saramură mai e Pacificul ăsta!

— O să se schimbe, promit eu, Statele Unite, care sunt teribil de nesărate de câţiva ani încoace vor desăra şi oceanele. Acum, dă-i drumul, scoate povestea.

— Imaginează-ţi că într-o bună zi, profesorul Prubette, pe care am cinstea să-l însoţesc, a fost invitat de Okapis să participe la paranghilia lumii bune.

— Din moment ce e aici, îmi închipuiam, deşteptule.

— Nu mă încontra. Ziarele noastre au vorbit despre asta. Şi na că profesorul primeşte un telefon, semnat anonim, de la un tip care-i cere să nu se ducă.

— Din ce motiv?

— La început n-a dat niciun motiv. Proful a crezut că e un banc tâmpit. Şi apoi, cum continuau să-i fie anunţate pregătirile de plecare, corespondentul a recidivat. De data asta i-a zis: „Dacă vă duceţi în Kukubau, n-o să vă mai întoarceţi viu. Noi avem un mare respect pentru opera dumneavoastră, de aceea vă şi avertizăm. Mai ales să nu credeţi că am fi nişte glumeţi. Nu-i o farsă. Şi, ca să vă dovedim că vorbim serios, o să vă provocăm o oarecare emoţie până mâine seară”.

„Acum, continuă Beru, moş Prubette a început s-o cam bage pe mânecă şi a prevenit poliţia; dar noi, să fim cinstiţi, nu suntem prezervative. Noi pedepsim, nu protejăm”.

După aceste viguroase cuvinte, Malacul scuipă şi se-ncruntă.

— Ce-ai păţit, Grasule, mă neliniştesc eu.

— Mă gândesc la o chestie pe care-o să ţi-o zic imediat după aia, îmi răspunde Enormul. Bun, unde-am rămas? Ah, da! Când Proful vine să ne povestească romanţa lui, i se zice „Staţi liniştit, e plină lumea de nebuni”. Dar uite că a doua zi. Prubette primeşte capul secretarei lui într-o sacoşă de plastic.

— Ce! orăcăi eu.

— Textual, amice. Secretara lui era o caţă bătrână gen virgină pe viaţă. Locuia singură. Nişte gorobeţi s-au dus la ea, i-au luat gâtul şi i l-au făcut cadou lui Prubette. Tupeişti, nu?

— Cam!

— Şi a doua zi, ultimul telefon. Vocea zicea: „V-am dovedit că nu glumeam. Acum sunteţi prevenit. Dacă vă

duceţi în Kukubau, ghinionul dumneavoastră”. Şi a-nchis.

Palpitant, ce-mi spune amicul Berurier, recunoaşteţi? Totul apare acum într-o altă lumină. Aşadar, n-am fandacsii de fetişcană sensibiloasă, când vă spun că simt cum pluteşte o ameninţare deasupra insulei. Dacă nişte reduşi mintal au rânjit deja, au luat ţeapă şi aşa le trebuie. Totuşi nu-i chiar aşa banală, păţania lui E. Prubette. Dorinţa de a-l feri pe omul de ştiinţă de o primejdie care-l pândeşte şi lichidarea secretarei lui pentru a-i dovedi existenţa primejdiei, denotă o ciudată mentalitate din partea asasinului.

— Beru, murmur eu cu o gravitate care-l face să-şi îndrepte din instinct cusătura chiloţilor, Beru, cred că suntem în mijlocul celei mai senzaţionale anchete din cariera noastră.

— Şi io la fel, răspunde Namila cu ardoare.

— Continuă.

— Bătrânul a ţinut un mare sfat. I-a cerut lui Prubette să nu vină aici. Dar moş Prubette, habar n-ai ce voinţă are. Seamănă el cu un cimpanzeu, dar are o inimă de gorilă. Nu-i un căcăcios. „Chiar de-ar fi să nu mă mai întorc, a răspuns el, tot mă duc”.

Auzind asta, Bătrânul a hotărât să-i asigure protecţia printr-un om de încredere.

— Şi te-a ales pe tine? mă minunez eu.

Aici, Majestatea Sa se tulbură ca un pahar de absint lăsat în ploaie.

— Adică uite. M-a însărcinat să te găsesc, pentru că zicea că-i genul tău de afacere.

— Şi?

Se bat turcii la gura Grasului.

— Am sunat la tine, maică-ta mi-a zis că eşti pe Coasta de Azur şi… n-am vrut să te deranjez, pricepi?

— Tartuffe gras ce eşti! Mama ţi-a dat adresa mea, dar ai pretins că aş fi dispărut în ceaţă, ceea ce probabil că l-a scos din minţi pe Bătrân, care nu admite să-i dispară colaboratorii.

— Exact. Bătrânul a fost convocat la o sesiune NATO

pentru câteva zile. Eu sunt ăla care a hotărât să meargă-n locul tău şi a aranjat totul, îmi mărturiseşte Obezul. Aveam chef să merg şi eu în croaziera regilor şi miliardarilor, era tentant, recunoaşte!

Rânjesc.

— Am impresia, Beru, că o să faci economie de Palmolive la întoarcere, căci o să aibă grijă Şeful să te săpunească zdravăn!

El oftează.

— Îmi închipui. Cum era când a vorbit cu tine?

Holbez nişte ochi cât cepele.

— N-a vorbit cu mine! Ce tot îndrugi?

— Dar atunci, cum se face că eşti aici?

Pricep acum de ce Beru n-a părut surprins să mă găsească la Okapis. În creieraşul lui confuz, el şi-a zis că fusesem contactat de Serviciile noastre şi expediat într-o viteză la armator.

Îmi informez colegul despre şusta mea cu Gloria.

— N-aş vrea să te jignesc, îmi zice el, dar e ca porcu, gagica ta. Te-am văzut decăzând mai bine, San-A.

Ironiile astea nu mă ating. În fond, sunt încântat să-mi regăsesc credinciosul coechipier. E cineva, Beru, în felul lui. Îmi poate fi de mare folos.

Îi povestesc descoperirea mea din cursul dimineţii şi iată-l că scoate o exclamaţie.

— Apropo, ce vroiam să-ţi zic…

— Da?

— Acum o clipă, când m-am dus de-a berbeleacul în apă, am zărit nişte chestii ciudate pe fund…

— Ce chestii ciudate, Grasule? mă aprind eu.

— Păreau să fie nişte cufere.

— Cufere?

— Pe scurtelea, nişte lăzi de fier, dacă preferi.

Arată cu degetul spre adâncuri.

— Acolo, chiar lângă chei.

Îngenunchez pentru a vedea. Dar apa, care pare transparentă şi luminoasă, devine opacă de la o anumită adâncime încolo. Am impresia că se impune o nouă partidă

de pescuit submarin. Decid s-o fac la sfârşitul după-amiezii, după vizita la fermecătoarea Eczema Okapis.

Fiecare lucru la timpul lui, nu?

— Ascultă, Grasule, hotărăsc eu, vâră-ţi nasul peste tot. Lasă-l pe savant, nu cu el au ce au duşmanii misterioşi. Gineşte un pic comportamentul unora şi altora. Dacă-ţi pute ceva, mă previi discret.

Îi înfig arătătorul în buric.

— Şi dacă te pune naiba să te mai pileşti la masă, o să ai de-a face cu mine!

Lasă capul în jos şi, ca să-mi distragă atenţia, cum e fără pantaloni şi, în consecinţă, fără buzunare, îşi suflă energic nasul în mână.

CAPITOLUL 9

Eu, mă ştiţi? Când am întâlnire cu o damă, îmi fac o datorie de onoare din a nu întârzia. Astfel că, odată cu prima împuşcătură care inaugurează trasul la ţintă, mă fofilez în palatul lui Okapis până la apartamentul damei. Sunt major, vaccinat, chiar blindat, şi totuşi, de fiecare dată când mă duc la o primă întâlnire, palpitanta mea face fizicaţie. Bărbaţii cresc, îmbătrânesc, dar, ce folos, rămân liceeni toată viaţa.

Uşa Eczemei nu e încuiată. Bat scurt, doar de dragul politeţii şi intru.

Trag uşa după mine cu maximum de rapiditate şi discreţie şi înaintez spre cameră. Apartamentul include o anticameră, o cameră, o baie, un vestiar şi un mic budoar. Cum toate uşile sunt larg deschise, îmi e uşor să mă orientez.

Hogeacul de dormit al doamnei este o bijuterie, a cărei nestemată este ea, cum ar îndrăzni s-o scrie unii dintre confraţii mei, care vor să intre în Academie, altfel decât pe uşa prin care se livrează cărbunii. Pereţii sunt îmbrăcaţi în piele fină imaculată. Patul e rotund ca un ring de dans, cu un baldachin din fir de aur. Frumos, nu? Vă place? Ah! n-are nimic dintr-o mănăstire! Dialogul

Carmelitelor, nu aici ai putea să-l joci, decorul nu se potriveşte.

Ca în filmele americane din anii ’30, frumoasa Eczema stă în faţa măsuţei de toaletă. Poartă un halat atât de transparent, încât ai impresia că dama e înţolită doar cu fumul unei ţigări. Rama oglinzii ei este din aur masiv, fireşte, aţi corectat şi singuri omisiunea. Zărindu-mă, ea se-ntoarce spre mine şi-mi acordă un zâmbet de bun-venit capabil să topească obeliscul din Place de la Concorde.

— Vă mulţumesc că aţi venit, murmură ea, ca şi cum tocmai aş fi câştigat o bătălie.

Are o voce joasă şi cu un timbru plăcut (nu-i meritul Poştei). Se ridică, se duce la uşă şi o încuie, gest pe care nu-ndrăznisem să mi-l permit.

— Domnule San-Antonio, şopteşte ea, soţul meu mi-a spus că sunteţi un mare poliţist francez.

Fac pe modesta violetă; s-ar putea chiar să-i fi oferit şi un strop de roşeaţă, ca s-o măgulesc.

Liniştit precum Botezătorul, aştept urmarea.

— Mi-e frică, domnule San-Antonio, izbucneşte ea dintr-o dată.

Se aşează pe patul ei circular ca o roată de caşcaval neînceputã. Ce se vede prin halatul translucid ar da ameţeli şi celui care a cucerit-o pe Anna Puma, stânca celebră care a ştiut să se înalţe prin forţa braţelor pe scara socială şi în lanţul Himalaya.

— Luaţi loc, o să vă povestesc totul, murmură ea. Caut din ochi un scaun, observ un taburet, dau să mă aşez, dar Eczema clatină din cap.

— Staţi aici, o să putem vorbi mai bine.

Aici, înseamnă patul. Aşez o mare parte din persoana mea lângă primitoarea mea gazdă. În zonă se trage-n draci. Verdun, fraţilor! N-am priceput niciodată de ce se ambiţionează oamenii să tragă-n ţinte de ceramică, atunci când există atâţia nemernici pe acest pământ!

Parfumul ei mă tulbură. Ea se lasă pe spate, se sprijină într-un cot şi murmură:

— Da, îmi e foarte frică.

— De cine, scumpă doamnă?

— De insula asta, face Eczema Okapis, străbătută de un fior ce se târăşte pe pat până la pielea mea, pe care-o cucereşte într-o viteză.

— Din ce cauză?

— E inexplicabil. Soţul meu s-a ambiţionat să facă pe magicianul, dar eu, când am văzut insula înainte de începerea lucrărilor, mi s-a pus un nod în gât. Mă făcea să mă gândesc la moarte. I-am spus asta lui Okapis, dar a râs de mine. E un om atât de tare!

O pauză. Privirea ei admirabilă e pierdută în meandrele unui vis.

— Dar nu s-a manifestat nimic special, în afara acestei senzaţii?

— La Atena obişnuiesc să consult o ghicitoare. Probabil că vă par ridicolă, dumneavoastră, omul pe care, însăşi meseria îl obligă să fie raţional, nu-i aşa?

— O femeie frumoasă nu e niciodată ridicolă, doamnă Okapis.

Ea scoate un oftat ca un geamăt.

— Oh! ceea ce-mi spuneţi e atât de drăguţ, atât de franţuzesc!

Îmi zic că pot să-i scot o chestie încă şi mai franţuzească, dar aştept clipa prielnică.

— Ca să revenim la ghicitoarea mea, e o femeie extraordinară. Tot ce mi s-a întâmplat în ultimii ani, este exact ce-mi prezisese ea.

Îmi stăpânesc zâmbetul. Omul este atras de miraculos, de mister, de inefabil, atât de mult încât automat acordă încredere tuturor ghicitorilor în cafea, tuturor cititorilor în palmă, tuturor astrologilor, vracilor, horoscopiştilor, clarvăzătorilor; toţi fremătătorii cerebelului, toţi cei care au, ca să zic aşa, o masă rotundă-n vârful degetelor şi care posedă, pretind ei, sumbrul privilegiu de a putea sta la taclale cu spiritele! Că au şi chef de şuete, spiritele astea! Când ai bafta să fi părăsit porcăria asta de planetă, cred că nu ştii cum să fugi mai repede! Eu vă anunţ de pe-acum, oameni buni: când o să-

mi dau duhul, puteţi să încercaţi cât vreţi să-mi gâdilaţi ectoplasma cu bătăi în masă! Rahat, o să vă zic, dacă o să aveţi prostul gust să insistaţi! Exact aşa cum le răspunde, din closet, domnul care se luptă cu constipaţia, cretinilor care-l imploră să-şi mişte fundul! Ce am să vă spun, vă spun acum. Dar să nu speraţi să mă auziţi şi după oranchiderii. Sacha Guitry spunea despre Mozart că şi după ce termina de cântat, tăcerea care urma era tot de el. Tăcerea care-i va urma lui San-Antonio, prieteni, nu va fi decât tăcere în alb, tăcere în stare pură, tăcere în care o altă voce, la fel de bădărană ca a mea, se va înălţa, poate, pentru a clama mizeria lumii.

În timpul acestei hoinăreli prin subconştientul meu, cucoana şi-a continuat serenada. Ies la suprafaţă.

— Scuzaţi-mă, ce spuneaţi, scumpă doamnă?

— Că ghicitoarea mea mi-a spus exact aşa: „Vă pregătiţi pentru o călătorie acolo unde marea e verde. Nu vă duceţi, mari nenorociri se vor abate asupra familiei dumneavoastră!”

— Măi să fie! zâmbesc eu.

Ea-mi aruncă o privire mustrătoare.

— Ştiam eu că o să daţi din umeri!

— N-am dat din umeri.

Eczema îşi pune dulcea ei mână fierbinte şi fremătătoare pe a mea.

— Povestea asta îngrozitoare cu grenada, de adineauri, vă dovedeşte că ghicitoarea a avut dreptate!

Ce să-i răspund la asta?

— Soţul dumitale are duşmani?

Întrebare prostească, la care ea îmi dă un răspuns pertinent:

— Nu ajungi unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume fără să ai!

Se-nfioară din nou şi repetă:

— Mi-e frică! Mi-e frică! Dacă n-ar fi aici toţi oamenii ăştia iluştri aş pleca chiar acum!

A sosit momentul ca mult iubitul vostru comisar să-şi joace rolul din marea scenă a actului II, zisă şi scena

consolării. E o plăcere să îmbărbătezi o cuconiţă ca asta când are probleme.

— Nu vreau să tremuri, Eczema, suspin eu, sunt aici, o să veghez asupra siguranţei tale.

Am folosit vocea mea de bas numărul 54 bis, cea pe care o utilizez în timpul penelor de curent şi în vagoanele de dormit Cook; altfel spus, irezistibilă, ce mai. Cuvintele n-au nicio valoare fără rampa lor de lansare. Ceea ce contează este felul în care le gângureşti. Am impresia că am coardele vocale bine acordate, căci cucoana Okapis respiră precipitat. Am avut tupeul să-i spun pe nume, dar cine nu riscă nimic, nu câştigă nimic; or, eu vreau totul, se ştie.

Ce aşteaptă ea, i se citeşte pe faţă, ca scorul unui meci pe panoul de afişaj: îmbrăţişarea bicepstică. Infuzia barosană de muşchi, asta-i trebuie Eczemei! Mă grăbesc s-o prind de umeri şi o trag spre mine. Acum operaţiunea devine delicată. Lucrăm pe cord deschis, cea mai mică mişcare greşită poate avea consecinţe dezastruoase.

Un tip îndrăzneţ, dar mai puţin experimentat decât mult iubitul San-Antonio, ar continua cu ţocăitul irigat sau cu mâna exploratoare. Ar fi o greşeală. Amintiţi-vă întotdeauna că o damă ţine la respectabilitatea ei, chiar dacă e vorba de o femeie de lume şi că forţând nota riscaţi să compromiteţi totul, în afară de damă, fireşte.

Îşi zice, persoana respectivă, când un gorobete dă să o seducă în pas alergător, că o ia drept poştăriţa Irinel şi asta, uneori, n-o suportă. Marea artă este să o inciţi respectuos şi să o laşi să facă saltul. Dacă Marcu devine prea turbulent, gândiţi-vă la moartea sărmanei Maria-Antoaneta, răposată într-un mod atât de îngrozitor. Sau, dacă ghilotinarea reginei nu vă calmează, gândiţi-vă la micii indieni flămânzi, sau la viaţa lui Ioan al XXIII-lea, care a fost un papă atât de bun. În cazul în care nici aşa nu obţineţi rezultatul scontat, trageţi-vă frâna de mână.

O ţin strâns lipită de mine, fără să fac nici cel mai mic gest nepotrivit. Fac pe marele prieten protector. Genul „nu-mai-tremura, fetiţă-mică, dacă lupul-cel-rău-dă-

târcoale-pe-aici, o-să-i-trag-o-măciuceală”.

Număr până la douăzeci, pentru că la vârsta asta a intrat Voltaire în cel de-al douăzeci şi unulea an de viaţă; apoi mă aventurez să-i şoptesc la ureche, foarte încet, ca să-i pot instila în trompa lui Eustache răsuflarea mea fierbinte ca sirocco-ul.

— N-o să îngădui niciodată, Eczema, ca o femeie ca tine să tremure. Niciodată! Toată fiinţa mea se răscoală la gândul ăsta! Nu simţi cum se răscoală?

Simte. Face „da” din cap, *because* are rotiţele care se-mpiedică de cureaua de transmisie a morii ei de cuvinte.

Iat-o că-şi freacă uşurel obrazul de al meu. Şi-n timpul ăsta, afară, tragerea la ţintă continuă. Pariez că moş Okapis câştigă! Sunt pe cale să-i furnizez steaua norocoasă, băieţi.

Ce altceva e un vânător, decât un fel de mic războinic, ei? Ori, nu există ceva mai încornorat decât un războinic. E o chestiune de echilibru. Războinicul face cuceriri. Dar ca să cucereşti, obligatoriu, trebuie să pleci de-acasă: Bărbatul care pleacă de-acasă este deja un potenţial încornorat.

O strâng un pic de tot mai tare. Şi îngaim, cu o voce care se frânge ca un biscuit pe care s-ar aşeza Berurier:

— Trăiesc cea mai frumoasă clipă a vieţii mele, Eczema. Nimic nu mai există, în afară de căldura corpului tău lângă al meu.

Asta figurează la pagina 24 a micului vocabular ilustrat, distribuit prin facultăţi şi care este intitulat „Sexualitatea şi modul ei de folosinţă”, al profesorului Duru.

Ea scoate un geamăt şi buzele-i avide încep să-mi caute gura în gol, ca ale unui viţel căutând ugerul.

Au noroc, căci mi-o găsesc. Joncţiunea are loc în următoarele două secunde. Se poate asista atunci la un scurt schimb de opinii, după care trupele de rezervă se retrag. În program: „Războiul strâmtorii nu va mai avea loc”, „Blăniţa moale”, „Furtună în Kulkusch” şi „Călăreţul-

electric”.

Eczema îşi strigă atât de tare bucuria de a trăi, încât sunt silit să cer o pauză ca să pun un disc cu Halliday, pentru a-i acoperi vocea. Camera e insonorizată, din fericire, dar două precauţii sunt mai bune decât una singură, nu?

O oră mai târziu, Eczema are cearcăne până la genunchi şi merge între paranteze, sărăcuţa. Nu ţi se-ntâmplă în fiecare zi să cazi la aşternut cu Stromboli!

Vezuviul, în doze mici, e suportabil, dar o erupţie de o oră e pompeian, ca senzaţie! Eu, ascultându-i pe vânătorii de puncte cum trag, îmi spun că trofeul meu e oarecum bunuţ pe lângă al lor. Care e sinistrul cretin care a pretins că, cu două scaune, te aşezi pe jos? Cu două scaune dimpotrivă, poţi să te culci, sunteţi de acord, sper? Şi cu trei scaune ajungi aproape la confort. Cu Gloria, Eczema şi Antigona, am tot ce-mi trebuie pentru şederea mea la Kukubau. Fără a mai socoti că la nevoie, aş putea să fac ore suplimentare cu una din bruneţelele lui Neckezol I-ul! Deci, dinspre partea asta, totul merge bine. Dacă prudenţii îşi asigură spatele, eu, dimpotrivă, îmi asigur partea anterioară, e o chestiune de moravuri!

Odată ce frumoasa Eczema e ghiftuită de senzaţii tari dar subtile, încep să-i scotocesc hogeacul în căutarea unei sticloanţe întăritoare.

— Frigiderul e sub măsuţa de toaletă, îmi şopteşte ea, şi, dacă tot eşti acolo, toarnă-mi şi mie un pahar de scotch.

Dau la o parte volanele cu brizbrizuri ale măsuţei şi descopăr uşa unui frigider încastrat în mobilă. Şi, aplecându-mă pentru a-i examina conţinutul, zăresc pe jos, sub el, o pereche de mănuşi. Sunt nişte mănuşi de seară, din mătase. Culoarea lor: cenuşie. Una dintre ele e găurită şi deşirată. Instantaneu, mi se usucă gâtlejul, fraţilor! Un caraliu de calibrul lui San-Antonio (fac şi eu ca Charles-clăpăugul: vorbesc de mine la persoana a treia, face impresie) n-are nevoie de un microscop cu turbină ca să-şi dea seama că firele de mătase recoltate de pe grilajul

terenului provin de la aceste mănuşi.

În timp ce scot sticle din frigider, mă bunghesc mai bine, după care, având dovada de netăgăduit că nu mănşel, strecor mănuşa sfâşiată în buzunar. Ce folos că sunt blindat împotriva surprizelor, trebuie să recunosc că sunt puţin cheaun.

Na, că acum madam Sare-la-slip pare să fie agresorul! Vă spuneam eu că povestea asta le întrece pe toate cele precedente, ca lovituri de teatru. Mă simt ca o porţie de cârnaţi proaspăt scoşi din tigaie!

Ce repede-mi revin, totuşi!

Torn băutura în două pahare pentru adulţi şi mă întorc la frumoasa mea amoreză. I s-a cam dus machiajul şi părul ei i-ar da fiori reci lui Antonio (celălalt: coaforul).

Ea dă paharul pe gât dintr-o răsuflare şi-mi zâmbeşte:

— Altă viaţă. Te întorci aici, diseară, după focurile de artificii?

— O să fie focuri de artificii?

— Da, e o surpriză a soţului meu.

O să fie feeric. În orice caz, să nu conteze pe mine pentru figura finală. Roata mare, i-am făcut-o, columna romană; de asemenea. Dar figura finală, o rezerv Gloriei mele de falsă logodnică, care probabil că-ncepe să sentrebe pe unde umblu.

— O să-ncerc să mă-ntorc, frumoasa mea Eczema, trombonesc eu, dar nu pot să jur, căci miss Victis e îngrozitor de geloasă.

Privirea ei violetă mă străbate până-n rărunchi.

— Chiar aşa?

Roşesc. Nu-i cazul să-şi închipuie că vigurosul San-Antonio e în pană de carburant, ce naiba! Că încearcă să se eschiveze!

„Prefer să mai rămân acum. Îi declar eu, cu oarecare orgoliu, e mai sigur. Vorba poetului: „două acum sunt mai bune decât una mâine”.

Şi-i administrez una din acele dovezi, multiplu de 9, că sunt bărbatul capabil să ţină loc de alţi trei sau patru,

care o dă pur şi simplu cu roţile-n sus.

Micuţa doamnă n-o să prea fie în formă la petrecerea ei pocnitoare. O să aibă mare nevoie să-şi facă baia în lapte de măgăriţă şi să-şi maseze glandele Triumph ca să le redea înfăţişarea iniţială.

Îi cer, în fine, permisiunea să mă retrag. Mi-o acordă.

— Şi-acum, ce-o să faci? Câteva numere?

— Deocamdată îmi ajunge. Puţină explorare submarină, spun eu. Nimic nu se compară cu o raită prin liniştea adâncurilor, când e vorba să-ţi regăseşti seninătatea.

O ultimă ţocăială. La revedere, doamnă, acoperiţi-vă, ca să nu răciţi şi complimente soţului!

E plăcut să-şi oferi extazul, având sentimentul că nu-ţi pierzi timpul degeaba.

CAPITOLUL 10

Eu, mă ştiţi? Mă doare-n pix de gaura lumii, cum zice Beru, care s-a împotmolit pentru vecie în hăţişurile vocabularului.

Gorobeţii care mă revăd îmbrăcat în costumul de scufundător mă cred, probabil, scafandru de meserie. Cu atât mai mult cu cit, în loc să o iau spre plajă mă îndrept spre port. Dar, contrar sfaturilor profului meu de mate, mă sinchisesc tot atât de terţi, ca de cvadraţi. Privirile ironice ale servitorimii mă urmăresc, dar fac ceva pe ele.

Odată ajuns în locul cu pricina, mă arunc cu *the head* înainte în *the sea* (cum sigur n-ar spune un englez), ca să mă benoclez mai îndeaproape la faimoasele cufere depistate de Alteţa Sa Cretinissimă Beru I-ul, regele tembelilor.

În momentul scufundării mele, locul e pustiu, lucru care mă surprinde, având în vedere că nu mai târziu decât după prânz, trei iahturi okapiene se lăsau legănate de valuri.

N-au mai rămas în port decât nişte ambarcaţiuni uşoare, care dănţuiesc de-a lungul golfului. Ce se-ntâmplă?

Le-a trimis Okapis după alţi invitaţi sau a ordonat manevre navale în Pacific?

Cu această întrebare-n cap, mă cufund în apă, stârnind panică printre peştişorii obraznici. Am avut baftă, căci am plonjat exact în locul unde zac cuferele scufundate. Sunt două. Par cuiere de corsar, aşa ferecate cum sunt, dar mă prind imediat, după cât sunt de intacte, că au fost băgate la apă de puţin timp. Mă apropii de primul şi încerc să-l urnesc: canci! Trebuie să cântărească o tonă. Al doilea la fel. „La naiba, îmi spun eu în sinea mea, cum să aflu ce conţin din moment ce-mi este fizic imposibil să le aduc pe uscat”[7].

Dar, dacă moş Arhimede mă şuntează cu principiile lui, aranjez în aşa fel încât să-l fentez cu o şmecherie. Ajunge să deschid cuferele pe fundul apei. Nu-i foarte simplu, căci încuietoarea e rezistentă. N-are nimic comun cu o puşculiţă de la târg. Îmi folosesc cuţitul, încercând s-o forţez, dar lama e ştirbită rapid de oţelul zdravăn. Regret că nu mi-am luat faimosul şperaclu. Delicatul obiect mi-ar fi permis să deschid cufărul la fel de uşor ca o cutie a milei.

Îmi frâng lama şişului şi continui cu ciotul rămas. Dar, la adâncimea asta, eficienţa mişcărilor mele e nula. Trudesc cu-ncetinitorul, *because* presiunea apei.

Broasca asta doarme liniştită pe amândouă balamalele. A-nţeles deja că orice-aş face, n-o să ajung la niciun rezultat. Nu ştiu dacă vi s-a întâmplat vreodată să turbaţi de furie la zece metri sub apă, dar pot să vă spun că aşa ceva vă lasă sistemul nervos în pioneze.

O să iau de-acum tranchilizante la toate mesele, cu salată verde sau cu zahăr pudră.

— Scârbă afurisită, bulez eu (căci sub apă nu vorbeşti, ci scoţi bule de aer).

Şi brusc, îmi zic că mi-am lăsat puşca-harpon pe mal. Poate, cu puţin noroc, o să reuşească harponul acolo unde cuţitul a dat greş.

Cu o bătaie a labelor, ţâşnesc spre suprafaţa lucioasă.

7 La zece metri sub apă, gândesc tot într-un limbaj foarte îngrijit.

În secunda în care scot capul din apă, îmi dau seama că ceva nu e-n regulă. Numai că, din cauza apei răscolite şi a măştii mele îmbrobonite, nu disting imediat catastrofa. Apoi totul devine aproape clar şi realizez, că am băgat-o pe mânecă, fraţilor. Mâneca viitorului meu costum de înmormântare!

Înşiraţi pe chei, se află patru tipi, echipaţi la fel ca mine. Poartă costume de scufundător din cauciuc negru, măşti şi îşi ţin puştile-harpon aşa cum îşi ţineau mitralierele războinicii ultimului război. Perfect la unison, iată-i că mă ochesc. Timp de un sfert de fracţiune de secundă (maximum), cred că e o glumă; în timpul zecimii de fracţiune de secundă (cel mult) care urmează, îmi spun că e o ameninţare. Dar când un prim harpon îmi smulge o bucăţică de umăr, pricep că viitoarea mea aniversare va fi de Sâmbăta Morţilor, dacă nu iau măsuri de urgenţă, aşa că iau măsuri de urgenţă.

Cu un efort demenţial, mă arunc spre chei, scufundându-mă. Al doilea harpon, îmi străpunge una din labe, după ce mi-a găurit mai întâi una din buteliile de oxigen.

Recunoaşteţi, scumpele mele cititoare, că situaţia nu mă prea avantajează. Am încasat la viaţa mea câteva gloanţe, dar perspectiva de a fi străpuns de un harpon mă întristează la culme. Nu-i chiar aşa de vesel să fii luat drept peşte. Dacă socotelile mele sunt corecte, doi dintre gorobeţi şi-au descărcat armele, mai rămân deci încă două arbalete în stare de funcţionare.

Toată problema e să le evit săgeţile. Continui să cobor pe verticală. Întreaga mea fiinţă e crispată. Mă aştept ca în orice moment să încasez o ţepuşă bine ascuţită în dos. O moarte de poponar, nu? Un tip ca San-Antonio să sfârşească în felul ăsta, vă daţi seama! Râsul dracului! Dar nu se-ntâmplă nimic. Să fi renunţat, oare? Să li se fi blocat celelalte două puşti? Sau mă cred rănit, canaliile?

Mă cufund, mă cufund în neştire, fâţă urmărită de un lup de mare!

Ajung fără probleme la cufere. Îmi arunc ochii în sus

şi văd venind spre mine doi rechini, în speţă cei doi scufundători care n-au tras încă. Instantaneu, pricep de ce preferă să mă urmărească decât să mă harponeze de pe chei. Butelia mea de oxigen găurită provoacă o asemenea fierbere, încât mă aflu îndărătul unui ecran de bule şi le e teamă că nu m-ar nimeri.

În orice caz, pot să vă spun că sunt scufundători de elită, căci e incredibil cu ce viteză vin spre mine. M-am săturat să joc Moby Dick în rolul balenei! Cele două torpile sumbre, care străbat apa pentru a-mi găuri pielea la zece metri adâncime, îmi îngheaţă borşul în conducte.

Dintr-un salt, mă ascund în spatele cuferelor. Adăpost provizoriu! Adăpost derizoriu! Atunci îmi vine *the big* idee, flăcăii moşului. Cât ai bate din labe, îmi desprind buteliile de oxigen şi le agăţ de o ancoră ruginită care zace pe fundul apei. După care, răscolind cât mai puţin posibil apa şi ţinându-mi respiraţia, înot pe fundul apei de-a lungul cheiului.

Cei doi demenţi, hipnotizaţi de efervescenţa oxigenului eliberat, înconjoară cuferele. Îşi reglează puştile. Situaţia s-a modificat niţeluş, în sensul că eu sunt acum în spatele lor. Nu vă grăbiţi însă să deduceţi că m-aş afla într-o situaţie la fel de bună ca a domnului ce se bronzează pe plaja din Juan-les-Pins între două pipiţe blonde. Nici vorbă! Eu, unul, nu mai am oxigen, bieţii mei prieteni. Şi cum m-am obişnuit, prosteşte, să funcţionez cu carburantul ăsta, simt că dacă nu dibuiesc rapid pe undeva nişte aer (proaspăt, de preferinţă), bojocii mei o să intre în şomaj. N-am fost niciodată pescuitor de perle, eu unul, mă-nţelegeţi. Se pare că domnii aceia ajung să reziste şi trei minute sub apă. Bravo. Numai că recordul lui mandea e mai modest. În jur de şaptezeci de secunde, ceea ce e cu totul insuficient pentru a face o partidă de şah sau pentru a reciti opera lui Francois Mauriac (pe hârtie de biblie).

Şi sunt cincisprezece secunde bune de când m-am descotorosit de butelii. Să nu risipim acest scurt răgaz pe care mi-l oferă sărmanii mei bojoci şi să acţionăm. Smulg harponul care a rămas înfipt într-una din labe şi mă reped

spre cei doi rechini. Unul dintre ei tocmai şi-a descărcat arma fix în vârtejul de bule, crezând că-mi străpunge spatele. Aşadar, mă leg de celălalt. „Cei trei lăncieri din Bengal” în versiune acvatică! Dau nebuneşte din labe şi năvălesc, cu harponul ţintind spatele domnului. Nu întâmpină cine ştie ce rezistenţă. Continui să înaintez tună când mi se ciocneşte capul de-al lui. Harponul i-a străbătut pieptul dintr-o parte într-alta. O şuviţă de sânge iese din gaura făcută în costum şi devine un norişor purpuriu. Tipul e acum la fel de moale ca un sac cu rufe murdare. Celălalt, care s-a întors spre noi, mă vizionează prin hubloul lui. Disting doi ochi întunecaţi, sălbatici. Sc aruncă pe mine, mă găbjeşte. A văzut că n-am aparat de respirat şi, cum el are unul, jocul consistă pur şi simplu în a mă ţine un minut sub apă, moartea mea urmând să survină inevitabil. Mă zbat, dar nu mai am suflu, vă daţi seama. Mişcările mele sunt de-o încetineală teribilă. Şi vita asta (sau mai degrabă vaca de mare) mă sfidează, ghiftuindu-se cu oxigen de soi, sub nasul şi ochii mei.

Am o ladă imensă în locul creierului. Şi cineva bate în ea cu toată puterea. Văd roşu, apoi negru în faţa ochilor, în valuri. Am senzaţia că urmează să explodez, să mă dispersez într-o formidabilă şi supremă răbufnire de gaz carbonic.

„Douăzeci de mii de leghe sub mări”, asta va fi fost, deci, reprezentaţia mea de adio. Mă înmoi, îmi iau rămas bun de la voi toţi, micii mei tovarăşi de joacă. Vă scuturam eu puţin, dar în fond, îmi eraţi dragi. Ce apreciam la voi, nu era inteligenţa, fireşte – şi pe bună dreptate – ci condiţia voastră de bipede, alăptând, gâfâind, supunându-vă. Nu e un „la revedere”, fraţilor, ci un „adio”. Ciugulit de peştii frumoşi care dau atât de bine în acvarii, iată cum îşi găseşte sfârşitul, San-Antonio. A mistocărit, a tăvălit o grămadă de muieri, a făcut o grămadă de isprăvi nemaipomenite şi toate astea, ca până la urmă să se transforme în rac. Din mamifer de elită, devine o subclasă a branhiopodelor. Scumpul sărman comisar, atât de tare când era forţos, dar atât de slab acum că-i scad puterile!

Ce mă consolează, e gândul că n-o să mai rămână nimic din afurisitul meu de hoit. Ambalajul pierdut, liber sufletul lui San-A.! Mă mângâie gândul ăsta, într-un fel. Pentru banchetul viermişorilor, adresaţi-vă la Pere-La-chaise!

Totul se-nvârteşte… Îmi pierd cunoştinţa. Încep să-nghit apă. Ce sărată e! Încerc pentru ultima oară să mă smulg din strânsoarea individului. Simt vag ceva rotund sub degetele mele amorţite de răceala adâncurilor. Trag de el. Cred că e furtunul inhalatorului său. Trag mai tare. Asta trebuie să fie, căci tipul îmi dă drumul. Simte, la rândul lui, ce-nseamnă să-ţi lipsească oxigenul. Vrea să iasă la suprafaţă. Mă agăţ de el, e ultima mea şansă. Mă va scoate şi pe mine, fiindcă simte nevoia să respire. Nu luptăm acum pentru un scop diametral opus celui pentru care ne băteam zece secunde mai devreme. Atunci mă ţinea, acum încearcă să scape de mine. Eu, personal, i-am pus cruce, m-am resemnat. Căci asta e unica putere veritabilă a omului: acceptarea inevitabilului. Tremură toată viaţa la gândul că o să sfârşească într-o bună zi şi când i se-ntâmplă, zice O.K. E silit să zică O.K., omul. Privilegiul lui este să nu aibă de ales.

N-ai de ales, deci n-ai iniţiative. Forma supremă a libertăţii este abolirea ei. Toată viaţa lui e atras de asta, domnul om!

Mai mult sau mai puţin făţiş, el aspiră la a nu mai avea decât posibilitatea de a spune da. Gata cu problemele, crizele de conştiinţă, alternativele, dilemele, discuţiile în contradictoriu. Gata cu oboseala de a-ţi asuma demnitatea, umană. Libertatea, vă spun. Cea din urmă. Suverană, fiindcă e vasală! Poate v-am plictisit, nu? În acest moment nu vorbesc pentru toţi proştii, ci pentru acei care ştiu despre ce e vorba, care mă pricep, care mă acceptă aşa cum sunt, cu nebunia mea şi cu dorinţa mea de adevăr (nu doar cel curat, ci cel Adevărat, singur, golgoluţ, şiroind de apa limpede a izvorului său).

Deci leşin, cum se spunea în cărţile din secolul trecut. Oricine ar face la fel în locul meu. Supermanul din mine e la fel de prezent ca şi veselia în privirea unui sadic.

Un *superman* ţinut sub apă devine iute un înecat, scumpelor.

Nu mai ştiu nimic, explodez, mă diluez. Sunt o mare bulă de aer care plezneşte, care plezneşte, care plezneşte…

CAPITOLUL 11

Eu, mă ştiţi?

Doar că dacă m-aţi vedea acum, nu m-aţi recunoaşte.

Un asfinţit feeric în nuanţe de indigo se întinde deasupra capului meu când îmi vin în fire. Primesc cu regularitate nişte ghionturi în cap. Şi sfârşesc prin a-mi da seama că plutesc pe suprafaţa apei, între două bărci; pe o baltă de motorină. Se aud nişte voci. Recunosc, după o clipă, organul viguros al Grasului.

— Mai plonjează o dată aici, amice!

Un pleosc!

— Beru! lansez eu.

Am zis că strig, dar probabil că a ieşit ceva înfundat, căci nu sunt auzit.

Trece un timp. Zgomotele mă fac să pricep că eu sunt cel căutat. Delicata operaţiune se desfăşoară sub conducerea Grăsanului. Rage! Se strofoacă! Face precum vechile feţe bisericeşti: afuriseşte!

Încerc să mişc, dar am membrele paralizate. Vomit motorină şi strig din nou.

— Gura! mugeşte Namila. Mi se pare că am auzit ceva…

— Beru! relansez eu.

— El e! Între bărcile de colo!

Se plonjează… Se apropie… Nişte braţe mă înşfacă. E mişto să-ţi spui că o să mai petreci totuşi un timp pe planeta Pământ.

— Scumpul meu Tony, gângureşte Gloria.

Ea îmi ţine capul deasupra apei pentru a-i ajuta pe ceilalţi salvatori.

Ajung curând la mal, unde Beru aleargă încolo şi-

ncoace ca o găină văzând cum rățuşca pe care o clocit-o se bălăceşte în mijlocul iazului[8].

— Ce spaimă am tras din cauza ta, gloabă bătrână! răcneşte el, căzând în genunchi lângă mine.

Apoi, dornic să-şi reverse recunoştinţa asupra cuiva, se-ntoarce spre Gloria şi-i spune în cea mai pură engleză:

— Sanchi *very* muci, *miss!*

* * *

În camera în care medicul palatului, doctorul Leak, îmi acordă îngrijirile sale, alte trei persoane îmi veghează la căpătâi: în speţă, Majestate Sa Beru, falsa mea logodnică şi Okapis.

Miliardarul are o faţă însă şi mai jalnică decât a mea. Trebuie spus că *fiesta* lui se transformă de-a dreptul într-un masacru. Nu mai e fermecătoarea insulă Kukubau, ci Pearl Harbour!

— Cum vă simţiţi? şopteşte el.

— Mai bine şi aproape bine, fac eu strănutând.

Efectiv, graţie unei judicioase injecţii făcute de doctor, m-am mai înzdrăvenit.

— Tare-aş bea un scotch, bolborosesc eu.

Probabil că Beru a citit „Mizerabilii”, căci:

— Poftim, spune el, uite-l.

Am senzaţia că a ras câteva pahare cu prioritate, ca să-şi revină după toate emoţiile încercate; nasul şi pometii îi lucesc.

Beau încetişor alcoolul. Treptat, arsura lui omoară microbii cei răi care-ar intenţiona să-şi facă de cap în organismul meu.

Când i-a decimat, simt că totul e O.K.

Le povestesc vizitatorilor mei succesiunea incredibilelor evenimente (nici nu vă cer să mă credeţi, de altfel) care s-au petrecut pe chei. Okapis este cel mai atent dintre ei.

— Surprinzător e un singur lucru, face el.

---

8 Stereotip de-o înspăimântătoare banalitate pe care-l folosesc pentru a-mi linişti confraţii indispuşi de obişnuita vigoare a stilului meu.

— Care-i ăla de care ziceţi? întreabă Valorosul, care s-a hotărât să o rupă cu exprimarea îngrijită ce-i deforma urât puternica lui personalitate.

— Acela că faimoasele cufere de care vorbeşte prietenul nostru au dispărut.

— Ia te uită! tresar eu.

Beru se grăbeşte să-i ia vorba din gură.

— Pe seară, când toată lumea s-a întors la castel, m-am mirat că nu te bunghesc. Am zis să te caut şi m-am prins că te duseseşi la pescuit submarin. Catrafusele tale lipseau din cameră, aşa că am dat alarma. Mi-a venit în minte că vroiai să te duci să te holbezi mai atent la lăzile alea, deci de-acolo am început cercetările. Ai de-au plonjat n-au văzut cutiile respective, aşa-i, miss? face el, întorcându-se spre Gloria.

— Exact, spune ea cu jumătate de gură. Am explorat toată partea aceea de chei fără să văd nimic…

Asta e, băieţi, lucrurile trebuie luate aşa cum sunt. Încordaţi-vă muşchii şi luaţi-le odată cu mine: borfaşii care-au vrut să-mi ia glanda au evacuat marfa. Ce anume era? Un nou semn de întrebare.

Şi de la capăt!

Mă-ntreb cum de-am putut, fiind leşinat, să mă menţin la suprafaţă. O întreb pe Gloria şi ea-mi răspunde zâmbind.

— Bunul Dumnezeu are grijă de tine, Tony *darling.* Oricât de ciudat ar părea, cârligul chingii de la buteliile de oxigen ţi s-a agăţat în lanţul de ancorare al uneia dintre bărci.

— O şansă la cine ştie câte miliarde, oftează doctorul.

Mă hlizesc.

— Asta arată c-am făcut bine atunci când am semnat o asigurare pe viaţă cu Providenţa!

Okapis se apleacă spre mine şi-mi şopteşte, dintr-o răsuflare:

— Trebuie neapărat să vă vorbesc între patru ochi.

Sper că n-o să-mi vorbească despre nevastă-sa! Vreun servitor indiscret o fi făcut pe informatorul!

— Acum vă rog să mă lăsaţi singur, fac eu; cred că un duş fierbinte ar fi tocmai bun să mă pună pe picioare.

Doamnele şi domnii se retrag. Dar Okapis, care a priceput, face o falsă ieşire şi revine după câteva clipe. Pare să fie pradă unei emoţii teribile. Cu tenul lui măsliniu, arăta a peşte stricat în mod obişnuit; vă închipuiţi ce moacă poate să-i dea o mare mâhnire.

— Ei bine, domnule Okapis, fac eu, păreţi greu încercat, aveţi cumva să-mi daţi o veste proastă?

Recunoaşte. Asta arată că e un om recunoscător.

— E jale! oftează el. Scumpe prietene, aş da oricât să nu fi organizat această recepţie.

Pare serios. Dacă un dur ca armatorul ajunge-n starea asta, atunci chiar că e groasă.

— Închipuiţi-vă că cele trei iahturi ale mele au ridicat ancora fără permisiunea mea.

Dau din cap.

— Am remarcat că au plecat, într-adevăr, dar credeam că…

— Nu, nici n-am ştiut măcar! Este absolut inexplicabil. Dar asta nu-i totul!

Îmi aminteşte de gluma despre culmea ghinionului, omul ăsta. O ştiţi? Un văduv, ai cărui copii sunt borfaşi, borţoase sau ţicniţi, se suie în alt tren decât trebuia ca să ajungă la înmormântarea nevestei. Armatorul a cheltuit o avere ca să-i primească pe mai-marii acestei lumi şi vede cum i se transformă ceaiul dansant într-un rahat! Pe terenurile de tenis îi exploadează grenade, un pictor celebru îşi vede smulsă faimoasa bărbuţă; unul dintre musafiri este harponat de scufundători submarini, iahturile dispar fără permisiunea lui… Ah! zău că nu-i vesel să fii multi-miliardar! Şi, precum îngaimă el jalnic, asta nu-i totul!

— Avioanele mele au decolat.

— Tot fără ştirea dumitale?

— Tot. E inexplicabil! Toate astea s-au întâmplat în timpul tragerilor.

Am impresia că de tras, el a fost tras – în piept!

Amărât rău, omul. Să ai un cont în bancă mare cât Himalaya şi să fii încornorat; să fii ameninţat, trişat, nefericit! Mai bine femeie de serviciu. Cel puţin, dacă uiţi să-nchizi gazele când pleci, nu mori asfixiat şi nu achiţi nota de plată!

— N-aţi încercat să contactaţi vapoarele şi avioanele prin radio?

Îşi pleacă fruntea.

— Radioul nu mai funcţionează.

Devine aproape amuzant, nu? Nu mai are mult şi mă anunţă că a izbucnit şi o epidemie de ciumă bubonică!

— Cum adică, nu mai funcţionează?

— Aparatura a fost stricată de o mână criminală, azi după amiază.

Simt o împunsătură în inimă. Neplăcută chestie, drăguţele mele; foarte neplăcută!

— Pe scurt, domnule Okapis, suntem izolaţi complet?

— Exact.

Mă ciupesc de nas. La mine, ăsta-i semn de gândire intensă.

— Trebuie să apară-n curând poliţia ecuadoriană, nu?

Îşi pleacă fruntea.

— N-o să mi-o iert niciodată, scumpe prietene, dar poruncisem să fie anunţată de-abia mâine!

Păi în cazul ăsta, face gât, San-A.

— Ce idee!

— Diseară are loc faimoasa mea recepţie de bun-sosit, cu focuri de artificii şi nu vroiam să fie tulburată de investigaţii poliţieneşti.

— Nu vreau să vă acuz, domnule Okapis, dar îngăduiţi-mi să vă spun că aţi procedat cu prea multă uşurinţă…

— Ştiu.

Sar din pat. Ţeasta mea face puţin pe titirezul, dar un al doilea whisky remediază situaţia.

— În opinia dumneavoastră, reiau eu subiectul, ce înseamnă toate astea?

— Asta mă-ntreb şi eu! De aceea sunt îngrijorat. Nu-

nţeleg ce se-ntâmplă!

N-avem timp să ne spunem mai mult. Răsună un urlet fantastic, asemenea celui de dimineaţă. Schimbăm a privire.

— Ce se-ntâmplă? îngaimă gazda.

Alerg spre balcon. La câteva balcoane distanţă îl observ pe Grăsan.

— Beru, ai auzit? îi arunc eu.

— Şi-ncă cum, vine din apropiere! Poate chiar din hogeacul de alături. Stai aşa, mă duc să văd.

Încalecă balustrada şi, cu o supleţe nebănuită, sare pe balconul vecin, exact în momentul în care un nou răcnet se înalţă în dogoarea serii.

— E înjunghiat careva, se-nfioară Okapis.

— Aşa pare!

Moaca hilară a Namilei reapare, acolo jos. E cu gura până la urechi, Beru.

— Nici prin cap nu-ţi trece despre ce-i vorba! Îmi lansează el cu minunata-i voce hârâitoare.

— Spune!

— E prinţul Rahde Thot!

— Ce-a păţit?

— Se bărbiereşte! Dar, din cauza religiei lui de rahat, e obligat să folosească o sabie sacră. Ar merita să vezi ce dementă, omule! Într-una din zilele astea, o să-i găsim ţeasta în chiuvetă, e clar!

Mai liniştiţi, cel puţin în ceea ce priveşte originea groaznicului răcnet, ne-ntoarcem la oile noastre.

— Cât timp mai avem până la masă? întreb eu.

— Aproximativ o oră.

— Atunci, înarmaţi-vă cu o lanternă puternică şi veniţi cu mine pe plajă, ca să vă arăt ceva.

Îl strig pe Beru.

— Auzi. Grasule, te luăm la o plimbare aperitivă pe malul mării.

— S-a fe! răspunde pe loc mamutul.

— Ţi-ai luat guma de şters de pe faţa pământului?

— Te cred, nu plec niciodată la plimbare fără ea!

— Atunci pune-o pe tine, serile sunt răcoroase!

* * *

Pe drum îi povestesc lui Okapis despre macabra mea descoperire de azi dimineaţă.

— Un mort înfăşurat în plasă de sârmă! bolboroseşte el, dar e de necrezut!

— Remarcaţi, fac eu, că tipul în chestiune părea să fi fost pus la înmuiat de ceva timp.

— De ce nu mi-aţi spus mai devreme?

— Pentru acelaşi motiv care v-a determinat să nu chemaţi poliţia ecuadoriană, domnule Okapis. N-avem chef să vă stric ziua.

Ajuns pe plajă, merg la poalele stâncilor (din coral veritabil, cioplite în masă), unde-mi ascunsesem descoperirea. Să-mi dezgrop mortul e floare la ureche (dacă pot să zic aşa). Îl scot din sulul de sârmă şi îl întind pe nisipul fin. Luna luminează acum în draci. Lanterna a devenit inutilă. Okapis se apleacă deasupra scheletului, reprimându-şi o strâmbătură de dezgust.

— Nu vă-ntreb dacă-l recunoaşteţi, fac eu.

— Ar trebui să fiţi al naibii de fizionomist! întăreşte Beru.

Dar Okapis tresare. Îşi îndreaptă fascicolul lanternei spre dantura mortului.

— Ştiu cine e! murmură el.

Şi ne arată cu degetul şase dinţi de aur în fălcile scumpului răposat. Dinţii aceştia, trebuie să recunosc, sunt grupaţi într-un mod ciudat: sunt trei sus, trei jos şi se suprapun exact.

— Stefanos Rasolopulos! face Okapis.

— Adică?

— Administratorul pe care l-am însărcinat cu supravegherea lucrărilor, atunci când am construit casa!

— Ce fel de om era?

— Un om serios, capabil, de încredere, ce mai!

E ciudat să vorbeşti despre un domn al cărui schelet, lustruit ca mânerul uşii unui frigider, zace la picioarele

tale. Asta-ţi permite să constaţi zădărnicia lucrurilor.

Acest asamblaj de oscioare a fost un om de treabă. Şi ce-a mai rămas din omul de treabă? Câteva oase pe nisip, câteva cuvinte în gura fostului său patron. Se hlizeşte, omul de treabă, arătându-şi toţi dinţii, inclusiv cei din *gold.* Pare grozav de fericit să-şi reîntâlnească patronul. Pare să-i spună:

— Salut, domnule Okapis, vedeţi, tot eu sunt, fidel la post. Am slăbit puţin, dar de-aţi şti ce uşor mă simt acum.

— Cum şi când a dispărut? întreb eu.

— Habar n-am. Am venit într-o zi să văd cum merg lucrurile şi nu mai era. Muncitorii n-au ştiut să-mi spună ce i s-a întâmplat. Într-o dimineaţă nu l-au mai văzut, şi gata. N-au dat atenţie. Cum vapoarele mele făceau naveta între continent şi insulă pentru transportarea materialelor şi cum Rasolopulos călătorea frecvent cu ele, muncitorii au dedus că administratorul s-a dus să tragă un chef. Şi eu m-am gândit că şi-a luat câmpii sau că a păţit-o în vreun port.

Cum se-nchide lumea peste noi, după ce-am dispărut! Ţâşnim din mâl, ca o bulă de aer. Ne umflăm la suprafaţă şi, pentru că soarele ne face să sclipim o clipă, ne credem mare scofală şi uneori, chiar cineva! Şi apoi bula de aer se sparge: fâsss! Şi scumpul de mâl redevine neted, egal, impecabil deasupra fermentaţiei lui ascunse, care continuă să producă alte bule.

— Ei bine, fac eu, mica noastră plimbare nu va fi fost inutilă, din moment ce ne-a permis să identificăm cadavrul.

— Ce i s-o fi întâmplat? întrebă Okapis.

— Poate că s-a altercaţionat cu vreunul dintre muncitori, sugerează Beru, care are-ntotdeauna o serie de presupuneri disponibile pentru astfel de cazuri.

— Am impresia că n-o să aflăm niciodată, îi încredinţez eu. Când s-au făcut lucrările astea?

— Anul trecut, face Okapis.

— Şi presupun că au lucrat aici sute de muncitori, nu?

— Poate vreţi să spuneţi mii! Eram grăbit!

Oamenii sunt întotdeauna grăbiţi atunci când e vorba

de făcut lucruri frivole. Când se fac lucrări importante, cum ar fi autostrăzile, de exemplu, (vorbesc numai de Franţa) vezi trei sau patru muncitori şi două betoniere la lucru pentru construcţia unei opere de artă colosale. Dar e suficient ca un magnat maniac să-şi construiască un pălăţel, ca să ai spectacolul unui furnicar în fierbere.

— Ce facem cu leşul? întreabă Okapis.

— Îl îngropăm temporar în nisip, spun eu.

— E oare corect? întreabă armatorul.

— Ştiţi, i-o întoarce Beru, Pământul Sfânt, e peste tot.

* * *

Pe drumul de întoarcere la palatul celor o mie şi una de probleme, mă tatonez ca să aflu dacă să-l informez sau nu pe Okapis în legătură cu nevastă-sa. Mănuşa şterpelită de sub măsuţa de toaletă constituie o dovadă; dar mi-ar fi greu să-i explic cum de am pus mâna pe ea. Şi apoi, am impresia că şi-a luat deja porţia de senzaţii tari, dragul de el.

Doxa mea renumită a început s-o cam ia razna.

La jumătatea drumului, Okapis se opreşte şi îşi duce mâna la inimă.

— Vă e rău? întreb eu.

— Biata mea inimă dă rateuri, oftează el. Încep să cred că a avut dreptate nevastă-mea când mă sfătuia să nu vin aici!

Îşi aşează mâna-i febrilă pe braţul meu.

— Ce-o să se-ntâmple, domnule San-Antonio?

Clatin din cap.

— Eu sunt poliţist, nu ghicitor, domnule Okapis.

Beru, care a reuşit să rămână tăcut până acum, se bagă-n vorbă.

— Nici eu nu sunt ghicitor şi totuşi am, cum s-ar spune, un al zecelea simţ[9].

Cum nu-i cere nimeni explicaţii, le furnizează deliberat.

---

9 Ne pierdem în presupuneri în legătură cu primele nouă.

— Domnul ăsta pe care-l vedeţi aici, face el arătându-şi nasul, adulmecă lucrurile înainte ca să fie când au loc. Ei bine, pot să vă zic: la noapte o să fie groasă.

— La noapte? bâigui Okapis.

Beru îşi smulge un fir de păr din nas şi-l face să sclipească în lumina lunii.

— Da, întăreşte el: la noapte!

CAPITOLUL 12

Eu, mă ştiţi?

Nu-mi pierd niciodată cumpătul. Farmecul lui San-Antonio este că în toiul celor mai îngrijorătoare pericole, ştie să rămână el însuşi, cu o constanţă demnă de lacul cu acelaşi nume. M-am refăcut spectaculos după fiorosul episod din „Oamenii mării” şi, impecabil în smokingul meu albastru închis, îmi fac apariţia în sala de bal luminată orbitor.

Păşesc alături de Gloria Victis. S-a pus la trei ace, logodnica mea! E-nţolită într-o rochie-ciorap de mare lux, revăzut şi adăugit de Cartier. Numărul de pietricele cusute pe drăcovenia asta e incalculabil.

Seamănă cu lustra cea mare din salon, în mai sclipitor.

Trebuie spus că toată lumea se întrece în eleganţă. Rochia Cardin, etola de vizon sălbatic, colierele de diamante curg gârlă. Caramba s-a împopoţonat cu marea cortină a Scalei din Milano şi înaintările ei, menţinute de un eşafodaj special, plonjează în faţă ca o capotă de Porsche. Are în păr un pieptene şlefuit de mână dintr-un diamant şi poartă-n jurul gâtului patruzeci şi două de şiraguri de perle care nu sunt fine decât prin calitatea lor.

Beru, care arborează pentru prima oară-n viaţa lui un smoking alb, o cămaşă cu plastron plisat şi papion negru, se apropie de mine, ţeapăn ca un manechin într-o vitrină.

— Face toţi banii, îmi spune el, arătând spre mulţimea în ţinută de gală cu un gest neruşinat.

Spunând asta, scoate un mic ţipăt jalnic. Îl întreb

motivul şi el îmi explică:

— E din cauza pantofilor de lac. N-am găsit măsura mea şi-atunci a trebuit să mă mulţumesc cu un 44. Să ţii cont că azi n-aş fi-n stare să fac drumul Strasbourg-Paris pe jos!

— Ar fi cam dificil, rânjesc eu, făcând aluzie la poziţia noastră geografică.

Faţa i se-ntunecă.

— Ai dreptate. Vezi tu, bătrâne, mie nu-mi plac insulele, am senzaţia că-s blocat într-un closet.

Face trei paşi, ca un om desculţ păşind printre cioburi de sticlă.

— Ţine cont că labele mele nu se simt în largul lor în încălţările astea, dacă ar avea grai ar cânta „În braţele tale, mă simt atât de mică”. Crezi că mi-aş putea permite să le slăbesc niţel din strânsoare?

— Discret, te rog!

Se lasă să cadă într-un delicat fotoliu Ludovic al XVI-lea. care nu va deveni nici el, vreodată, Ludovic al XVII-lea, având în vedere că îngenunchiază sub greutatea Grăsanului.

Iată-l pe aşa-zisul domn Malaque aşezat pe parchet.

Doamnele se stăpânesc să nu chicotească şi servitorii se reped să-l ajute să se ridice.

Furibund, Beru se-ntoarce spre Homer Okapis, care se află în raza beştelirii.

— Ia ascultă, fiule, îl interpelează el; e frumos să ai un scaun de colecţie, dar în cazul ăsta ar trebui pus într-o vitrină, altfel invitaţii voştri o să-şi încheie şederea în cârje.

Okapis fiul se scuză în numele tatălui. Lucrurile reintră temporar în ordine. Gagică-mea Gloria mi se atârnă de braţ şi-mi şopteşte în pâlnia de vorbe dulci:

— Tony, scumpule, îmi pari cam preocupat în seara asta, ce este?

— Episodul submarin m-a zguduit puţin, mint eu, o să-mi treacă.

Dar fie vorba-ntre noi şi tropicul Racului (semnul

meu zodiacal), pot să vă spun că e într-adevăr preocupat, Tony scumpul. Chibzuieşte intens şi creierul îi dă în clocot. În viaţă, totul e o chestiune de raţionament. Dacă o organizaţie ocultă a făcut tot posibilul să ne izoleze de restul lumii pe insula asta nenorocită, asta înseamnă că pregăteşte o lovitură destul de serioasă. Ori, nu poţi izola pentru multă vreme un colţ de lume care suscită atâta interes în momentul de faţă, e logic, nu? Fără veşti din Kukubau, timp de douăzeci şi patru de ore, sălile de redacţie vor intra în fierbere. Constatând că nu se poate restabili legătura întreruptă, se vor trimite alte echipe, nu? Eu zic că mâine în zori îşi vor face apariţia nişte avioane de recunoaştere, zburând cât le ţin reactoarele. Şi, dacă asta nu va fi de-ajuns, americanii, care au în permanenţă, câte o flotă postată prin toate mările lumii, ne vor trimite o escadră ultra-rapidă, cu port-avioane, port-drapele, apă caldă şi rece şi magazine de surplus. Aşa sunt ei, americanii, cu inima largă şi degetul pe trăgaciul bombardierului atomic, mai ales, cum ar spune amicul meu Breffort, de când l-au trimis pe Ike *at home*[10]. Deci nu numai nasul lui Béru anunţă vremuri grele pentru noaptea asta: materia cenuşie san-antoniană aşişderea! Să fim vigilenţi, fraţilor, acesta-i secretul reuşitei.

Pentru moment, îmi pare că-s probleme. Orchestra, compusă din laureaţi ai marilor premii internaţionale (toţi solişti renumiţi, care cântă pentru prima dată împreună!), atacă cu brio a cincea semaforică în unghi obtuz de Muianov. Este o bucată de calitate, mai ales în partea a treia, în sol minor, care celebrează Revoluţia din Octombrie.

Asistenţa ascultă, cu ochii închişi, acest moment de înaltă spiritualitate. Numai Grasul îşi sâcâie pantofii, încercând să-şi deblocheze bătăturile.

— Dacă ştiam, face el, îmi puneam espadrilele.

— La smoking, ar fi mers perfect, îi şoptesc eu.

— Tare mi-ar place să ţopăi puţin cu una din

10 Iartă-mă, Alexandre, că-ţi pun în cârcă această supărătoare paternitate, dar, cui are, i se va mai da!

doamnele astea. O dată am şi eu ocazia să îmbrăţişez regine, doar n-o s-o las să-mi scape. Îţi dai seama ce autoritate o să am în faţa Bertei mele, *after,* când o s-o anunţ că am dansat cu regina-babă a Erabantului şi că m-am fredonat cu Aloha Barrosana? Mai ales că m-am înţeles cu unul dintre fotografi să-mi rezerve o serie de clişee. Asta o să fie incontestabilul, pricepi. N-o să mai fie loc dentors, cu dovada pe care o să i-o furnizez lui B.B.! Şi-o să pun pozele deasupra patului, ca să-i intre bine-n cap că omul ei nu-i chiar oricine şi că rămânând cununat cu ea, îi fac favoarea vieţii ei! Berta mea nu-i femeie rea, dar are nevoie să fie dresată. Toate iepele de rasă sunt la fel: trebuie să le supui, altfel se dau vedete.

Ar mai continua mult şi bine pe tonul şi subiectul ăsta, căci, de-ndată ce vine vorba de balena lui, Majestatea Sa îşi dă frâu liber, dar îmi retrag urechea pentru a cerceta invitaţii. Observ că frumoasa şi incandescenta Eczema n-a coborât încă. Admir frumoasa uniformă de gală din pânză de păianjen a arhiducelui Franz-Josef de Kronenburg de Lux, ţinuta prinţului Central-Vietnamez Fugica Vinepuma, din pai de orez brodat cu fir şi cea a prinţului Konsort de Laptegross. Într-o serată muzicală, uniformele cu fireturi sunt la fel de necesare ca orga într-o catedrală. Domnul Edgar Fleaque îşi arborează însemnele de comandant al vaselor de sânge, generalul Von Mosch poartă pe piept o placă de blindaj în formă de stea, care este Crucea Meritului Hunic, în timp ce compatriotul său Herr Hoplan e-nfăşurat în Marele Cordon de Paul Hitzie[11]. Neckezol I-ul şi-a pus pânza de ceremonie cu carenaj incorporat, centură de siguranţă şi tărtăcuţă de protecţie. Pe scurt, toată această lume bună s-a întrecut pe sine însăşi.

Eu, care nu trambalez nicio medalie, niciun cordon şi nici cel mai mic capăt de panglică mă simt de-a dreptul dezbrăcat.

---

11 Amintim aici că Paul Hitzie citea zilnic presa; de aici vine, spune poetul, cuvântul presar. De altfel, el este acela care a reuşit să împerecheze un sticlete cu un curcan, creând astfel o nouă specie, care poate fi văzută şi-n zilele noastre.

Mă apropii de Okapis. E mai alb decât smokingul meu.

— Care e programul serii? îl întreb eu.

— Mi se vor acorda câteva decoraţii străine, explică el. După care, timp de două ore, se va dansa, înainte de începerea focului de artificii.

— Doamna Okapis n-a apărut încă?

— Îi place să sosească ultima, e o cochetărie femeiască.

Orchestra îşi sfârşeşte bucata muzicală. Toată lumea aplaudă. Pe acest fundal de ovaţii îşi face apariţia Eczema. Pe lângă ea, cea mai fabuloasă vedetă de la Hollywood ar arăta ca o exploratoare de tomberoane. Eczema este mulată de o rochie albă, din mătase supranaturală ţesută cu limba (greu lucru, deja când vrei să faci cu gura un nod într-o codiţă de cireaşă, trebuie să te străduieşti ore-n şir!). Nu poartă decât o bijuterie; dar ce bijuterie! Colierul Momitzov, vă daţi seama! Trei rânduri de pietre preţioase care susţin celebrul „Koyoss”, singurul diamant din lume care e din lemn veritabil!

Şuşoteli admirative, linguşitoare, geloase, echivoce, tendenţioase, forţate, gânditoare, elocvente, ascunse, încântate, surprinse, înnebunite, perfide, extaziate, se fac auzite în rândul asistenţei sociabile.

Al naibii de bine a ştiut ea să ascundă urmele lăsate de şusta noastră cu schimbător de viteză automat! Proaspătă ca un boboc de trandafir, zău, aşa e Eczema.

Ea-mi aruncă în trecere o ocheadă senzuală, gen „Era mai plăcut decât un concurs de tabinet la cafeneaua Cadran şi dacă n-ai ce face la noapte, vino la mine şi-o să-ţi găsesc eu ceva!”

Momentul e solemn. Iată că Alteţa Sa mareascofatissimă regina-mamă Melania înaintează, semeaţă în frumoasa-i rochie violetă, ultra-scrobită pentru a o face să stea dreaptă.

— Domnule Okapis, spune ea, în virtutea puterilor extraordinare ce mi-au fost conferite, vă decorez cu medalia Eroului împietrit a lui Zevzec-cel-Năuc, pentru

servicii aduse grădinarului-şef al palatului[12].

Un lacheu îi prezintă o pernă pe care se află decoraţia decernată. Aceasta reprezintă o lingură de untură de peşte pe fond de baionete, alegorie a cărei profundă semnificaţie nu va scăpa, cred, nimănui.

Uitându-şi pentru o clipă necazurile, Okapis face o genuflexiune în faţa reginei-mamă. Aceasta din urmă vrea să agate decoraţia de haina armatorului, dar stofa rezistă. Regina îşi cere ochelarii. I se aduc şi ea poate, în cele din urmă, să-şi ducă la bun sfârşit delicata operaţiune. Taica Okapis scoate totuşi un mic strigăt.

— Miestate, murmură el, iertaţi-mă, dar mi-aţi prins-o şi de piele!

Babeta surâde cu bunătatea ei obişnuită (n-a fost ea supranumită de popor Melania cea bună la toate?) şi reîncepe operaţiunea.

Apoi e rândul prinţului Rahde Thot să-l înalţe pe armator la rangul de Mare Scarabeu. Vice-regina Aloha îi decernează imediat după aceea ordinul Teniei Ciopârţite, după care prinţul Konsort de Laptegros îi înmânează, în numele soţiei sale regina, Crucea Vacilor Scandinave. Regele Falik îi prinde la piept Scuipatul înstelat al poporului Dispreţuitor. Neckezol I-ul îl decorează cu Meritul Naţional al Bananei, iar lordul Snobb îi dăruieşte, din partea reginei Angliei, un permis cu reducere pe ansamblul reţelei de căi ferate britanice. Ambasadorul japonez caută puţin loc pe haină pentru a-i agăţa Na-Bu-Co-Do-No-Sor-ul, decoraţie greu de purtat pe un costum, căci măsoară douăzeci de centimetri în lungime şi cincisprezece în lăţime. Negăsind, o agaţă de nasturele de jos. Astfel încât, atunci când preşedintele Edgar Fleaque se prezintă la rându-i pentru a-l decora pe Okapis cu Stupitul Cucului, decoraţia la modă (se poartă în special la hainele din tweed, cele pepit şi la trening), e silit să-i dea ocol de două ori armatorului, înainte de a-i găsi locul.

---

12 Okapis îi procurase acestui înalt funcţionar brabantez, seminţe de fidea, permiţând astfel doicii micului prinţ moştenitor să-i prepare acestuia supele de făinoase pe care i le prescria întregul corp medical.

Zonele încă libere au fost rezervate prin telefon şi n-au mai rămas disponibile decât spatele, o mânecă şi prohabul pantalonilor. Şeful lui Edgar n-ar fi mulţumit să-şi ştie decoraţia personală atât de prost plasată drept pentru care preşedintele Edgar Fleaque foloseşte un tertip tipic franţuzesc.

— Domnule Okapis, spune el, ţara mea a ţinut să vă cinstească în mod deosebit, înălţând-o pe doamna Okapis la rangul de Cavaler al Stupitului Cucului!

Are un succes nebun! Toată lumea aplaudă, în afara decoratorilor precedenţi, care o iau Laos, cum bine spune prinţul central-vietnamez Fugica Vinepuma care nu l-a ridicat încă pe Okapis la rangul de Mare Cancelar al Foamei-în-Gât. Astfel, ingeniosul asiatic se grăbeşte să-i acorde cordonul onorific fiului lui Okapis, tânărul Homer, care manifestase până atunci un calm olimpian.

Edgar o îmbrăţişează pe Eczema. Străluceşte de încântare! Este Edgara Austerlitz[13]. Frumoasa doamnă Okapis e încântată. A avut o groază de cioace pe piept, până acum, dar nicio medalie. Să-ţi începi colecţia cu o decoraţie franceză, e măgulitor, nu?

Se produce o agitaţie în tabăra Iluştrilor, provocată de vice-regina Teniei care face o criză de gelozie. Vrea şi ea Stupitul Cucului pentru a-l purta ca un taior care are aproape aceeaşi nuanţă. Şeful protocolului îi şopteşte ceva la ureche lui Edgar. Din fericire, preşedintele Consiliului nu călătoreşte niciodată fără provizii. E genul de om care nu merge cu maşina dacă n-are două roţi de rezervă în portbagaj. Ca un magician ce e, scoate o a doua medalie din chiloţi, îi netezeşte panglica între două degete şi, pe loc, o înalţă pe regină la rangul sus-menţionat. Are o scurtă ezitare în momentul prinderii decoraţiei la pieptul vice-suveranei, având în vedere că decolteul îi ajunge acesteia din urmă până sub linia de plutire. Dă să o agate de breteaua îngustă a rochiei şi atunci se produce o explozie puternică.

---

13 Încă o dată, dacă nu vă place genul acesta de umor, puteţi să vă duceţi, eu vă aştept aici.

Asistenţa e cuprinsă de un început de panică. Dar lucrurile se lămuresc repede, e vorba de sânul stâng al reginei, care a explodat, fiind umplut cu butan. Presiunea lui obişnuită, mi s-a precizat, era de 1,3 în faţă şi 1,9 în spate. Beru se apropie de mine, cu ochii înotând în lacrimi.

— Ce frumos e, nu? Toate medaliile astea, îngaimă el.

Îl dojenesc:

— Nu trebuie să te laşi furat de magia asta ieftină, Grasule. N-ai un cult pentru bani, sper?

— Nu, de ce?

— O decoraţie înseamnă o monedă, scumpul meu Beru. Dar o monedă care nu poate fi folosită la brutărie. Ea plăteşte nişte servicii, sau îi face pe scandalagii să stea liniştiţi. Ţi-ar putea veni ideea să-ţi pui la butonieră un flacon de calmante?

— Cum vrei tu, mormăie realistul, dar sunt cam mişto panglicile astea!

— Dacă-ţi plac panglicile, cumpără-ţi un ou de ciocolată.

Nu poate fi convins. Un puşti, ca mulţi alţii bărbaţi. Gata deja să bage strâmbe pentru a avea dreptul să-şi coasă la rever doi centimetri dintr-un banal şnur de mercerie. Uite-aşa îi ţii pe oameni! Pe toţi îi apucă spre patruzeci de ani, când li se rotunjeşte burticică, când li se accentuează pungile sub felinare, când nevasta-şi găseşte mai puţini amanţi şi când tinerii le solicită sprijin, atunci îi ia foamea de panglici. Ar face orice (şi fac, de altfel), în schimbul unei medalii oarecare. La-nceput, le ajunge şi cea mai banală. Dezvirginarea contează. Dar vine şi pofta. După medalia Camarazilor Alergării 39 – 40, după Crucea de onoare a Abonaţilor telefonici, trag cu ochiul spre Palmele mai mult sau mai puţin academice. Asta e calea cea mai uşoară spre Legiunea de onoare. Sau mai degrabă era, căci de-acum înainte, aceasta a devenit inaccesibilă. Ce lipsă de psihologie! Poate provoca prăbuşirea unui regim, o iniţiativă ca asta! Dacă nu mai poate visa la Legiunea de onoare, cvadragenarul de rând va deveni rapid de nestăpânit. Ce-o să mai aştepte atunci de la viaţă,

ei? Crucea Patronului? Să fim serioşi! Trebuie să treacă secole pentru a pune o decoraţie pe rampa ei de lansare!

Napoleonul, ştia el ce face! Cunoştea preţul sângelui, el, care-l consuma peste măsură. Şi na, că i se-aruncă sistemul la coş. Dar de ce nu demolaţi Luvrul, turnul Eiffel, palatul Versailles dacă tot v-aţi apucat! O să vedeţi voi cum începe să gâfâie energia francezilor! Trebuie să ai simţul nepopularităţii împins până la sublim, ca să ai îndrăzneala asta, nu? O să fim siliţi, noi ăştia, s-o ştergem în Anglia, ca să-ncercăm să punem mâna pe Jartieră!

Şi-apoi, pericolul în toată chestia asta, e să o ţii rezervată militarilor, Legiunea. Nu mai există colonii, niciun colţ de lume unde să te cafteşti, şi-atunci cum o s-o merite? Va constitui o primă pentru re-înrolare sau o recompensă pentru cei care şi-au păstrat mai bine efectele? Ar fi bine de ştiut. Uite-aşa se anemiază Franţa. Într-o zi sunt desfiinţate bordelurile şi în alta Legiunea de onoare. Zilele astea o să-l retragă pe San-Antonio de pe piaţă şi cercul va fi închis. În fine, veţi trăi pe lună. fraţii mei! Şi-o să fiţi la fel de idioţi ca ea! Poate că vă şochez, nu? Ce vulgar e San-A. ăsta, totuşi! Hai, recunoaşteţi că aşa vă ziceţi! E adevărat. E o autoapărare, grosolănia mea; încerc să reacţionez împotriva dobitociei voastre, ce vreţi; şi dacă aş vrea într-adevăr să o contrabalansez, n-aş mai scrie decât cu „c” sau „p” mic şi puncte-puncte.

Am luat-o razna, iertaţi-mă. Unde rămăsesem? Oh! ştiţi ce, mai bine trecem la un alt capitol, ne mai spălăm puţin creieraşul.

CAPITOLUL 13

Eu, mă ştiţi! Iubesc originalitatea.

Astfel, când doamna Okapis, stăpâna casei şi sclava lui San-Antonio, declară că ne propune un joc pentru începutul seratei şi că ne va explica regulile jocului respectiv, mi se pare perfect. Ea bate din frumoasele-i palme şi un lacheu îşi face apariţia, purtând un coş cu trandafiri metalici.

— Voi prinde câte-o rozetă la pieptul fiecărui invitat, anunţă ea (hotărât lucru, ne aflăm sub semnul bateriei de chiuvetă). După care vom stinge toate luminile. Una din rozete, una singură, e fluorescentă. Cel care o poartă va trebui să aleagă, pe dibuite, o parteneră, sau un partener, dacă e o femeie, în întuneric.

Toţi aceşti bravi oameni care se murează-n palatele lor, bat din palme. Găsesc că e o propunere atrăgătoare. Ideea de a-şi găsi un partener prin pipăire îi încânta. Întunericul aţâţă simţurile, trebuie să recunoaştem. Dacă noaptea n-ar fi existat, oamenii s-ar fi obişnuit de mult să umble-n pielea goală. Noaptea este izvorul ipocriziei, maica otrăvită a tuturor viciilor.

Cu o graţie încântătoare, Eczema începe să-şi distribuie singură trandafirii. Când a terminat, îşi ridică o mână şi luminile se sting. Iată-ne complet pe întuneric. Un întuneric capabil să provoace pierderea a o mie două sute de butoni de jartieră într-un mare cinematograf parizian.

Ochii noştri lipsiţi brusc de lumină clipesc des şi sfârşesc prin a distinge un mic punct luminos, de mărimea unui licurici. Slaba licărire e verzuie. Ea se deplasează cu ezitări prin camera imensă. Ghiceşti că persoana pe care sorţii au ales-o umblă cu prudenţă pentru a evita ciocnirea de mobilă. Parcurge un metru, apoi doi, apoi trei (un autor mai puţin conştiincios ar ajunge până la zece kilometri, ca să facă umplutură) şi-n sfârşit, se opreşte. Şi-a găsit oare sufletul-frate (sau soră)? Ba bine că nu.

Acestei persoane, în pofida întunericului, îi cunosc sexul. Căci scoate un strigăt. E un bărbat. Strigătul este imul de durere. Licărirea de culoarea sulfului coboară încet spre podea. Un zgomot de corp care se prăbuşeşte. Licărirea se opreşte la douăzeci de centimetri de sol. Mamă, ce pasionant e, ce scriu eu acum. Ce mi-ar place să mă citesc! Ce spuneam? Ah, da, luminiţa rămâne nemişcată. Se aude un geamăt.

Panica pune stăpânire atunci pe adunare. Aidoma lui Goethe pe patul de moarte, cineva cere lumină şi o obţine.

Scoatem un „oohh!” înfricoşat. Homer Okapis, alesul

licăririi, e culcat pe covorul persan, care e de-acum şi un covor roşu. Prinţul central-vietnamez Fugica Vinepuma l-a salvat involuntar decorându-l cu Foamea-n Gât. Să mă explic, căci acela care nu vorbeşte, nu se face înţeles, cum bine observa poetul[14]. Cum pieptul îi era împodobit, în dreptul inimii, de placa în formă de soare a ordinului respectiv, Homer şi-a prins rozeta mai sus. Ori, această rozetă a servit drept ţintă unui cuţitar ingenios, care, în întuneric, a vrut să-l înjunghie pe Okapis-junior. Drept pentru care i-a trimis în piept o lamă de douăzeci de centimetri, îngustă şi mai tăioasă ca un brici. Respectiva lamă l-a străpuns pe Homer dintr-o parte într-alta, dar numai în umăr, deasupra omoplatului. Tânărul a scăpat mai mult decât cu bine.

Monarhii adunaţi sunt îngroziţi. Grăsanul este cel care ia comanda, cu obişnuita lui prezenţă de spirit.

— Spuneţi-i doctorului să-şi mişte-ncoace hoitul şi trusa! aruncă el. Fără panică, puştiul n-are decât o-nţepătură de ţânţar, ca să zic aşa. Puţin mercur cromat şi mâine o să facă culturism!

În timp ce Majestatea Sa purcede la calmarea rănitului şi a spiritelor, eu, San-A., fac turul salonului, ca un fluture. Uşile-ferestre sunt deschise, dar draperiile sunt trase. Agresorul n-a întâmpinat nicio dificultate în a o şterge după atentat. Zău că m-aş crede într-o carte de Lacrima Christie. Asasinatul pe întuneric ţine de romanul poliţist de dinaintea celor două războaie, fraţilor, scuzaţi-mă. Unii vor zice că retrogradez, că petrogradez, că bat câmpii! Şi totuşi, astea sunt faptele, ce mai!

Chestii din astea, vă daţi seama, nu se pot inventa. Sunt obligat să povestesc întocmai ceea ce s-a petrecut, de vreme ce-am promis că vă spun tot!

Doctorul, care trăsese deja pe dreapta, îşi face apariţia, în pijama de mătase mov. Îşi ţine ceaşca de ceai de muşeţel într-o mână şi trusa de campanie în cealaltă.

---

14 Nu vă miraţi că atribui toate citatele astea căcăcioase misteriosului personaj denumit, odată pentru totdeauna, „poetul”. El dă girul tuturor porcăriilor şi oferă o aparenţă de cultură celor ce n-o au!

— Nu vă atingeţi de mânerul scobitorii, bicoz amprentele! recomandă Valorosul.

— Şi cum aţi vrea să-l scot, mă rog? E înfipt până-n prăsele! obiectează medicul.

— Aşteptaţi o clipă!

Grăsanul îşi scoate din buzunar o batistă care ar băga în boală chiar şi pe un şobolan mierlit şi o aruncă pe mâner.

— Acum daţi-i drumu, Doc, dar apucaţi-l de cât mai de jos posibil; auziţi? Dacă-mi ştergeţi amprentele, o să aveţi de-a face cu mine!

Doctorul are mână uşoară. Apucă delicat cuţitul de lângă mâner cu degetul gros şi capitalul indexat şi trage o dată, scurt. Câteva doamne leşină văzând lama însângerată. Dar uneia dintre muierile lui Neckezol I-ul, dimpotrivă i se face foame. Ea n-a mai halit carne de om de când a venit să-i plictisească un misionar ultima dată în satul lor. Ultima ei masă ca lumea a fost tocmai misionarul respectiv! Un grăsan, din fericire şi diabetic, pe deasupra! L-au ciugulit la desert.

Suntem nevoiţi s-o îndreptăm spre bucătărie, unde i se pregăteşte la repezeală un biftec tartar.

În vremea aceasta, Homer se lasă pansat de doctor. La câte panseuri scoate din el, doctorul ăsta trebuie să fie un mare gânditor, zic eu[15].

Masculul şi femela Okapis sunt consternaţi. Pe invitaţi i-a apucat tremuriciul. Regina-mamă Melania, în ciuda bunătăţii ei suverane, se face purtătorul de tranca-fleanca al tuturor celorlalţi, declarând că începe să fie cam prea de tot, şi că ei n-au venit aici ca să joace în Fortul Apaşilor, versiunea originală.

Vor să se întoarcă la tronurile lor, dragii de ei, cât mai grabnic. Şi-aşa sunt cam şubrede, în zilele noastre! Nu e cazul ca princiarele carcase să fie expuse pericolelor de tot felul. Au obligaţii faţă de popoarele lor! Ce s-ar întâmpla cu ele dacă preţioşii lor regi, prinţi şi arhiduci ar

15 Dacă v-am mai zis-o, faceţi-o cadou micuţului efeminat din apartamentul de dedesubt, de Ziua Femeii.

da ortu’ popii, ai?

Vă imaginaţi urmările în lume? Revistele în cădere liberă! Nicio flamură pe Champs-Elysée! Ultimele căleşti în cimitirele de maşini, de unde sculptorul César le-ar recupera pentru a face din ele truse de birou!

Okapis suspină. Promite să dea un rând de petroliere tuturor dacă Majestăţile lor ar fi dispuse să-şi amâne plecarea. Să-şi scurteze şederea, fie, la nevoie, dar nu s-o şteargă la iuţeală ca iepurii! Există un nebun pe insulă, e adevărat. Ei bine, vor fi luate precauţiile necesare. Pentru început, se vor distribui cămăşi de zale.

Strigă! Cere şampanie! Cere muzică! Şi orchestra atacă. Tot fideli estradei, muzicanţii! Valsul „Titanic”! „Mai aproape de tine, Doamne!” încep să cânte „Marele Fiasco” de Guy Nyon, pentru fonograf şi magnetofon. Muzică sintetică decupată la rece cu foarfecele dintr-un bloc de beton. Asta calmează spiritele.

Unii încep să danseze: adevăraţii curajoşi, nemţi, ca din întâmplare! Dinspre partea curajului, n-au a se teme de nimeni. Politicoşi în timp de ocupaţie, curajoşi chiar şi în timp de pace, iată-i cum sunt! Un popor mare! Vorba poetului: dacă soldatul francez şi soldatul neamţ s-ar uni, s-ar obţine totuşi un soldat bun.

Doamna Okapis ne cere s-o scuzăm. Se duce să se intereseze de starea fiului ei vitreg. O privesc dispărând şi mă grăbesc s-o urmez. Dar Gloria mă interceptează pe drum.

— Unde te duci, Tony *darling?*

— Să mă spăl pe mâini, fac eu.

— Tu, celebrul copoi francez, ţi-ai făcut, cred, o idee despre ce s-a întâmplat de fapt!

— Mai mult decât o idee, dragostea mea cea mare, zilele astea o să citeşti toate amănuntele în „France-Soir”!

Traversând holul, vocea groasă a Grăsanului, mă opreşte:

— San-A!

Ţine cuţitul de lamă.

— Stai aşa, bătrâne, să ne bunghim la amprente. I-am

cerut gagicii regelui negru să-mi împrumute pudra ei; cum se fardează cu praf de aluminiu, o să ne lămurim imediat!

Deschide uşa bibliotecii şi merge să se-aşeze la o masă. Merită să-l vezi cum face pe Sherlock, Beru! Smokingul lui alb începe să fie mânjit rău de tot. Presară praf pe mânerul cuţitului, apoi înhaţă o lupă şlefuită dintr-un diamant de calitatea a doua.

— Nexam! anunţă el jalnic. Nemernicul şi-a luat toate precauţiile.

— Homer a fost înjunghiat de o femeie sau de un servitor, conchid eu.

— De ce?

— Păi, triplă balegă, pentru că asasinul purta mănuşi.

— Şi dacă o fi venit din afară?

— Dacă mă gândesc bine, sunt aproape sigur că nu!

— Ah, da?

— Camera era cufundată în bezna cea mai neagră. Dacă cineva ar fi dat la o parte draperiile, s-ar fi văzut o lumină oarecare!

— Şi dacă gorobetele de care zici a intrat pe uşă?

— Aceeaşi obiecţie: holul fiind luminat, s-ar fi văzut ceva încă şi mai bine. Nu, *vinovatul e unul dintre cei prezenţi,* crede-mă!

— Şi-acum ce facem?

— Întoarce-te în salon şi fii cu ochii-n patru, o să mă întorc!

Acestea fiind spuse, mă-ndrept spre scară şi întreb un servitor unde se află camera lui Homer.

* * *

Doctorul îşi încheie operaţiunile de astupare a găurilor, cu ajutorul unei infirmiere L.M.B.[16] cu văl albastru şi mustaţă (dovadă doveditoare că e vorba de o femeie bărbată).

Eczema stă la căpătâiul fiului ei vitreg, încurajându-l prin voce şi mimică, să suporte dureroasa operaţiune. Merită văzută cum îşi joacă rolul de mamă de-a doua,

16 Licenţiată în mercurocrom şi în bandaje.

femeia asta tânără şi frumoasă. Ştie să-şi uite farmecul, eleganţa şi tinereţea, pentru a-şi expune inima de aproape-mamă. Ar trebui ca taica Okapis să se hotărască să-i facă un plod cât mai repede, căci femeia asta are instinctul matern branşat la contorul electric! Nu poate fi lăsată cu încărcătura asta toată viaţa. Are şi ea dreptul la partea ei de fericire. Biata mieluşea! O să-l ai curând, plodul tău, frumoaso; mai ales dacă sari des pârleazul, ca adineauri cu San-Antonio.

Îi fac un semn extrem de discret pentru a o invita să mă urmeze. Ea se supune şi ne întâlnim pe coridor.

— Să mergem în camera ta, îi fac eu.

Ea pare intrigată. Odată ajunşi în hogeacul ei, se întoarce spre mine, cu o privire plină de candoare.

— Ţi-am spus eu că se pregăteşte o nenorocire! face ea.

— Şi cum nu vine niciodată singură, spun eu, ţine un aconto, în aşteptarea restului, târâtură!

Şi îi administrez cea mai teribilă scatoalcă pe care a primit-o vreodată o doamnă de rangul şi condiţia ei. Cele cinci degete ale mele îşi lasă urma în fondul ei de ten.

Ea deschide gura, privirea se coagulează, genele i se umezesc.

— Şi acum, serenada mărturisirilor, bunicuţo, îi fac eu. Ia povesteşte-mi niţel filmul!

Ea îşi strânge buzele, ceea ce înseamnă, în cazul ăsta, ceva de genul „Aşteaptă tu mult şi bine”.

O înhaţ de umeri şi o catapultez într-un fotoliu.

— Ascultă, fetiţo, spun eu. O să fac şi eu pe clarvăzătorul. Şi pun pariu pe colierul tău de diamante, contra unei perechi de palme, că-ţi întrec ghicitoarea pe planul prevestirilor.

Îmi dreg glasul, pentru a-i da acele inflexiuni senzuale care mi-au adus premiul întâi la compunere când frecventam şcoala primară.

— Dacă nu-ţi dai drumul la gură, Eczema, îl chem pe soţul tău şi îi povestesc totul.

Ea se hotărăşte în sfârşit să ciripească.

— Care totul? întrebă ea sfruntat.

Iat-o că se ridică şi începe să umble cu paşi mari prin hogeac. Are draci! Un operator de televiziune ar face un plan apropiat cu mâinile ei care se-ncleştează spasmodic, pentru a-i arăta agitaţia interioară.

— Atentatul tău de la terenul de tenis şi cel care tocmai a avut loc în salon!

— Atentatul meu! Domnule, ţi-ai pierdut minţile! E tare, nu? Se crede la Odeon în anii ’30, jucând un rol în actul al treilea din. „Nu călca pe săpun, că-ţi rupi gâtul pe scară”.

E năucitor de cinică, frumoasa asta!

— Nu ţine, Eczema, îi spun eu. Îţi pierzi timpul negând. Ţi-am văzut cărţile şi dacă vreau să te distrug, n-am decât să-i suflu un cuvânt bietului tău soţior miliardar, care-i supărat foc.

Un râs pe care un romancier mediocru l-ar califica drept cristalin îşi ia zborul de pe buzele ei pline (îmi storc stilul din ce în ce mai mult, aţi observat?).

— Zău că ai luat-o razna, dragul meu!

V-am spus eu că ne aflăm în plin repertoriu al epocii „Fecioara şi Mama-mare”!

— N-are rost să negi. Ţi-ai agăţat mănuşa de grilajul terenului de tenis atunci când ai trimis mingea prin spărtură; eu am găsit firele şi am şi mănuşa sfâşiată! Orice expert te-ar înfunda cu astfel de probe.

Ea chicoteşte.

— Şi mai ce?

— Astă-seară, găselniţa cu trandafirul fluorescent, era o idee destul de bună, într-adevăr. Tu împărţeai rozetele, tu i-ai dat-o pe cea luminoasă fiului tău vitreg. Nu-ţi mai rămânea atunci decât să-l înjunghii liniştită pe întuneric. Minunată ţintă. Nu numai că licărirea îţi indica victima, dar îţi mai arăta şi locul care trebuia lovit, pentru că, în general, genul ăsta de chestii se agaţă-n dreptul inimii! Bravo! Îţi merge mintea. Eczema.

— Faci nişte presupuneri oribile!

— Ah, da!

— Îţi poruncesc să ieşi afară!

— Dacă plec din camera asta, mă duc glonţ la Okapis şi-l pun la curent cu situaţia!

— Soţul meu? Dar îl chem chiar acum şi după asta mai vorbim!

Se duce la noptieră şi apasă pe butonul unei sonerii.

— Să-i repeţi ceea ce tocmai mi-ai spus, rânjeşte ea şi atunci să vedem cum o să reacţioneze.

Îmi compun un mic zâmbet condescendent. Dar, fie vorba-ntre noi şi ceilalţi, nu mă simt mai în largul meu decât un termometru aflat în exerciţiul funcţionării! Pe soţi îi cunosc bine, vă daţi seama, de când le tot suflu soţiile. Cu cât sunt mai încornoraţi, cu atât au mai multă încredere! Chiar dacă te găsesc gol, în pat cu doamna, dacă ea susţine că ai încercat s-o violezi, ei te dau afară în şuturi şi-n scandal. Altfel, e mişto credulitatea. E reconfortantă: în unele cazuri, îţi spui că omul nu-i chiar atât de rău, de vreme ce ajunge o privire angelică a consoartei sale pentru a-l face să înghită gogoşi mari cât coapsa mea! De-aici şi până la a-l determina pe Okapis să mă încuie-n camera mea, în aşteptarea ipoteticei reîntoarceri a flotei sale, nu e cale prea lungă.

Aştept un minut şi treizeci de secunde, după care sună cineva. Eczema deblochează sistemul de deschidere automată. Intră doi servitori. Deloc plăpânzi: nişte dulapuri! Şi unul şi celălalt sunt cu un cap mai înalţi ca mine. Mă prind într-o viteză că se-mpute treaba şi că japiţa m-a tras în piept clasa-ntâia. Ea le spune ceva în greceşte. Nu înţeleg limba, dar nu-i nevoie să mă duc să-mi cumpăr metoda Assimil! Am priceput despre ce-i vorba. Cei doi zdrahoni se-ndreaptă spre mandea. Ce face-n cazul ăsta mult iubitul San-Antonio? Îşi scoate puşcociul! Numai că, iată, mi-am lăsat artileria în cameră, *because* un pistol de 11 mm într-un smoking de mătase naturală sare-n ochi ca un preot pe schiuri. Atunci, ce face în acest al doilea caz descurcăreţul San-Antonio? Înhaţă un scaun de picior şi aşteaptă să se precizeze lucrurile. Adopt această soluţie extremă.

— Ia zi, Eczema, zeflemisesc eu, ţi s-a deghizat soţul în gorilă, mai nou?

Ea se aşează pe pat, apucă o pilă de unghii, cum a văzut că se face în super-producţiile hollywoodiene şi se preface că n-o interesează situaţia.

Cei doi mardeiaşi au tehnică. În loc să mă atace frontal, se despart. Unul dintre el descrie un arc de cerc pentru a mă ocoli, celălalt rămâne în pragul uşii. Degeaba-ncerc să-i supraveghez simultan pe cei doi domni, dat fiind că Felicia a omis să mă doteze cu faruri la spate, sunt nevoit să mă dau înapoi, astfel încât să constitui cel de-al treilea vârf al triunghiului format împreună cu ei. Scaunul pare uşor în mâna mea. O să i-l trag în bot primului la rând, dar n-o să ajungă pentru amândoi. Inconvenientul lui Ludovic al XVI-lea!

Se produce un scurt moment de observare reciprocă.

— Şi-acum? fac eu. Aşteptăm buletinul meteo sau decolăm pe-ncredere?

Dar îmi trece cheful de râs când îl văd pe gagiul din uşă scoţând de sub pulpana livrelei o flintă ciudată. Seamănă cu claxonul unei maşini de altădată. Are o ţeava evazată, o pară de cauciuc şi în plus, un mâner ca o manşă.

Mă zgâiesc la ea.

— Dai un recital, Puiule? îl întreb eu.

Nu pare să priceapă nobila limbă a lui Molière. Îi spune două vorbe Eczemei şi dama iese fără să se uite înapoi.

Am impresia că e groasă, fraţilor! Nu prea-mi dau seama la ce foloseşte pompa lui de spălaturi stomacale stil Vocea Stăpânului, dar am senzaţia că nu m-aşteaptă nimic bun.

Mă-ntorc spre fereastră. Din nefericire, storul metalic e pe jumătate lăsat. Pe de altă parte, camera fiind insonorizată, nu-mi serveşte la nimic să guiţ. Poate c-ar trebui să fac uz de scaun cât mai e vreme, nu? Ce ziceţi? Când laşi să treacă clipa C, primeşti în boţ ora H, vere!

Ridic scaunul. Insul cu trompă întinde mâna. Îi trag una cu nenorocita mea de armă. Fără prea mare speranţă,

recunosc. Omul are reflexe de cameleon! Fără să-şi dezlipească tălpile de podea, face o eschivă fulgerătoare. Scaunul meu face ţăndări oglinda mesei de toaletă. Bun aşa, iată-mă acum procopsit şi cu şapte ani de ghinion pe deasupra, asta-i culmea!

Trompetistul nu-şi poate reţine un zâmbet amuzat, înaintează spre mine. Îmi spun, *în petto,* pentru a nu fi auzit de urechi vrăjmaşe: „Micul meu San-Antonio, ai mai fost şi-n alte daţi în căpăcapatp până-n gât. Totul s-a terminat de fiecare daiă în avantajul tău. Azi după amiază, de exemplu, situaţia se dovedea a fi la fel de dramatică. Aşa că lasă-ţi instinctul să vorbească, e un orator înnăscut”.

Plin de simţire, nu? Când mă îmboldesc în felul ăsta, nu pot să-mi rezist. Aş obţine orice de la mine cu astfel de argumente.

Aşa că, ştii ce fac? Ghiciţi! Lipsa voastră de imaginaţie mă enervează. Ei bine, mă prefac că vreau să trec peste patul Eczemei ca să ajung la uşă. Oponentul meu cu flintă vrea să-mi taie calea şi face un salt într-o parte. Pe loc, îl plachez la picioare, cu o rostogolire formidabilă. Are un noroc nebun, jigodia. În loc să se dea cu roţile-n sus, reuşeşte să rămână în picioare şi să-mi tragă un şut în ceafă. Dumnezeule! Jupânul are pedalarea lui Poulidor! Îmi oferă o cale lactee în stare de funcţionare demnă de admiraţia unui astronom. Văd parchetul urcând să-mi iacă o vizită şi pocnindu-mă zdravăn peste bot.

Cu stângăcia unei broaşte ţestoase răsturnate, încerc să mă ridic. În acel moment, crâncenul valet îmi bagă pâlnia trompei drept în meclă şi se-apucă să apese para de cauciuc. Un lichid rece îmi stropeşte faţa. Simt că totul se clatină. Cad din nou lat. Aş vrea să mai încerc ceva, dar e imposibil. Treceţi-mă absent şi întoarceţi pagina!

CAPITOLUL 14

Eu, mă ştiţi?

Nu sunt uşor de neutralizat. Sunt unii care leşină la

auzul unui simplu „bau!”. Nu e cazul lui San-A. Din clipa-n care m-am prins că drăcia care mi se suflă-n nas e un narcotic puternic, fac ce-am mai făcut recent, pe fundul apei: mă abţin să respir.

Mai mult, expir uşurel pentru a alunga vaporii nocivi care mă-nconjoară. Nu e decât o amânare, ziceţi voi? Se poate. Dar trebuie întotdeauna să-ţi amâni scadenţele la maximum, dacă vrei să ai un beneficiu, căci devalorizarea continuă şi timpul lucrează în favoarea ta.

Mi se-nvârte capul. Mă uit la călăul meu şi-l văd cu douăsprezece picioare, încă unul şi sunt amator! Cei doi bărbaţi discută în greacă. Apoi tac. Percep un pocnet care aminteşte de explozia unui balon roşu atins de capătul incandescent al unei ţigări.

O bufnitură considerabilă. Ditamai greutatea mi se prăvăleşte în spinare şi-mi dau seama că e vorba de hoitul unuia dintre zdrahoni. Asta mă sileşte să trag aer în piept, dar cum aerul pe care-l am la-ndemână e poluat, mi se taie filmul.

* * *

Nu durează mult. Maximum un minut. Din norii prin care plutesc, aud încă un pocnet şi o bufnitură încă şi mai puternică… În fine, mă smulg din leşin cu o greaţă monumentală.

Izbutesc să mă întorc pe-o parte, să deschid ochii… Şi ce văd? Să vă zic, să nu vă zic… Surprizele, pentru voi ăştia, înseamnă orz stricat pe gâşte! În fine, îmi e scris probabil să vă trec totul cu vederea!

În cameră se află cineva. Cineva care a intrat prin balcon şi care s-a strecurat pe sub stor. Cineva care e înarmat cu un delicios pistol cu amortizor. Cineva care n-a şovăit să deschidă focul şi care i-a curăţat pe cercetaşii mei ca şi cum ar fi ronţăit două alune! Cineva ca lumea, ce mai! Şi mai ales eficient.

Cine? Dacă aş fi jigodie, nu v-aş spune!

Dacă aş fi mercantil, v-aş trimite răspunsul prin poştă, contra cost.

Dacă aş fi neserios, v-aş spune baliverne!

Dar când eşti San-Antonio, cu tot ce reprezintă asta[17], nu trişezi, nu faci rabat, mergi pe drumul drept; joci cinstit şi basta! Îi spui cititorului că e un tolomac, fireşte, dar te porţi totuşi cu el ca şi cum ar fi aproape inteligent. Reputaţia înainte de toate. În meseria mea, e la fel ca în caramangerie: totul trebuie să fie absolut proaspăt! Da, numai reputaţia contează. Şi-apoi, la urma urmei, la ce mi-ar folosi fiţele? Doar nu sunt poponar. Bine mi-ar sta să mă fandosesc cu un Colt în mână, nu? Nimeni nu m-ar lua-n serios!

Pardon? Ce spuneaţi? Că durează prea mult până să vă pun la curent? Grăbiţilor! O să fiţi lămuriţi buştean când o să vă spun numele persoanei salvatoare. O tresărire de surpriză, şi încă-i mult. Pariez că sunt deja nişte zgubilitici care au ghicit din greşeală.

Persoana, de vreme ce trebuie să o identific, ce lichidează într-o zi cât un Mare Magnific… Dar ce tot îndrug! Na, că fac şi poezie. Remarcaţi totuşi că ce-am spus se potriveşte cu situaţia. Gloria poate să fie mare pacoste, dacă vrea! Modul în care i-a secerat pe cei doi zdrahoni spune multe despre ce-ar fi în stare.

— Cum te simţi, Tony, scumpule?

În loc să-i răspundă. Tony se târăşte până la chiuveta cea mai apropiată ca să-şi golească stomacul. Narcoticele improvizate, combinate cu marile surprize dau uneori rezultate de acest gen.

Tot lichidându-mi stocurile supranormative, cuget adânc. Eu, mă ştiţi? Sunt capabil să cuget în toate poziţiile şi în timpul celor mai diverse acţiuni, de la actul sexual până la actul notarial. Mă gândesc că acest rodeo al Gloriei e ceva extraordinar. Iată o mică descreierată care nu se gândeşte decât cum să se bucure de miliardele lui tăticu’. Din două-n două minute trebuie salvată din ghearele lupului cel rău şi dintr-o dată, atunci când mă aflu eu într-o situaţie critică, fata apare precum zâna din poveste când trebuie schimbat dovleacul în caleaşca, cu o

17 Câte-o mică frază ca asta din când în când, îţi menţine prestigiul.

baghetă magică ce nu poartă marca Hermes ci mai degrabă Castine-Rainette[18].

Mă extrag din chiuvetă. Copila Victis mă aşteaptă, aşezată pe pat, cu trofeele vânătorii la picioare.

— Frumos safari, Gloria, aprob eu. Şi bravo pentru intervenţie. Te joci des de-a Ioana d'Arc?

— De fiecare dată când un mare nătărău de poliţai francez se lasă prins de gorile ca astea, răspunde ea prompt.

O întreb, arătând spre domnii decedaţi-fără-să-şi-lase-adresa:

— Ce facem? Îi băgăm la cutie sau comandăm ferparuri?

— Îi lăsăm aici, Tony. Stăpâna lor n-are decât să se descurce.

Sunt cheaun ca după chef, fraţilor. M-au năucit complet cu somniferul lor, grăjdarii micuţei doamne. Clătinându-mă, mă-ndrept spre flaconul de elixir al Doctorului Gilbey, din moment ce ştiu unde e pitit şi-mi repartizez un număr respectabil de centilitri scutiţi de vamă. Uf! Aşa mai merge, simt cum îmi recapăt culoarea din obraji.

Mă uit la Gloria şi, pe cuvântul meu îmi pare aproape frumuşică în postura de războinică. Nu mai pare deloc superficială şi descreierată. Are privirea tăioasă şi bărbia voluntară.

Pe buze îi flutură un zâmbet enigmatic.

— Pari să cunoşti foarte bine locurile, murmură ea. Ori mi se năzare, ori fetiţa asta ştie mai mult decât vă imaginaţi despre relaţiile mele cu Eczema.

— Ne spunem totul, sau continuăm să ne prefacem că pe copii îi aduce barza? o întreb eu brusc.

Ea-şi priveşte pistolul ca şi cum ar fi vorba de un ruj de buze.

— Agent O.S.S. 006! anunţă ea.

— Nu-ţi mai lipsea mult, remarc eu.

Ea zâmbeşte şi declară:

---

18 Celebru armurier parizian.

— Mi s-a mai zis.

— Chiar există o adevărată miss Victis?

— Fireşte, Tony. Se află într-un sanatoriu şi primeşte în fiecare dimineaţă un şoc electric şi două chifle la micul dejun.

— Povesteşte-mi totul înainte să-ţi cad la picioare, mort de curiozitate!

— Simplu…

Ca să mă impresioneze, ea-şi roteşte pistolul pe deget, aşa cum n-a izbutit niciodată s-o facă bietul Gary!

— Nu-i rău, apreciez eu, pe când un spectacol la Olympia?

Totuşi, ce cochete sunt femeile!

— Într-o dimineaţă, la Departamentul de Stat a sosit o scrisoare anonimă, continuă Gloria. Conţinea următorul sfat: „Statele Unite trebuie să împiedice cu orice preţ reuniunea din Kukubau, altfel, consecinţele vor fi cumplite”.

— Asta-i tot?

— Practic, da.

— Şi Departamentul de Stat a făcut pe el? Credeam că americanii sunt mai calmi.

— Un amănunt le-a atras atenţia, Tony.

— Care?

— Scrisoarea era anonimă, dar fusese redactată pe o hârtie care purta antetul ambasadei americane din Quito (Ecuador). Ancheta făcută acolo n-a dat niciun rezultat Pentru orice eventualitate, a fost prevenit Okapis. Asta l-a alarmat, numai că totul fusese deja aranjat! Atunci mi s-a dat mie pe mână afacerea, *my dear.*

— Armatorul e la curent?

— Fireşte. Chiar el s-a înţeles cu bătrânul Victis ca eu să trec drept fiica lui pentru această ocazie. Victis a fost foarte încântat să poată arăta lumii o moştenitoare prezentabilă. Să n-ai decât o fată şi să fii nevoit s-o ţii închisă, în secret, într-o cameră capitonată, e cumplit. Apropo: se pare că-i semăn, adevăratei Gloria.

— Magnific! Numai în State poţi să vezi aşa ceva. Şi

San-Antonio, dacă nu sunt indiscret, ce caută-n toată tărăşenia asta?

Ea mă măsoară de sus în jos, apoi de jos în sus.

— A fost ideea lui Okapis. Un capriciu de miliardar!

— Îţi baţi joc de mine?

— Nu. Omul te admiră grozav de când ai rezolvat încurcăturile unui compatriot de-al lui, armatorul Sulakis[19].

— Extraordinar! Şi?

— Îşi punea toate speranţele în tine; am impresia că n-are deloc încredere într-o femeie agent secret. A aflat că eşti în concediu şi m-a însărcinat să te contactez.

— Agenţii americani fac pe plasatorii, mai nou?

— Trebuie să-ţi spun că, în afacerea asta, care nu se bazează pe nimic concret, aveam mână liberă. Pentru mine era un fel de concediu… Toate cheltuielile plătite! Şi-ncă gras! Şi apoi, auzisem şi eu de tine. În consecinţă, am jucat micul teatru pe care-l ştii!

— Bravo! Într-una din zilele astea, ar trebui să ceri un rol de la M.G.M., l-ai obţine cu siguranţă. Dar atunci, atacurile cărora le-ai căzut victimă?

— Cu excepţia celui de la bordul iahtului, erau nişte înscenări!

— Inclusiv cel de pe Coasta de Azur?

Pufneşte în râs.

— Mai ales cel de pe Coasta de Azur! Teatru, Tony Inclusiv salvatoarea apariţie a camionagiului!

Cred că mi-a căzut faţa, căci ea se neliniştеşte:

— Ai o expresie cam ciudată!

— Gloria, murmur eu, cred că niciodată-n viaţa mea n-am avut aşa un chef să trag o mamă de bătaie unei femei!

— Încearcă, murmură ea cu o voce răguşită; venind din partea ta poate să nu fie chiar foarte neplăcut! Mă dau în vânt după senzaţii tari, Tony, asta explică de ce-am ales o meserie periculoasă.

Abandonez ideea pentru a mă consacra momentului prezent.

---

19 Vezi „Sirop pentru viespi”

— Unde ai ajuns cu ancheta, scumpă colegă şi totodată logodnică?

— La episodul din seara asta. Te-am observat, supravegheat, urmărit. Aşa am reuşit adineauri să aud totul. Sunt convinsă că Okapis ar fi făcut mai bine să sensoare a doua oară cu o cobră, ar fi fost mai în siguranţă decât cu frumoasa Eczema. Ştiai că insula e complet izolată de restul lumii?

— Mi-a spus Okapis.

— Nu prea-mi dau seama ce rol joacă nevastă-sa. La ce i-o fi folosit să izoleze insula?

— Ce-ar fi s-o întrebăm chiar pe ea, Gloria?

Fata se ridică, netezindu-şi fusta.

— Sărută-mă, Tony, oftează ea, întotdeauna m-a excitat frenezia acţiunii.

— N-am obiceiul să mă coţăi în cimitire, i-o tai eu scurt, păşind peste cele două cadavre.

— Eşti mai puţin senzual decât mine! îmi reproşează dulcea mea consoartă.

Ridic din umeri.

— Nu mai puţin senzual, inimioara mea: mai puţin complicat. Pot să te întreb ceva?

— Dă-i drumul.

— Nu eşti cumva la fel de ţăcănită ca cealaltă Gloria, din întâmplare, fără să pari?

Amuzant e că asta o distrează!

CAPITOLUL 15

Eu, mă ştiţi?

Când am o mare surpriză, încerc întotdeauna să trag nişte concluzii.

În acest caz, cele pe care le extrag din evenimente sunt destul de contradictorii. Pe de-o parte, avem deci nişte indivizi care vor să-l împiedice pe profesorul E. Prubette să vină în Kukubau şi care fac tot posibilul să-l convingă. Pe de altă parte (a Atlanticului), alte persoane, la fel de oculte, trimit o scrisoare Departamentului de Stat

pentru a anunţa că se împute treaba. Pe o a treia parte, în sfârşit, o avem pe doamna Sare-la-Slip Okapis, care azvârle romantic mingi de tenis explozive, înfige cuţite (sau pune să fie înfipte, ceea ce duce la acelaşi rezultat) în pieptul fiului ei vitreg şi ordonă gărzii ei personale trimiterea scumpului San-Antonio pe lumea cealaltă. Pentru a încununa totul, vapoarele şi avioanele dispar, iar noi rămânem fără legătură radio pe insulă. Pentru orice fel de corespondenţă, sunteţi rugat să vă trimiteţi mesajele printr-o sticlă în mare! Mareea se va-nsărcina să le distribuie (de două ori pe zi, ca în marile aglomerări urbane!) Există oare legături între forţele diferite enunţate mai sus? Cuferele scufundate, de exemplu, care erau cât pe-aci să mă coste viaţa, sunt cumva ale Eczemei? Indivizii cu harpoane acţionau la porunca ei? Toate astea vor trebui clarificate, iepuraşilor! Nu poţi să-ţi foloseşti materia cenuşie în gol; e ca onanismul, sfârşeşti prin a ajunge constipat.

Gloria, alias O.S.S. 006, mă anunţă că o să-şi lase puşcociul în cameră, Coltul fiind practic imposibil de asortat la o rochie de seară.

— Încredinţează-mi-l mie pe micul tovarăş de vremuri grele, îi spun eu. Mai poate fi încă util. N-ai consumat decât două gloanţe şi el conţine opt, dacă cunoştinţele mele de armurerie sunt corecte.

Ea mi-l întinde fără să clipească.

— Auzi, minunato, e un mic detaliu care mă frământă. Când i-am curăţat pe derbedeii care te răpiseră în largul coastei ecuadoriene, mi-ai spus că erau aceiaşi indivizi ca pe Coasta de Azur, ce rost avea minciuna asta?

Ea zâmbeşte pieziş.

— Pentru că te credeam un poliţai mai bun, mister San-Antonio, şi pentru că vroiam să-ţi risipesc bănuielile, în caz că le-ai fi avut.

Roşeaţa umilinţei mă transformă în cardinal.

— Adică?

— După falsa mea răpire, poliţia din Nisa te-a anunţat că maşina aşa-zişilor gangsteri a fost găsită la

locul agresiunii, adu-ţi aminte!

Tresar.

— O.K., păpuşă, am fost ultimul dobitoc. Atentatul petrecându-se noaptea, pe un drum puţin umblat din vârful muntelui, chiar că n-aveau cum să plece pe jos.

— Ah! Ştiam eu că eşti băiat deştept! ironizează O.S.S. 006.

Îmi continui raţionamentul, pentru a-i dovedi că nu mi s-au constipat celulele:

— Pe de altă parte, cum ei mă urmăreau şi nu puteau să prevadă unde mă duc, de vreme ce nici eu nu ştiam, n-ar fi avut cum să-şi pregătească o maşină de rezervă. Rezultă că i-a luat camionagiul cu el. Din moment ce era complicele lor, de ce-ar mai fi intervenit, făcând acţiunea să eşueze, dacă nu din cauză că totul a fost premeditat cu mare grijă?

— Ei, bravo, Tony! Are dreptate Okapis; eşti un tip de-a dreptul remarcabil, dacă eşti un pic împins de la spate.

Ne aflăm la uşa marelui salon, unde, de bine de rău, balul e la apogeu.

— Ar fi fost mult mai simplu să dai cărţile pe faţă cu mine, decât să faci tot circul ăsta!

Ea clătină din cap.

— Ce puţin te cunoşti, San-Antonio. Dacă nu te-aş îi incitat cu tot circul de care vorbeşti, n-ai fi acceptat niciodată propunerea lui Okapis.

— Şi de ce, mă rog? N-am nimic împotriva călătoriilor, dacă vrei să ştii!

— Nu, dar eşti prea orgolios ca să accepţi să te asociezi cu o femeie: am avut tot timpul să-mi dau seama!

Îmi depune pe buze o sărutare tristă.

— Logodnicul meu! face ea.

— Şi totuşi, ai avut mare noroc că eram pe vapor!

— Şi tu, că eram eu aici! Suntem chit, nu?

— Aşa s-ar zice. Ai idee cine erau indivizii cu răpirea autentică, miss Sherlock?

Ea devine serioasă, foarte serioasă.

Cum un servitor îşi face apariţia, purtând o tavă plină de cupe de şampanie, ea coboară vocea pentru a-mi spune:

— Mai mult ca sigur că Okapis a comis o indiscreţie în ceea ce mă priveşte. Se încearcă lichidarea mea înainte să se declanşeze totul.

Clatin din cap.

— Pentru a te lichida, era de-ajuns să te arunce cineva peste bord cu un cuţit înfipt în beregată, drăguţo. Dacă indivizii aceia vroiau să te răpească, înseamnă că aveau altceva în minte!

Ea nu răspunde nimic şi intră-n salon.

Înainte să se declanşeze totul!

De ce oare-mi răsună în urechi fraza asta a Gloriei?

Orchestra e pe cale să interpreteze un vals lent pentru linoleum intitulat „Gura ta e un colier pentru mine”. S-au format câteva cupluri. Regele Falik se-nvârte împreună cu vice-regina Teniei, iar generalul Von Mosch încearcă rezistenţa piciorului său articulat, valsând-o pe Antigona. Îmi pare cam palidă, sărăcuţa. Chestia care i s-a întâmplat frăţânelui ei i-a coborât rău moralul. Zărindu-mă, ea-mi aruncă o privire grăitoare. Frumoşii ei ochi limpezi îmi spun „În tine-mi pun speranţa că mă vei elibera, mândru cavaler”. Dar mândrul cavaler (în acest caz, San-Antonio: mulţumesc, pun să mi se livreze lăzi de elogii direct din fabrică) are altă treabă acum. O caută din priviri pe Eczema cea perfidă. Aceasta din urmă nu dansează, ci poartă o conversaţie între patru ochi cu arhiducele Franz-Josef de Kronenburg, care-i aruncă ocheade catifelate, stil „Într-una din zilele astea, ar trebui să facem o escapadă la Sarajevo”.

Mă îndrept spre ei. Dama nu mă vede, căci stă cu spatele la mine.

— Ce faci, amice, cauţi un suflet cald?

Beru!

O ţine-ntre labe pe Caramba, care, cu coama-n vânt şi într-o revărsare de paiete, face pe Manon.

Îi fac discret cu ochiul Grasului. El îmi face semn să mă apropii.

— Ai văzut ce bucăţică bună mi-am tras, face el în faţa damei.

— E un amor, amorrr! gângureşte meseriaşa si-ului bemol.

— E *în the* limbă *for me!* îmi şopteşte Namila lingându-şi buzele.

S-a exprimat în limba lui Shakespeare, după cum aţi remarcat, ca să nu fie înţeles de damă. Într-adevăr, Caramba, care vorbeşte fluent engleza, n-a priceput nimic.

— Ne-am întâlnit la bufet, ea şi cu mine, explică Berurier. Am ciocnit un pahar, ne-am plăcut din ce în ce şi m-am aventurat s-o invit la o ţopăială. Nu că aş fi vreun Serge Lifar, dar la vals, nu pot să rezist. De cum începe muzichia în trei timpi, îmi fredonează automat picioarele.

Ce mai, nebunie totală, vă zic!

— Doamna e taliancă, după cum ştii, continuă el, înseamnă că are temperament. Suntem făcuţi să ne-nţelegem.

Îi las deci să „se-nţeleagă” şi mă apropii de Eczema.

— Vreţi să-mi acordaţi acest dans, doamnă?

Ea se întoarce şi zâmbetul deja schiţat îi dispare. Doamna Okapis rămâne puţin trăsnită. Mintea i-o ia razna. Mă vede aici, în faţa ei, teafăr şi nevătămat, atunci când mă credea deja aruncat la gunoi. E un şoc pentru ea, s-o înţelegem, sărăcuţa!

— Dar vă rog, scumpă doamnă, mormăie arhiducele printre dinţi, jignit.

Iată-mă cu braţele deschise şi cu Eczema între ele. Valsăm. Precum muştarul, momentul nu e lipsit de picanterie!

Bine-nţeles, exploatez la sânge situaţia, trecând sub tăcere intervenţia scumpei mele logodnice.

— Data viitoare când îmi mai trimiţi pe cap escadronul morţii, frumoasa mea, îngrijeşte-te să fie doisprezece, pentru o mai bună echilibrare a forţelor.

Ea nu-mi răspunde. Îşi foloseşte toată energia pentru a-şi menţine zâmbetul. Dar îi simt ghearele de pisică sălbatică cum se înfig prin mătasea smokingului meu.

— Nu-l deşira, m-a costat douăzeci de mii, îi ciripesc eu la ureche, şi e greu de găsit un atelier de remaiaj, în zilele noastre!

Facem turul salonului, temporar contopiţi în dans, precum am fost şi în dragoste (Nu mă exprim prea rău, nu? Apropo, pe când premiul Goncourt?)

— Trebuie să-ţi comunic ceva, scumpă Eczema: în acest moment, în camera ta se află două cadavre. După părerea mea, e o dezordine prea mare ca Okapis să te creadă dacă-i spui că domnii ăştia au murit de scarlatină.

— Ei şi? bravează ea.

— Şi dacă nu-mi răspunzi la întrebări, drăguţo, o să provoc pe loc marea scenă de familie.

— Şi ce-ai vrea să ştii?

Are ceva sânge rece, dama asta. Plus curaj şi stăpânire de sine, tot ce-i trebuie.

— Ce conţineau cuferele scufundate; nu ştiu de ce, dar mă frământă problema!

— Nu sunt la curent!

— Dacă o iei aşa, simt că relaţiile noastre se vor strica într-o viteză, puiule.

Ea face ochii mari.

— Îţi repet că habar n-am ce-i cu cuferele de care vorbeşti.

Valsul se sfârşeşte; cum ne aflăm în apropierea bufetului, hotărăsc să beau ceva rece. Îi ofer şi Eczemei, care refuză.

— Rău faci, ar trebui să te simţi ca acasă; mi se pare mie, sau eşti puţin crispată?

Mâna lui Beru mi se prăvăleşte pe umăr.

— Ţi-ai găsit şi tu perechea? remarcă el.

— Nici nu ştii ce bine zici, Grasule. (Cobor vocea şi adaug, arătând spre Caramba:) Mai ales, nu adormi pe soprana ta de mare tonaj, trebuie să rămâi vigilent, Grasule, pot să se întâmple nişte lucruri.

— Iar?

— Da, cum zicea Damian, ne aşteaptă o zi grea!

Beru dă din cap.

— Găsesc că începe să fie cam prea de tot, dacă te gândeşti că am venit de-abia azi dimineaţă!

Mă-nghionteşte, brusc:

— Fii atent, zâna ta s-ar părea că face paşi.

Efectiv, profitând de scurta mea convorbire cu Beru, Eczema a dat ocol bufetului, îndreptându-se spre o uşă-fereastră. Mă grăbesc s-o ajung din urmă pe terasă.

— Hello, scumpo! fac eu, vrei să iei trenul?

Ea se întoarce spre mine. Apoi, brusc, o ia la fugă. Are viteză, dar ca să poţi scăpa de un tip care aleargă suta de metri în unsprezece secunde cu o valiză plină de bolovani în spinare, trebuie să-ţi fi masat mai întâi picioarele cu ulei de leopard. O înhaţ pe frumoasa mea fugară de vălul ei care flutura în vânt.

— Vino să-ţi dau păpica, *baby!*

Cu un gest scurt, ea-şi smulge vălul, după care încalecă balustrada şi se-aruncă în gol. Vă daţi seama! Să-mi facă mie una ca asta! Rămân ca un bou cu bucata de pânză transparentă în mână. De jos se aude un zgomot plat şi înfundat. Pe partea asta, terasa se întinde deasupra unor stânci înalte de cel puţin douăzeci de metri.

Mă aplec şi lumina lunii îmi îngăduie să zăresc forma de culoare deschisă pe fundul râpei.

Ascultând doar de curajul meu, încalec, la rându-mi, balustrada şi caut un loc nu foarte abrupt pe unde să cobor panta până la femeia nemişcată. Îmi trebuie cinci minute bune ca să reuşesc. Ea mai respiră încă, dar nu-i nevoie să fii absolvent de medicină ca să te prinzi că nu mai are mult.

Aplecându-mă deasupra ei, observ că privirea i-a mai păstrat încă o umbră de luciditate.

— Eczema, şoptesc eu, mă auzi?

Ea bolboroseşte ceva, îmi apropii urechea de buzele ci.

— Ce spui?

— Caraliu împuţit!

Numai o muiere poate avea curajul să lanseze o insultă dându-şi sufletul.

Îmi face milă. E jucătoarea care a mizat totul pe-o carte şi a pierdut.

— De ce-ai vrut să mă ucizi, azi dimineaţă?

— Nu pe tine; pe Antigona…

— Şi-n seara asta, pe Homer?

— Da.

— Vroiai totul numai pentru tine, nu? Apoi ar fi fost rândul lui Okapis?

— Da.

Îmi şterg fruntea cu batista. Mă trec năduşelile.

— Mă duc să chem ajutoare, îi spun eu fără vlagă.

— Nu!

Vocea îi e infinit de slabă şi totuşi mai trădează încă o voinţă îndârjită.

Îşi permite luxul să adauge:

— Nu mai ajută la nimic. Ochii i se dau peste cap.

— Eczema! fac eu, tu ai izolat insula?

Nu-mi răspunde. Îi iau mâna şi o strâng între ale mele. Cineva care o mierleşte are dreptul la puţină atenţie, nu? E greu de înghiţit hapul ăsta.

— Tu ai izolat insula, Eczema?

S-ar putea să mă-nşel, dar aş jura că a spus „nu”.

— Cuferele, scufundătorii, au vreo legătură cu tine?

— Nu.

Al doilea „nu” e clar formulat.

— Eczema, ascultă-mă, trebuie neapărat să-mi spui…

Dar la ce bun să pui întrebări unei moarte?

Eczema a murit!

Îi închid ochii, aşa cum se cuvine.

Cred că are dreptate Beru: începe să devină cam prea de tot, dacă ne gândim că am sosit de-abia azi dimineaţă. Ce concentraţie, nu? Sunt un autor dens.

CAPITOLUL 16

Eu, mă ştiţi?

Sunt omul hotărârilor rapide. În loc să dau alarma, îmi spun că e mai bine să trec sub tăcere accidentul (dacă

aşa ceva se poate numi accident) şi să aştern deasupra vălul uitării. Apropo de văl, în clipa în care ajung înapoi pe terasă, arunc vălul peste balustradă. După care, îmi scutur smokingul de praf.

— Ar trebui să-ţi îndrepţi şi cravata, *darling,* face, din umbră, vocea agentului O.S.S. 006 (fata care mai avea o cifră şi era celebră).

Asta da înger păzitor! Puştoaica asta e pe cale să devină *miss* lipitoare! Curând n-am să mai pot să-l duc pe Marcu să plângă, fără ca ea să mă vadă.

— Ai văzut totul, Gloria?

— Totul. A fost o scenă foarte reuşită. Destul de neaşteptată, trebuie să recunosc.

— A fost o jucătoare pătimaşă, fac eu.

Imaginea baccarescă a Eczemei nu-mi iese din frumosul meu cap.

— Cu siguranţă, admite colega şi nu mai puţin logodnica şi nu mai puţin prietena mea.

Am impresia că aţi avut o ultimă discuţie, voi doi?

— Ţi-e teamă că-ţi ascund ceva, miss Poliţie?

— Cu bărbaţii, nu se ştie niciodată, glumeşte ea. Nu ştiu să mintă, dar singura minciună pe care o practică cu succes e minciuna prin omisiune. Ce ţi-a spus?

Ultima parte a frazei a fost rostită cu o voce aspră ca un lătrat[20].

— A recunoscut că intenţionase să-i asasineze pe copiii Okapis. Presupun că armatorul nostru şi-a prevăzut câteva dispoziţii testamentare care să garanteze integralitatea moştenirii de către cei doi plozi. Ceea ce n-o aranja deloc pe Eczema, care se şi vedea supravieţuind de la o zi la alta, după moartea bătrânului ei soţ.

— De ce-a ales tocmai perioada asta de recepţii pentru a o face?

Îmi sărut condescendent colega.

— Tocmai pentru că era momentul ideal, scumpa mea. Prezenţa musafirilor regali îi garanta o anchetă

20 În perioada când eram campionul Franţei la amatori de pleonasme de toate categoriile, aş fi scris „lătratul de câine”.

sumară. Nu ţi-i poţi închipui pe gaborii ecuadorieni luându-i la tăbăceală pe regina-mamă a Brabantului şi pe arhiducele Kronenburg de Lux! S-ar fi tras concluzia că au fost nişte atentate anarhiste. Mi se pare că creieraşul tău de femeie se sufocă, nu?

Ea zâmbeşte.

— Iar tu, isteţule, o iei prin bălării când îţi închipui că femeia asta arunca ea însăşi mingi de tenis explozive şi-şi înjunghia fiul vitreg, atunci când avea mardeiaşi la dispoziţie!

Trebuie să admit că riposta mă cam ia pe nepregătite.

— Să înscriem acest semn de întrebare în marginea raportului nostru, concluzionez eu, o să ne lămurim şi cu asta. În orice caz, ea mi-a afirmat un lucru şi sunt dispus s-o cred: n-avea nimic de-a face cu dispariţia vapoarelor şi avioanelor şi nici cu scufundarea sau pescuirea faimoaselor cufere. Mergem să dansăm?

Ne întoarcem în salon. De această dată, muzicanţii interpretează un *blues* mai languros decât un apus de soare pe calendarul Poştei, Telegrafului şi Telefoanelor. E intitulat „Nu mai mişca, mă oboseşte”. Asta nu se dansează, se masează.

Berurier e tot în transă, împreună cu Caramba lui. Frumoasă pereche. Zărindu-mă, vine spre mine, boncăluind în continuare, ceea ce reprezintă modul lui de a dansa.

— M-ai văzut cum bluzez, Bătrâne? face el, radios. Ea m-a învăţat!

— Bravo, te descurci, Grasule.

— Şi să vezi ce-o să mă mai descurc mai încolo, San-A., având în vedere că vă coc la toţi o surpriză de-ţi stă mintea-n loc şi că atunci când o să-i povesteşti lui Pinaud, o să trebuiască să te juri pe ce-ai mai sfânt ca să te creadă.

După aceste cuvinte sibiline – şi care mă cam neliniştesc – iată-l că pleacă din nou împreună cu tonomatul femelă.

— În definitiv, această *royal-party* e un congres al

caraliilor, murmură Gloria.

— Aproape!

Mica Antigona e acum în braţele profesorului E. Prurbette, care dansează ca o cizmă.

Face paşi mici pe loc, ridicându-şi cracii foarte sus, ea un om care traversează o piaţă de legume înainte de-a fi fost măturată, încălţat cu pantofi albi.

Ea îmi adresează o mimică în formă de S.O.S. peste umărul savantului. Îi răspund cu o promisiune mută. Biata copilă! De ce primejdie a scăpat, cu maştera care vroia neapărat s-o lichideze!

„Da, fetiţă, gândesc eu, o să te dansez. Şi dacă n-ai nimic împotriva unei plimbări sub clar de lună, sunt gata să ţi-l joc pe Werther fără onorariu”.

Când se sfârşeşte *blues-ul,* îi dau drumul Gloriei.

— Dacă-mi permiţi, scumpa mea logodnică, mă duc să joc orfana!

— Ştiu că te atrage, murmură falsa *miss* Victis. Şi mai ştiu, de asemenea, că atracţia e reciprocă. Felicitări, dragul meu Tony. Ea e o moştenitoare veritabilă; cu zestrea ei, veţi putea cumpăra Prefectura Poliţiei ca s-o transformaţi în parking!

Cu aceste cuvinte, mă lasă liber, dar am bănuiala că e doar provizoriu şi că va continua să mă pândească. E miss Gaura-cheii, femela asta!

Şi totuşi, cu aerul meu nobil şi dezinvolt care-mi câştigă spontan afecţiunea doamnelor, mă năpustesc spre Antigona. Bătrânul E. Prubette respiră mai greu decât o oală norvegiană în care fierbe înăbuşit un rasol (de unde naiba scot eu metaforele astea, stau şi mă-ntreb!)

— Odihniţi-vă, domnule profesor, îi spun eu, căci altfel cutia dumneavoastră cu emfizeme riscă să vă perturbeze rezervorul de astmă.

Şi îi suflu partenera în doi timpi şi trei mişcări.

— În sfârşit! oftează ea.

Ce plăcută e, mica ei exclamaţie! Orchestra a abandonat *blues-ul* pentru o samba care face ravagii în acest moment în toate cafenelele. Sambă care se

intitulează „Sambă dată-n stambă”. Începe cu La la, la la, la la, şi se termină cu la la, la la, tra la la, ceea ce mi se pare a fi extrem de îndrăzneţ.

— Dulce Antigonă, îi modulez eu, vorbeşte-mi despre mama ta vitregă…

Ea se opreşte o clipă. Surpriza i se citeşte pe faţă, ca titlul unui film pe frontispiciul Colosseumului.

— Ce întrebare ciudată! murmură scumpa copilă.

— Am impresia că n-o iubeşti deloc, fac eu, exact?

— Într-adevăr, recunoaşte sincera copilă, dar cred că toate fetele ale căror taţi se căsătoresc a doua oară cu femei ce le-ar putea fi fiice, trebuie să simtă aceeaşi repulsie, nu-i aşa?

— Atentatul împotriva fratelui tău, adineauri, nu te-a pus pe gânduri?

Ea-şi fereşte privirea şi apoi izbucneşte.

— Ba da! O cred în stare de orice. Dar cum să-l previn pe tata? E nebun după ea. Cum îi era frică să vină aici, i-a angajat până şi o gardă de corp ca s-o apere la nevoie.

De data asta, e rândul fiului unic şi preferat al Feliciei să se oprească din dansat.

— Gardă de corp! exclam eu.

Doamne Sfinte, dar asta era! Vorba inspectorului Bourrel, pentru a da de-nţeles telespectatorilor că programul se apropie de sfârşit şi că li se va da soluţia.

Adineauri, Eczema şi-a chemat oamenii, făcându-i să creadă că o atacam. Ah! bieţii de ei!

— Vorbesc franceza?

— Cine?

— Cei din garda de corp?

Antigona râde.

— A, nu, sunt kurzi.

De-abia aştept să-i spun Gloriei vestea. Ce faţă o să facă, când o să afle că a omorât doi cetăţeni cinstiţi.

Continuăm să sambăm. N-am mai văzut aşa o serată! E plin de monarhi. Ne fandosim, ne facem fiţe şi plecăciuni. Dansăm. Şi-ntre două dansuri, ne uităm cum

moare cineva. Ce balamuc! Ce stil antic! Roma Cezarilor, a familiei Borgia!

— Am putea să ne vedem, în Franţa? mă întreabă Antigona.

— Cu mare bucurie, fetiţă.

Cum trecem prin spatele unei coloane, profit de ocazie ca să-i aplic un sărut express. Ea se înroşeşte, dar îl acceptă fără mofturi. Fată bună. Cu tot mălaiul ei monstruos, e simpatică.

Toate au un sfârşit, chiar şi sambele. A noastră se încheie cu la la, tra la la, cum vă ziceam mai devreme.

Gorobeţii din orchestră dau să reînceapă, dar se produce un incident berurian. Grasul se postează în mijlocul salonului, bătând din palme ca să atragă atenţia. O capătă, plus, ca supliment, îngrijorarea lui San-A.

— Regilor, reginelor, sub-reginelor, prinţilor, preşedinţilor, începe el. Ca să dăm o variaţie programului şi cu îngăduinţa lui moş E. Prubette care-mi face semne de parcă ar fi într-o staţie de autobuz facultativă, o să vă anunţ o veste. Coana Caramba aici de faţă, căreia i-am zis că am o voce de bariton-bas-subtitrală destul de frumoasă, vrea să vă tragem un duo în comun, ea şi cu mine. Dintr-o pură întâmplare, ea cunoaşte cântecul meu, „Cartoforii”. Îl ştie în italiană, dar n-are a face, ţinând cont că notele muzicale sunt ca gaura în puşculiţă: o chestie internaţională. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, vă ciripim asta la repezeală. Vă cer să reluaţi refrenul toţi în cor. Dacă nu ştiţi cuvintele, faceţi naninana, bine?

Puţin surprinşi, dar dornici de distracţie, invitaţii aprobă. Taica Okapis ne asigură chiar că e o idee grozavă. Porunceşte să fie adus pianul în mijlocul camerei. Văduv fără s-o ştie, sărăcuţul! Îl văd cum îşi caută nevasta din priviri. Crede, probabil, că s-a întors la căpătâiul lui Homer. Când vor fi descoperiţi scumpii noştri răposaţi, atunci să vedeţi fierbere, fraţilor! O să fie nevoie de un serviciu de ordine ca să stăvileşti panica. Şi când princiarii musafiri vor afla că insula şi-a pierdut, contactul cu lumea, cred că va trebui să le dăm cu amoniac pe la nas, dacă

vrem să-şi ţină firea. Dar momentan, totul e aproape normal.

Servitorii ridică capacul pianului, pentru a evita încingerea motorului. Un altul îi freacă dinţii cu Colgate şi încă unul îi lustruieşte pedala cu piele de zombi. Gata, e pregătit.

La fel ca şi după-masă, la pian trece regina-mamă Metania. Nu ştie „Cartoforii”, n-are partitura la dispoziţie, dar Caramba îi explică: n-are de apăsat decât pe clapele 24, 6 bis, 14, 11, 29, 2, 8, bis, 12, 44, 39, 17, 48 şi 30, pentru a reconstitui acompaniamentul. Cum regina Melania e inteligentă (îi lipseau numai 40 de puncte ea să-şi ia bacalaureatul, în 1881, pentru că nu putuse să-şi înveţe tabla înmulţirii, fiind supusă operaţiei de extirpare a rotulei, ca toate prinţesele de viţă), cum e inteligentă, spuneam, pricepe repede.

Iată, deci, duo-ul Caramba-Berurier. Omenirea se împarte, de-acum înainte, în două grupe de indivizi, fraţilor: cei care au asistat la asta şi ceilalţi. Vă compătimesc că aparţineţi celorlalţi!

Caramba e cea care începe.

Şi dacă e de filat, să filăm! atacă divina divă.

Tremolează:

Să filăm! Să filăm! Să filă-ă-ăm! Aici Beru îşi alătură valizele:

A-ă-ăm! râgâie el.

Face ca o baie care se goleşte într-un hotel vetust.

Încep să se audă râsete. Dar Grăsanul nu le aude. Cu ochii-nchişi, frământând mâna Carambei într-a lui, se strofoacă, îşi chinuie glota, îşi întoarce pe dos esofagul, îşi rupe coardele vocale, îşi vomită omuşorul, se întinde ca un arc, se-nvineţeşte, îi ies ochii din cap, îi sar trei nasturi la prohab, ghiorţăie, face să pleznească un geam, îi sparge un timpan lui Salvador Lefter (care scăpase teafăr totuşi dintr-o revoluţie), face spume la gură şi îşi trimite proteza pe pian. Aparatul de dezghiocat biftecuri alunecă pe lemnul de acaju al instrumentului şi cade pe clape în momentul în care regina-babă plasa un acord. Biata

doamnă-mamă! Întâmplarea face ca ea să-şi bage inelarul în mestecătoarea Grasului. Proteza se închide peste bătrânul deget regal (în engleză *royal finger).* Melanica scheaună! Invitaţii cred că este refrenul anunţat şi zbiară mai tare ca ea. Auzind asta, Beru urcă tonul. Are de plasat marea arie, el! E job-ul lui, acest solo! Pe estradă, muzicanţii se tăvălesc pe jos. Edgar Fleaque e jenat. Un francez din Franţa să facă pe măscăriciul în faţa acestui public încoronat, asta riscă să aibe urmări în cercurile suspuse. Cât despre sărmana regină Melania, ea-şi suge degetul rănit şi evită douăzeci şi trei de note because proteza ameninţătoare care o pândeşte. Nu mai cântă decât la stânga, din prudenţă. Incisivii Grasului nu iartă. Nu vrea să se-ntoarcă în regatul ei cu mâna ca o pompă de chiuvetă. Protezarea a făcut progrese enorme, dar totuşi, nu-ţi permiţi să ţii un sceptru cu o mână de plastic.

Şi Beru îşi continuă iureşul. Într-aşa un ritm, încât Caramba face o criză. Fa-diezul ei a devenit un pârţ de muscă în vacarmul ăsta. Ea intră-n vrie, fumegă, scoate scântei, explodează, dar Alexandre-Benoât o salută din mers! Un Berurier care cântă în faţa unor regi, regine, prinţi şi alţi asemenea nu poate fi oprit. Poate doar cu douăsprezece tancuri Patton şi chiar şi-aşa, mă-ndoiesc. Nu sunt sigur! Rămâne de văzut!

„Să filăm deci, căci suntem filaţi!”

Face augustul gest al scărmănării. E sfertul lui de ceas de glorie. Şi cu atât mai rău pentru Caramba! Aici te înclini în faţa supremaţiei masculine. Do-ul ei celebru, ea poate să-l dea unui farmacist, ca să-i facă din el supozitoare. Nu mai ţine! Beru e aici, acoperind tot, făcând să sângereze trompele lui Eustache şi să-nflorească hemoroizii. Beru e aici, semănând furtună, căci vântul l-a recoltat de mult. Beru e aici, la apogeul forţei sale vocale, cu venele gâtului umflate cât pumnul meu!

Oh! ce tare e, Beru al meu! Regina Melanica uită de durere şi de degetul tele-muşcat. Stoice, aşa sunt, reginele astea. Ştiu să sufere în tăcere. Luaţi-o pe Maria Antoaneta, de exemplu. A ţipat ea, când i-a tăiat ghilotina dovleacul?

Nu! Şi chiar după aceea, n-a zis nimic. Niciun cuvânt! Nu există nimic mai demn decât tăcerea.

Da, băieţi, să cântăm cu toţii,
Să cântăm cât ne ţin bojocii.
Iată-ne la refren, legaţi-vă centurile.
Filaţi! Filaţi! Până cădeţi laţi!

Merită văzuţi, prinţii şi reginele, cum îi ia apa! Şi ducele! Şi bancherii! Şi lordul, generalul, excelenţa-sa, preşedintele, chiar şi profesorul Prubette se alătură chirăielii. Trebuie spus, copii, că Beru a reuşit să facă toată lumea bună să cânte „Cartoforii”. Ar trebui răspândită vestea cea bună! Lumea trebuie să afle că Franţa poate făta şi altceva decât moneda de o centimă de mărimea unui fir de mălai (mălaiul săracului, vă daţi seama!).

Gloria, care ni s-a alăturat (deja, aţi văzut?), hohoteşte, ţinându-se de burtă, pe care o are lipită de şira spinării:

— E mortal, tipul ăsta!

Eu mă opresc din râs şi-i şoptesc, într-o doară:

— Cei doi inşi pe care i-ai curăţat în camera Eczemei nu erau decât garda ei de corp.

Mă aştept s-o văd strâmbându-se de uimire compătimitoare. Dar ea nu face altceva decât să se hlizească şi mai tare. Mă trec fiorii.

— Ei şi? Încercau să te înhaţe, nu?

— Asta-i tot ce spui?

— Dar bine, Tony scumpule, eşti o adevărată floricică, în felul tău! În definitiv, pentru asta-i făcută garda de corp, să încaseze gloanţe!

Logica feminină e la fel de inepuizabilă ca vocea Grasului. A intonat singur-singurel cel de-al doilea cuplet, Beru, Caramba dându-se bătută pe motiv de concurenţă necinstită. Ea face gât, anunţă că se va plânge la sindicatul vociferatorilor. Şi-a pierdut cârligul la cucoana, Grăsanul. N-o să-i ierte predominanţa.

Asistenţa scandează bătând din palme. Regele Falik chiar se răneşte cu ghiulul său din diamant, de tare ce

bătea din labe. Nu contează, asta face parte din categoria accidentelor de muncă, ori riscurile aplaudatului sunt acoperite de asigurările regale, cu sediul la Londra (adresa completă: Buckingham Palace, London).

Nebunie totală. Reuşesc să uit rahatul în care ne aflăm. Dar iată că brusc…

CAPITOLUL 17

Eu, mă ştiţi?

Ador să termin un capitol în puncte de suspensie. Asta-l face pe cititor să dea pagina, sau dacă nu, să-nchidă pur şi simplu cartea.

Dar iată că brusc, spuneam eu, răsună un zgomot mai puternic decât cântecul berurian (sau berurierian, ambele expresii pot fi folosite, dar nu amândouă odată). Parcă ar fi o explozie cavernoasă. Uneori, când se face sonorizarea unei săli de dans şi se fac încercări, suflându-se în microfon, zgomotul e atât de amplificat încât îţi crapă timpanele.

„Alo! Alo!” face o voce care pare să vină de pe planeta Marte.

Béru face hâc şi amuţeşte. Monarhii încetează să-şi mai rănească falangele şi regina-mamă lasă baltă majora pe care o bibilea la pedală.

Toţi ne ridicăm capetele, căci vocea vine de sus, ca toate vocile supranaturale.

Descopăr atunci, pitit în mijlocul imensei lustre, un difuzor. Printre toate ornamentele de cristal, trecea neobservat, dar zgomotul pe care-l scoate face să clincăne lacrimile mari de sticlă. Plouă cu întrebări care băltesc, de vreme ce nu-şi găsesc răspuns: „Ce-a fost asta? Despre ce e vorba?” Ne uităm la Okapis, care pare cel mai şocat dintre toţi. Tolomacul de Béru, jignit de întrerupere, spune că aşa ceva nu se face, să-i iei piuitul unui cântăreţ. E ca şi cum ai gâdila un săritor cu prăjina în momentul în care îşi înfige bastonul pentru a se înălţa peste (speră el) bară! Au fost accidente mortale, în felul ăsta. Tenori care au rămas

cu re-minorul în gât şi care-au murit sufocaţi, respiraţia artificială rămânând fără efect!

Dar n-are timp să se vaiete. Vocea cavernoasă, imensă si formidabilă, mugeşte din nou.

— Alo! Alo! Toată lumea să tacă, să-şi păstreze calmul şi să asculte cu atenţie ce va urma!

O scurtă pauză. Regina Melania îşi face cruce. E firesc, mai ales că se cruceşte.

— Dar ce-nseamnă asta? tună Okapis. Cine a instalat sonorizarea asta?

Vocea continuă:

— Domnule Okapis, apropiaţi-vă de planta verde situată în colţul salonului, în spatele statuii Dianei. Acolo veţi găsi un microfon care vă va permite să comunicaţi cu noi!

Să vă zic ceva, fraţilor: invitaţii nu-şi fac probleme. Dimpotrivă, îşi închipuie că e un banc, poanta serii şi aşteaptă, răbdători, să continue spectacolul. Nu sunt decât trei persoane, în acest moment, care simt că se împute treaba: Gloria, Okapis şi bunul vostru prieten San-A. Ei da, pricep pe loc că nu-i de glumă şi că se va şti, în fine, cum şi de ce vine chestia.

Okapis se precipită spre locul indicat de către voce şi găseşte, într-adevăr, un microfon. Îl ţine cu stângăcie în faţa gurii şi întreabă:

— Ce se-ntâmplă?

— Domnul Okapis în persoană? întrebă vocea.

— Da, îngăimă armatorul dezarmat.

— Încântat să vă aud, domnule Okapis. Organizaţia „Z” vă prezintă complimentele sale.

— Ce-i cu gluma asta? prinde curaj grecul.

— Vă veţi da seama rapid că nu e nicio glumă.

— Cine sunteţi?

— N-aţi auzit? V-am spus: Organizaţia „Z”.

— Unde sunteţi?

— La bordul unui submarin, la aproximativ trei sute de metri de port. Dacă v-aţi uita în direcţia lui, aţi vedea că nu vă mint, căci luna luminează feeric.

Ce iureş! Toţi invitaţii se năpustesc pe terasă, inclusiv mandea însuşi, faimosul băiat de viaţă ale cărui aventuri vă pasionează (sper).

Efectiv, întrezărim în larg o masă neagră, care e puntea unui submersibil. Nişte lumini ni-l fac vizibil.

Vocea, care amuţise pentru o clipă, reia!

— Îmi permit să salut prea cinstita adunare. Gratie binoclului, îl recunosc pe regele Falik Herr Holpann. Majestatea-Sa Neckezol I-ul şi alte figuri cunoscute. Acum întorceţi-vă cu toţii la locurile voastre.

E de necrezut, dar vocea răsunătoare, căreia sonorizarea îi dă o amploare nemăsurată şi inflexiuni metalice, are o forţă hipnotică certă.

— Domnule Okapis, reia vocea, vă cer, dumneavoastră şi iluştrilor invitaţi, să ascultaţi cu atenţie explicaţiile care urmează. În 1945, un submarin al marinei americane transporta o bombă atomică spre o bază din Pacific. Bomba era destinată proaspeţilor noştri prieteni japonezi, semnalez asta în trecere pentru Excelenţa Sa Nuymetro Lakyoto.

(Aici, vocea amuţeşte, pentru a ne oferi un chicotit diabolic).

Acum, invitaţii au priceput că nu-i un banc şi se albesc cu o viteză record. Ar fi necesare douăsprezece tone de Omo pentru a obţine un rezultat atât de rapid.

Vocea continuă, după o tuse care obligă tot auditoriul să-şi scobească pâlniile cu degetul mic.

— Submarinul în chestiune a fost scufundat în largul insulei Kukubau de către un crucişător nipon. O torpilă bine ţintită l-a atins şi l-a trimis la fund. În noaptea care a urmat, U-69 – 09 a revenit cu chiu cu vai la suprafaţă, graţie energiei echipajului, care a astupat cu rândul spărturile.

Cu toate acestea, era prea avariat pentru a-şi continuă drumul în condiţii normale. A acostat deci în Kukubau şi comandantul Coymick a ordonat debarcarea bombei atomice şi încoralarea[21] ei în atol, ceea ce s-a şi

21 Verbul „a înhuma” nepotrivindu-se, căci un atol se compun; exclusiv din

întâmplat.

(O pauză, un zgomot de cascadă: interlocutorul nostru invizibil trage o duşcă pentru a-şi umezi glandele salivare).

— Sper că până aici, reia el, totul vă e clar. Perfect, continui. Deci, bomba rămâne ascunsă pe insulă şi submarinul încearcă să ajungă la coasta ecuadoriană. Din nefericire, a avut ghinionul de a fi fost torpilat, în zori, de un submarin german. Toţi membrii echipajului au pierit, în afara unuia singur.

Eu sunt supravieţuitorul acela şi, împreună cu alţi *Marines* răsculaţi împotriva societăţii, am fondat Organizaţia „Z”.

Tace. Primele temeri sunt exprimate în rândurile noastre. Domnul Rozetta lăcrimează; Edgar Fleaque cere să telefoneze guvernului său; regina Melania ar dori să se întoarcă acasă şi generalul Von Mosch îşi freacă mâinile la gândul că blestematul de submarin a fost scufundat definitiv de un submarin german!

Grasul, care şi-a uitat jignirea, se apropie de mine.

— Sunt goange sau ce? mă-ntreabă el.

— Tare mă tem că nu, Beru.

Gloria îşi exprimă neliniştea prin mimică, iar dulcea, blânda Antigona vine să se refugieze la pieptul meu voinic.

— Cred că cei mai isteţi dintre dumneavoastră încep să-nţeleagă, reia vocea. Aţi avut o foarte proastă inspiraţie, domnule Okapis, construindu-vă locuinţa de basm pe acest atol. (O tuse scurtă, asurzitoare ca o rafală de mitralieră, anunţă un discurs. Efectiv, vocea declară:)

— Voi, cei care mă ascultaţi, ţineţi-vă firea, căci vă voi comunica ceva destul de neplăcut. Staţi în acest moment pe o bombă de tip Hiroshima. Săptămâni întregi, din umbră, ne-am pregătit şi noi pentru această grandioasă recepţie. Cel mai frumos foc de artificii, domnule Okapis, va fi al nostru, căci am amorsat bomba şi realizat dispozitivul radio care ne va permite s-o detonăm de la distanţă.

---

corali, a apărut neologismul „a încorala” pe care-l aprobăm fără rezervă.

Un strigăt înfricoşător, ieşit din douăzeci de piepturi, punctează supărătoarea veste. Te-ai crede pe stadionul Parc des Princes, la încheierea Turului Franţei, în momentul ieşirii lui Anquetil din tunel.

Vice-regina Teniei leşină. Caramba caută o canapea ca să facă acelaşi lucru. Domnul Rozetta îşi strânge la piept bunica şi strigă că nu vrea să moară, are o funcţie prea importantă ca să-şi permită aşa ceva, fără a mai vorbi de relaţiile lui şi de perechea de dalmaţieni de vânătoare care nu pot trăi fără el.

— Păstraţi-vă calmul! mugeşte difuzorul. Ascultaţi-mă bine. Dacă detonăm bomba, insula va fi riguros ştearsă de pe faţa pământului. Nu va mai rămâne nimic din dumneavoastră sau din decorul fastuos care vă-nconjoară. Nu puteţi fugi, căci nu mai sunt disponibile decât câteva bărci ridicole cărora le-am sabotat motorul. Vâslind, v-ar trebui cel puţin o zi pentru a ieşi din raza de acţiune a exploziei nucleare.

Ori, dacă nu cădem la o înţelegere, de-acum în fix patruzeci şi cinci de minute, aruncăm în aer insula!

Situaţia e explozivă, cum s-ar spune. Ne-am albit cu toţii. Puteţi să spuneţi ce vreţi, dar nu-i foarte amuzant să te simţi aşezat pe o bombă atomică. E o senzaţie nouă pentru noi. Nu mă aşteptam să trăiesc vreodată aşa ceva! Încerc să mă agăţ de speranţă, să-mi zic că e, poate, un *bluff* monstruos, dar raţiunea îmi confirmă că nu-i un banc. În paralel cu lucrările de construcţie, au existat şi altele (moartea administratorului regăsit pe fundul apei e acum grăitoare). Cuferele de azi dimineaţă, sonorizarea asta clandestină făcută chiar în salon! Submarinul! Puterea Organizaţiei „Z” e dovedită, palpabilă, incontestabilă!

Vacarmul a ajuns la apogeu. Se ţipă, se plânge, se imploră, se protestează, se ameninţă, se afirmă că e prinţ, că e regină, că e bogat, că e general, că e excelenţă, că e nobil, că e vedetă! Nu vrea să crape! Se revoltă, nu cedează, argumentează, raţionează, o ia razna, se roagă, se blestemă. Căcăcioşii fac pe ei, resemnaţii *facă-se-voia-ta-Doamne,* curajoşii *nu-ţi-merge-cu-mine!* Fiecare îşi

ocupă locul în tragedie. Catastrofează toţi, în cor: protestanţii, catolicii, mozaicii (mozaicaţi), musulmanii, mahomedanii, budiştii, adepţii lui Confucius, păgânii, diabeticii, fanfaronii, literaţii, europenii şi jucătorii de tenis. E o mare amestecătură de spaime. Splina în suc propriu pentru toată lumea. Coborâţi de pe tronurile lor pe scara de serviciu, brusc, monarhii se scufundă-n panică ca într-o mlaştină, zbătându-se. Gata cu dinastiile, băieţi! Sângele albastru îngheaţă-n vine la fel ca sângele obişnuit. Dacă porcăria asta de bombă strănută, crema universului şi slugile care-o serveau se vor contopi în aceeaşi ciupercă.

O privesc pe Antigona: are faţa ascunsă în smokingul meu şi o simt că tremură ca o pasăre care se uită la desenul animat cu Felix the Cat! Cât despre Gloria, ea îşi aprinde o ţigară şi îi fac cu ochiul.

— Ei bine, cred că acum ştim cum se mănâncă toată povestea asta păpuşă, murmur eu.

Beru, în ceea ce-l priveşte, e pe cale să-şi toarne o cupă de şampanie. O bea gargarisindu-se, elimină excedentul de gaz şi declară:

— Am impresia, doamnelor şi domnilor, că croaziera monarhilor se va sfârşi în nori!

Rânjeşte.

— Numai să plouă la Paris din norii ăştia! O să înviorăm trandafirii de la periferie, San-A.

De un timp încoace, vocea a amuţit pentru a lăsa să treacă panica generală.

Nefericitul de Okapis întreabă în microfon.

— Ce doriţi de la noi?

Atunci, zgomotul amplificatorului reîncepe.

— Vă vom spune, domnule Okapis. Dar pentru asta, e absolut necesar să veniţi la bordul submarinului.

Respectaţi cu stricteţe instrucţiunile noastre. Luaţi o barcă din port. Trebuie să vă însoţească fie soţia, fie unul dintre copii şi nimeni altcineva. Veţi vâsli până la noi. Nu încercaţi nicio şmecherie, căci ne-am luat toate precauţiile. Un proiector va fi îndreptat asupra dumneavoastră şi, de asemenea, o mitralieră. La cea mai mică mişcare greşită,

tragem.

— Ce vreţi de la mine?

— Tocmai pentru a vă comunica ce vrem vă şi chemăm. Faceţi imediat ce vă spun. Dacă totul merge bine şi obţinem ce dorim, bomba nu va exploda! Asta-i tot!

Difuzorul redevine tăcut.

Okapis lasă să-i cadă microfonul şi se aşează, copleşit, într-un fotoliu.

— E fără sens, fără niciun sens! bâiguie el.

Mă apropii.

— Faceţi ce vi se cere.

Toată adunarea insistă cu asprime.

— Da, duceţi-vă!

Atunci armatorul se ridică.

— Mi-au cerut să-mi iau cu mine soţia sau pe unul dintre copii.

Se uită-n jurul lui.

— Unde e Eczema?

— La căpătâiul lui Homer, spun eu repede. Mergeţi cu Antigona!

— Da, tată. Întăreşte fata, care pare să-şi recapete oarecum energia, vin cu tine!

Okapis îşi îndreaptă spatele şi iese, ţinându-şi fata de braţ. Îi urmez, nu înainte de-a le fi făcut semn lui Beru şi Gloriei să mă imite. Nu pot să le vorbesc aici din cauza microfonului indiscret.

Parcurgem câţiva metri în direcţia portului. Ajunşi într-o zonă pustie, opresc micul grup cu un gest hotărât.

— Să ţinem sfat! spun eu.

Okapis mă priveşte aşa cum un somnambul trezit brusc priveşte hornul acoperişului pe care se plimba.

— Ascultaţi-mă, spun eu. Am putea să presupunem că povestea asta cu bomba e falsă, dar ar însemna să păcătuim prin exces de optimism. Sunt dispus să-i cred pe indivizii ăştia. Mai mult, sunt convins că vor arunca insula-n aer chiar şi dacă le daţi satisfacţie.

— Crezi? bâiguie Antigona.

— Gândiţi-vă puţin! Nu-şi pot permite să lase-n urma

lor nici măcar un singur martor. Cel care vorbea pretindea că e unicul supravieţuitor de pe U-69-69; numele lui ar fi uşor de descoperit. Şi apoi, toate flotele lumii ar începe să le hăituiască blestematul de submarin. Pentru reuşita lor, ar trebui deci să meargă până la capăt. Acestea fiind datele problemei, trebuie să mergem la risc. Iată ce vom face: domnul Okapis se va duce la bord împreună cu fiica lui, aşa cum i s-a cerut. Eu o să-i însoţesc.

Gloria dă din umeri.

— Bine, dar n-ai auzit, au spus că…

— Voi fi în apă, i-o tai eu. Chiar în spatele bărcii, de care o să mă ţin. Când ajungem în apropierea submarinului, o să mă strecor sub barcă. Apoi, o să improvizez.

Scot din buzunar pistolul Gloriei.

— Aş vrea să protejez jucăria asta de valurile nestatornice, fac eu. Pentru asta aş avea nevoie de un sac etanş…

— Cutia de plexiglass a aparatului meu de fotografiat subacvatic? propune Antigona.

Se-avântă deja spre casă, dar o opresc.

— Antigona, scumpa mea. Treci pe la bucătărie, cere servitorilor să-ţi dea pompele de desfundat chiuveta şi adu-mi-le pe toate care există.

Ea face o pauză, apoi, abţinându-se să-mi pună întrebarea care-i arde buzele, se reîntoarce acasă.

Am senzaţia că sângele meu rece l-a mai liniştit puţin pe bietul Okapis.

— Ce aventură! oftează el.

— Asta aşa e, aprob eu, dacă scăpăm teferi, o să facem senzaţie!

— Ce încerci tu să faci e fără speranţă, spune Gloria.

— Mulţumesc pentru încurajare, ripostez eu, dar cred că suntem în acel gen de încurcătură în care imposibilul e singura noastră soluţie.

Beru, care chibzuieşte de o bună bucată de vreme, mârâie la adresa logodnicei mele:

— Un San Antonio care riscă totul, n-ai idee ce poate

să facă domnişoară *Miss!*

Apoi, întorcându-se spre mine, întreabă:

— Şi Beru cu ce se ocupă-n timpul ăsta?

— Ajung şi la asta. După mine, Organizaţia „Z” n-a putut să pună la punct dispozitivul ăsta dementţial fără complicităţi dinăuntru.

— Asta cred şi eu, face Okapis.

Gloria dă din cap.

— Dacă au complici, la ce le-ar mai folosi să-l cheme pe domnul Okapis la bord? Complicii ar negocia direct.

Nu mă pot stăpâni să nu-i distilez un zâmbet răuvoitor.

— Scump căpşor sec, ce vi se bagă în craniu în centrele voastre de instrucţie? Tărâţe sau fum? Păi, dacă complicii Organizaţiei „Z” s-ar fi manifestat, am fi reacţionat; având adversari în faţa noastră, am fi putut să-i neutralizăm cu uşurinţă, dat fiind că suntem foarte mulţi, în acest caz, acţiunea lor dădea greş, de vreme ce n-ar fi putut să-şi arunce proprii oameni în aer, odată cu insula! Au evitat să ne furnizeze ostatici, în fond. Modul ăsta de a comunica la distanţă e diabolic. Sunt nişte aşi.

— Nota zece, San-Antonio, murmură Gloria, arătând că ştie să piardă. Întorcându-se spre Okapis, ea declară:

— Încep să cred că aţi avut dreptate, asigurându-vă de colaborarea indirectă a poliţaiului ăsta afurisit, mister Okapis.

Grasul, căruia i se fâlfâie de felicitările noastre premature, o şi spune:

— Alo, fraţilor, cârâie Buhăiala Sa, o să vă lingeţi unii pe alţii mai târziu. Eu îmi reintegrez întrebarea: eu ce naiba fac în timp ce tu faci pe Jean Bart, San-A.?

— Ei bine, iată; după mine, ei şi-au făcut planul cam aşa: Okapis vine la bord. I se cere o răscumpărare şi Antigona e reţinută acolo până se-ntoarce el. Între timp, complicii părăsesc insula. Trebuie deci ca tu şi Gloria să-i prindeţi cu orice preţ. Faceţi înconjurul insulei, pornind fiecare dintr-o parte, pentru a câştiga timp. Dacă zăriţi o barcă legată clandestin la mal, ascundeţi-vă şi aşteptaţi să

apară respectivii. E absolut necesar să fiţi înarmaţi. Dacă nu găsiţi nicio barcă, reveniţi în port, asta înseamnă că vor lua una din ambarcaţiunile de acolo. Înţeles?

— *Capito!* face Jupânul. În sfârşit, acţiune! Pot să vă zic o chestie şi anume, că tipii care-o să-mi cadă-n mână o să scape definitiv de dureri de dinţi!

— Începeţi chiar acum. Întâi, înarmaţi-vă pe şestache. După care plecaţi în cercetare!

— Bine, patroane! ironizează Gloria.

Okapis murmură.

— Dacă o vedeţi pe soţia mea, spuneţi-i să-şi păstreze calmul!

— Îi voi spune! promite pseudo-logodnica mea, aruncându-mi o privire lungă ca o defilare de 14 iulie.

CAPITOLUL 18

Eu, mă ştiţi?

Sunt precum poetul, cred că iminenţa pericolului constituie pentru om un fel de eliberare[22]. Atunci când se află în pragul inevitabilului, iată-l că trece peste meschinele lui limite cotidiene.

Doar în slip, intru în apă. Am înfăşurat cutia etanşă conţinând pistolul în cămaşa mea, pe care mi-am legat-o la brâu cu ajutorul unei frânghii lungi. Antigona mi-a adus trei ventuze desfundătoare pe care le port trecute prin centura mea improvizată, ca nişte grenade cu mâner.

Am ales intenţionat o barcă mare, ca să mă pot ascunde cu uşurinţă sub ea. Okapis şi copila lui vâslesc, în cadenţă. Sunt agăţat la pupa, de un cârlig de edec. Am senzaţia că plutesc pe unda unui fluviu impasibil. Când nu mă mai simt condus de edecarii mei, pricep că am ajuns la destinaţie şi mă las să alunec sub chilă. De ce oare, în acest moment, îmi revine-n minte mândrul cântec:

---

22 Mă gargarisesc pentru a vă arăta ce s-ar întâmpla dacă aş Biblioteca pentru toţi ca gorobeţii care scriu anonizându-se. Au un stil de a-şi extirpa eul secund din subconştient, care-ţi dă chef să alergi să-ţi cumperi „Ici-Paris” şi „Gaule-Dimanche”. Aşa e sau nu?

„Asta e, ce chilu’ meu…”

Doar capul îmi iese din apă în umbra densă.

O voce strigă:

— Prindeţi scara de frânghie!

Un pleosc, urmat de un plici.

— Legaţi-vă barca lângă scară! Acum, mai întâi fata, daţi-mi mina, domnişoară.

Aud tropăituri pe metal. Marea, în jur, e luminată. Bulangiii ăştia au aprins reflectoare de jur împrejurul submarinului, pentru a evita abordaje surpriză. Din fericire, fascicolele de lumină nu ating valurile decât la vreo zece metri de submarin, laturile acestuia rămânând într-o umbră care-mi e propice. Îmi spun hotărât următoarele: „Micul meu San-A.; când ai o reputaţie ca a ta, nu trebuie numai s-o justifici, ci, în plus, să te şi arăţi demn de ea. Deci du-te, fugi, zboară şi ne răzbună!”

Acestea fiind gândite, mă scufund cât mai adânc posibil în apa ca să nu fac zgomot şi ajung la pupa (e vremea pupei) submarinului.

În fond, ce e un submarin? O gigantică cisternă de păcură cu un mic bastingaj care delimitează puntea. Mă aflu deci la poalele unei mase rotunjite de fier, a cărei escaladare e aproape imposibilă, dacă nu eşti melc din tată-n fiu în familie.

Dar San-Antonio, care ştie tot, prevede tot, rezolvă tot şi care are abonament la baftă, şi-a luat precauţia de a se înarma cu ventuze. Aştept un moment. Sunetul unor voci îmi parvine de la tribord. Hotărăsc deci să mă plasez la babord pentru a începe mica mea ascensiune. N-am decât trei metri de tablă de escaladat, dar sunt din tablă, tocmai asta e! Nu există priză.

Ies pe jumătate din apă şi, smulgându-mi un desfundător de chiuvetă de la brâu, îi aplic viguros ventuza pe latura submersibilului. Trag de coada ei, nu cedează. Trag mai tare, rămân cu desfundătorul în mână. Ghinion! Niciodată nu trebuie să intri-n panică. Motanul disperat e motanul prost încălţat, a spus poetul[23].

23 De data asta, vă voi spune numele lui: e Jacques Prevert

Din moment ce o ventuză nu e suficientă, o să le plasez pe toate trei, cât mai sus posibil. Din fericire, zgomotul făcut de valurile care se izbesc de submarin le acoperă pe cele provocate de acţiunile mele. Fac un salt din apă şi-mi lipesc ventuza la un metru şi şaizeci şi doi de centimetri de linia de plutire. Izbutesc să o plasez pe a doua chiar lângă precedenta. Idem pentru a treia, iepuraşilor. Iată cele trei bâte (dacă v-aş socoti şi pe voi, ar fi mult mai multe) grupate. Ce-i mai greu, de-abia acum începe. Dezleg frânghia din jurul şalelor, având grijă să nu scap cămaşa în apă.

De bine de rău, cu o singură mână (şi ajutându-mă cu gura), fac un laţ extrem de culisant, în timp ce ţin strâns în cealaltă mână cutia cu puşcociul. Îmi lansez lasoul spre cozile ventuzelor, o dată, de două ori. A treia oară, adjudecat, ca la sala Druot. Cele trei cozi sunt prizoniere. Trag de funie, nodul se strânge. Sfârşesc prin a bloca totul. Acum, când mă agăţ de frânghie, ventuzele nu cedează. Îmi leg cămaşa în jurul gâtului, astfel încât să am cutia pe spate şi-mi încep înălţarea (se potriveşte, azi e chiar joi). Atunci când mâinile îmi ajung la nivelul betelor, îmi spun că asta nu-mi foloseşte la nimic, dat fiindcă mai am încă mai mult de un metru de urcat.

Chibzuieşte, San-A., chibzuieşte, băiatule.

Mă ascult şi găsesc soluţia. Niciodată să nu vă îndoiţi de San-A. al vostru, duduitelor. Precum Zorro, el se descurcă întotdeauna. Cu o labă mă ţin, cu cealaltă smulg ventuza cea mai mare. Dacă cele două rămase sunt suficiente pentru a mă susţine, e O.K. Mă lipesc cât pot mai mult de coca submarinului. Toată carnea mea devine moluscă. Fiecare cap de nit este o asperitate ce poate fi folosită. Mă mişc cu încetineală. Ştiu că cea mai mică zgâlţâială îmi poate fi fatală.

Deocamdată, totul rezistă. Ceea ce urmează, fraţilor, n-o să mai facă nimeni timp de douăsprezece mii două sute trei ani, după calculul probabilităţilor, ceea ce-mi lasă răgazul de a-mi savura performanţa. Cu mâna stângă, mă menţin la nivelul betelor. Cu dreapta, aplic ventuza liberă

la cincizeci de centimetri deasupra primelor, aţi priceput manevra? După care, prind funia cu amândouă mâinile şi, încet, foarte încet, descriu un arc de cerc pe coca submarinului, astfel încât să ajung cu capul în jos, clar?

Luaţi pompierii cei mai antrenaţi şi cereţi-le să facă asta, o să vedeţi ce-o să vă răspundă! Şi totuşi, pompierii se joacă întotdeauna cu focul, nu? Ceea ce-mi stânjeneşte mult exerciţiul gimnastic, e cutia cu pistolul, care spânzură în aer. pocnindu-mă peste cervicale. Îmi termin, în cele din urmă, rotaţia. Îmi crispez tălpile pe coada ventuzei superioare. Nu vă strâmbaţi, vă jur că e adevărat, dacă sunt sceptici în public, îi dau cu antiseptice înainte să continui, s-a înţeles?

Bun. Deci, iată-mă cu labele picioarele crispate pe băţ. Cu o mină, mă ţin doar de una din ventuzele inferioare. Cu cealaltă, îi smulg colega.

Un limax, asta sunt! Membrele mi-au devenit aderente. Din moment ce două ventuze sunt suficiente pentru a mă susţine, dispun deci de cea de-a treia, *you see?*

Se trăncăneşte zdravăn pe punte, dar nu încerc să trag cu urechea la ce se vorbeşte. Chiar şi simţul meu auditiv e cramponat de coca submarinului, zău aşa!

Aplic cea de-a treia ventuză deasupra primei. Mă sprijin în ea, continuând să mă ţin cu zgaibaracele de cea de-a doua (dacă vă e greu să mă urmăriţi, faceţi un desen). O smulg atunci pe prima şi o fixez deasupra celei de-a treia. Acum, ar trebui să-mi retrag bulanele dacă vreau să-mi continui ascensiunea asta de-a-ndărătelea. Înhaţ deci ventuza numărul unu cu dinţii (da, faceţi un desen, altfel vă-ncurcaţi, sau dacă nu, mergeţi să mă aşteptaţi la paragraful următor, vin şi eu imediat). Mâna eliberată apucă ventuza numărul doi şi o lipeşte deasupra celor două precedente, înţelegeţi? Şi repet operaţiunea până ce ating bastingajul. Îl apuc cu picioarele. Salvat! Doar dacă nu mă zăreşte cineva. Dar, nu fascicolele luminoase ale proiectoarelor îndreptate spre mare constituie, fapt admirabil, un ecran protector, Membrii echipajului nu pot

să vadă ce se-ntâmplă dedesubt. Îmi acord treizeci şi cinci de secunde de pauză, căci sunt extenuat, vlăguit. De zece minute stau cu capul în jos; sângele îmi izbeşte tâmplele şi-mi înceţoşează vederea.

Hai, San-A.! Continuă-ţi efortul. Acţionează contra cronometru!

O sforţare supremă: sunt pe punte, la adăpostul cupolei. Sudoarea-mi şiroieşte pe piept. Am arsuri pe corp de la frecarea de tabla submarinului. Îmi deznod cămaşa şi recuperez pistolul Gloriei *from the box.* Contactul patului său gofrat e prietenesc, liniştitor. Iată că mă simt *superman* până-n vârful unghiilor!

Târâş, merg să mă lipesc de cupolă. Acum, sunetul vocilor e foarte apropiat, foarte distinct.

— Avem lista tuturor băncilor din lume în care aveţi deschis un cont, domnule Okapis…

„În consecinţă, ne veţi aduce toate carnetele de cecuri şi le veţi semna în faţa noastră. De asemenea, aveţi un cont secret la o bancă din Zurich. Cred că pot afirma că sunt depuse acolo două miliarde. Vrem o dispoziţie de retragere a întregii sume. Pe de altă parte, reginele aflate aici poartă bijuterii de mare valoare. Şi nici nu mai vorbesc de doamna Okapis, care posedă (încă) colierul Momitzov. Trebuie să ne aduceţi toate bijuteriile. Faceţi o chetă! Aţi înţeles bine?”

— Da, face vocea şovăitoare a lui Okapis.

— Vă dăm o oră pentru a ne aduce tot, niciun minut mai mult, e clar?

— Cine-mi garantează că nu aruncaţi insula în aer chiar dacă mă supun? întreabă Okapis.

Răspunsul nu se lasă aşteptat, sec, tăios, fără replică.

— Nimeni. Dar e ultima şansă pe care o aveţi. Duceţi-vă, vă reţinem fiica până vă întoarceţi.

Şi vocea adaugă:

— Ajutaţi-l pe domnul Okapis să coboare în barca lui.

Iată ce-nseamnă o afacere izbutită. Lovitura secolului, prieteni! Dacă le merge figura, o să încaseze vreo cincizeci de miliarde. Spargerile băncilor, jefuirea

casierilor, furturile clin cazinouri sau agenţiile de pariuri sunt mizilic prin comparaţie.

Mai aştept încă un moment. Şi apoi îmi continui târâtul până când ajung la limita zonei descoperite. Acum pot să văd puntea. Sunt patru bărbaţi, plus Antigona. Unul dintre bărbaţi fumează visător, aşezat îndărătul unei mitraliere aţintite spre mal. Un al doilea îl ajută pe Okapis să coboare, ţinându-i scara de frânghie întinsă, în timp ce ceilalţi doi discută mai retraşi.

Bag înapoi rapid capul la cutie şi chibzuiesc. Acum că a sosit momentul, ce-aş putea, logic, să-ncerc? În submarin se află membrii echipajului. Dacă se dă alarma, vor scufunda submarinul sau vor ieşi toţi pe punte.

Nu porţi singur un război.

Aud plescăitul neîndemânatic al vâslelor lui Okapis.

— Staţi jos, domnişoară! propune o voce.

— Nu, mulţumesc. V-ar deranja să-mi arătaţi cum e pe dinăuntru? E prima dată când mă aflu la bordul unui submarin.

Vocea calmă a Antigonei îmi merge drept la inimă. Scumpa şi curajoasa copilă! Din pricina mea cere asta. Încearcă să îndepărteze de punte cât mai mulţi indivizi cu putinţă.

— Ca facem, Billy? întrebă unul dintre tipi.

— Unei fete drăguţe nu i se poate refuza nimic, rânjeşte interpelatul. Ia-l şi pe Steve şi băgaţi de seamă ca fata să nu se atingă de nimic!

Văd profilându-se trei-umbre pe scara fixă care duce la orificiul cupolei. Ele nu întârzie să dispară. Uf! încep să mă simt mai în largul meu.

Din nou, ies din zona mea de umbră. Îl aleg pe tipul care stă rezemat de bastingaj. Îl ochesc cu grijă şi dau drumul unei praline. Trebuie să fac economie, căci n-am la dispoziţie decât şase. Se aude un pleosc, care nu se deosebeşte aproape deloc de plescăiturile fluide ale apei izbindu-se de submarin. Tipul tresare şi cade-n genunchi. Mâinile îi rămân agăţate de bastingaj. Continuă să se cramponeze de balustradă, frăţiorul, dar capul îi atârnă în

spate.

E semnat „Pentru închiderea conturilor!” Trece un timp. Şi apoi, vocea îngrijorată a mitraliorului se înalţă brusc.

— Hei! Joe! Ce-ai păţit, te-a luat ameţeala?

În chip de răspuns, numitul Joe se prăbuşeşte pe spate. Mitraliorul se precipită spre el. Îl secer înainte să ajungă la colegul lui, cu o prună babană între omoplaţi. Merge pe două cărări şi se prăbuşeşte pe leşul amicului.

„Şi doi!” număr eu, căci am fost întotdeauna bun la matematică. Fug spre cei doi domni şi-i arunc în apă printre barele balustradei. Pleosc! Pleosc! Chiar dacă nu sunt complet out, ştiu din recenta-mi experienţă că nu se vor putea urca din nou la bord.

Bun, şi-acum?

Mă uit în jur. Patru bile de pistol şi o mitralieră, încep să stau bine. Remarcaţi că îmi prefer cele patru bile personale, care sunt silenţioase, ele.

Regret că nu l-am păcălit pe mitralior cu figuri de judo. pentru a economisi un glonţ. Trebuie să-ţi controlezi întotdeauna reflexele. Vezi un spate, îţi descarci arma, e omeneşte!

Îmi repet, fără să mă bruschez, pentru că, susceptibil cum mă ştiu, dacă m-aş căpăci, mi-aş lua maul: şi acum, ce fac?

Mă reped la unul din proiectoarele fixate în bastingaj şi-l fac să descrie un arc de cerc de 90° (aş încerca şi o sută de grade, dar mă tem să nu înceapă să fiarbă). Îi îndrept fascicolul spre dunetă. Asta-i o chestie brici. Tipii care vor ieşi, vor încasa cinci sute de kilowaţi drept în ocheane şi n-o să-şi mai poată recunoaşte nici mamele de la treizeci de milimetri.

Acum urmează aşteptarea! Să aşteptţi tot timpul, să mai aşteptţi încă! Să aşteptţi pentru a învinge sau muri.

Am un avantaj: pentru a ajunge pe punte din străfundurile submarinului, nu e decât o singură ieşire. Hăituiesc nişte vulpi a căror vizuină nu are decât o ieşire. Da, dar vulpile astea au capacitatea de a se scufunda la

câteva sute de metri adâncime în mare.

Trece un timp, pe care nu sunt în stare să-l măsor. Aş putea să vă spun zece minute, dar mi-e teamă că greşesc. Oricum n-are nicio importanţă, aşa că vă spun zece minute.

Un bust ţâşneşte din cupolă. E unul dintre tipii care-au însoţit-o pe Antigona. Încasând fascicolul, îşi acoperă ochii cu braţul.

— Joe, pentru Dumnezeu! face el, reglează împuţitul asta de reflector, care s-a dereglat.

Mă ţin de nas cu două degete şi-i răspund O.K. cu accent american. În loc să ascult ordinul, urc treptele de fier ale cupolei.

Caraba pe care o încasează în ceafă, domnul acesta, n-o să afle niciodată cine i-a administrat-o. Are corpul ieşit din orificiu şi cade ca un pietroi la poalele cupolei. În acelaşi moment, apare altă scăfârlie care întreabă, ferindu-şi ochii:

— Ce-ai păţit, Burk?

Îmi înnod braţul în jurul gâtului său. Nu poate să strige. Îl extrag din orificiu şi-l trântesc pe punte. Dar tipul e abil ca un grefier. Aterizează în patru labe şi ridică capul. Eu sunt în plină lumină, acum. Sar.

Teribilă şi memorabilă cafteală, fetişcanele moşului! A mea, a ta e sârma de parchet! Lovituri cu capul, lovituri de pumn, lovituri cu genunchiul, lovituri sub centură! Lovituri! Lovituri! Lovituri! Primesc, dau, fac o provizie pentru la iarnă, împart săracilor din parohie, pun la uscat, pun în ramă, pun peste tot! O dementă, o orgie de dupaci. Nu e solid, amicul, dar neică, ce tare dă!

Cazmaua îi merge ca un piston de locomotivă. Îmi încleştez dinţii, pumnii, restul. Trebuie să terminăm odaia. S-ar putea să mă adoarmă cu un croşeu mai bine ţintit. Aşa că mă smulg. Doi paşi înapoi, cât să-l scot pe Gică din buzunar şi să i-l arăt. Deloc recalcitrant, ridică mâinile!

— Întoarce-te cu spatele!

Se supune. Îl miruiesc cu patul armei. Dispari, dulce nălucă! Se prăbuşeşte.

Am obiceiul să las după mine la fel de curat cum am găsit. Pentru-nceput, puţină ordine. Tipul pe care l-am azvârlit din cupolă e zob, cu vertebrele terci. Îl trimit în baltă. Nu mă deranjează deloc să am şi unul din bandă viu, trebuie să stăm de vorbă! Îl târăsc pe individul leşinat către locul în care m-am urcat la bord şi, gratie funiei mele, îl leg, cu braţele-n cruce, de bastingaj.

Continui să supraveghez orificiul cupolei, pentru cazul în care ar apare altă pradă. Dar se înregistrează o acalmie. Atunci îi administrez o pereche de palme boxerului meu de elită, pentru a-l ajuta să-şi adune minţile împrăştiate. Un firicel de salivă îi curge din colţul gurii. Smârcâie, geme şi deschide un ochi.

— Auzi, campion mic, fac eu. Îmi trebuie nişte ponturi.

În timp ce trăncănesc, îi scotocesc buzunarele. Scot un cuţit cu arc, nişte chibrituri, ţigări, dolari. Apăs pe butonul cuţitului. Apare lama. O apăs de burta individului, hotărât să merg până la capăt.

— Câţi sunteţi la bord?

Nu-mi răspunde, aşa că apăs niţel mai mult pe lamă. Dacă mardeiaşul se-ncăpăţânează, riscă să aibă dreptul la un abonament gratuit la „Hara-Kiri”, Ar fi o răutate, dar nu o prostie!

— Câţi, răspunde!

— Şapte!

Rapid calcul mintal al scumpului comisar: trei gorobeţi în apă, un al patrulea legat; mai rămân trei guşteri de neutralizat, dom’le plutonier!

— Cum îi cheamă pe băieţi? Numele mici îmi ajung, încă o apăsare pe cuţit. S-ar putea să mă înşel, dar cred că a pătruns cam un centimetru în pântecul amicului.

— Roy! geme victima mea.

— Şi?

— Floyd si Charlie.

— O.K.!

Mă întorc la cupolă. Mă aplec prin orificiu. Jos e camera periscopului, luminată. Nu se vede nimeni.

— *Hello,* Charlie! strig eu, fonfănind. Vino imediat pe punte!

După care mă retrag din orificiul uman. Un zgomot sonor, metalic: e numitul Charlie care vine-ncoace. Înainte să-şi scoată mecla, încasează un pat de armă-n creştetul capului de-i cad amigdalele în vezică. El lasă tot şi cade înapoi, ca o piatră într-un puţ. Asta face un zbang memorabil. Un tip nu întârzie să apară şi se apleacă deasupra lui.

— Ce se-ntâmplă? întreabă vocea tipului care o însoţise pe Antigona.

— E Charlie, care a tras pe dreapta. În viaţa mea n-am văzut un tolomac mai neîndemânatic! Pare să se fi pocnit rău.

În timpul acestei conversaţii, un San-Antonio radios îşi spune „doar doi mai sunt!" Sunt tentat să-l împuşc pe cel de-al şaselea de jos, dar cel de-al şaptelea ar intra în alertă şi Antigona e cu el!

— Ce să-i fac, Roy? întreabă tipul. În acel moment, înalţă capul, simţindu-se observat. Nu pot să rezist: trag. Pralina îl traversează de sus în jos. I se înfige-n gât şi-i iese prin anus (ceea ce e rar).

— Aşteaptă, răspunde în acelaşi moment vocea lui Roy, o să-ţi aduc nişte scotch.

Nu mai e timp de pierdut. Încalec cupola şi mă reped în jos pe scara de fier.

Ajung în camera periscopului chiar când apare şi susnumitul Roy. Antigona se află lângă el. Tipul ţine un revolver într-o mână şi o sticlă de whisky în cealaltă. Tresare, se uită la mine, la cei doi tipi întinşi pe podea, apoi la pistolul meu, face o asociaţie de idei şi moare înainte să fi tras vreo concluzie, căci am tras cu un nou foc de revolver. Bang! În ochi!

Ce mai monoclu!

Cântăresc în mână pistolul Gloriei.

— A mai rămas chiar şi un rest, anunţ eu. Îţi jur, Antigona, că fac cât zece, plus un corp de armată pe deasupra.

ULTIMUL CAPITOL
(Căci, orişicât, să nu exagerăm!)

Eu, mă ştiţi?

Fac colecţie de moace buimăcite.

Faţa domnului Okapis, când se-ntoarce la submarin! Un poem, cum ar spune poetul.

Expresia lui speriată, năucă, încremenită, neîncrezătoare, pleoştită, descompusă, atunci când mă vede în capul scării, ţinându-i fata pe după mijloc!

— Treaba-i rezolvată, domnule Okapis, spun eu.

Bietul om! Ţine într-un sac, la grămadă, giuvaierele Brabantului şi ale Teniei, ale Kurlandiei şi Zona-Zosterului, ca şi pe cele din alte părţi. Geme, diamante, briliante, perle, bijuterii până peste poate, de i-ar îmbolnăvi de nervi pe băieţii de la Van Cleef. Plus cecurile, ca un super-miliardar cuminte, toată panoplia lui de împărat. Bonurile de Tezaur, acţiunile (bune şi rele), obligaţiunile (când eşti tată, nu astea-ţi lipsesc), împrumutul SNCF, titlurile de rentă şi titlurile de nobleţe ale invitaţilor lui. Cornul abundenţei, cornul suprem al bietului încornorat. N-a iertat nimic. Când îţi e pielea-n joc, laşi gluma la o parte şi azvârli la coş bunurile materiale. A făcut exces de zel, scumpul de grec, pentru a încerca să îmblânzească Organizaţia „Z”. Cred că a şterpelit până şi dinţii de aur ai majordomilor lui ca să fie mai mult, să pară o chestie serioasă. Dacă i s-ar mai fi lăsat încă o oră de răgaz, şi-ar fi ambalat tablourile.

— Dumneata, dumneata! repetă el.

— Da, da! răspund eu. Totul a reintrat în ordine, domnule Okapis. Cei răi şi-au primit pedeapsa şi cei buni vor continua să se decoreze reciproc.

În timp ce dulcea mea Antigona îl pune la curent cu isprăvile mele, eu îmi recuperez prizonierul.

— Acum, îi spun eu, vii cu noi. O să avem timp să ne dăm explicaţii pe uscat.

Focuri de armă ne parvin exact în acel moment.

Ia stai, nu cumva e vocea lui Beru? Stilul de a trage într-o veselie, e numai al Grasului. Îşi descarcă arma-n tine, cum te stropeşte bărbierul satului cu lavandă stătută după ras. Şi culmea e că nimereşte la fix!

— După cum ai auzit, îi fac eu, explicaţiile au şi-nceput deja. Hai, ai să treci la vâsle, micul meu galerian, şi dă-i zor, vreau să mă duc la culcare, am avut o zi încărcată.

* * *

Pe drum, îl iau la întrebări. Cum a priceput cu cine are de-a face, nu se zgârceşte la răspunsuri.

— Găselniţa asta cu bomba atomică e adevărată? îl întreb eu.

El aprobă.

— Nu voiam, face el. Am intrat în combinaţie cu ei, dar nu voiam s-o fac.

— Bineînţeles, Puiule. Să dai vina pe morţi, se poartă! Toţi cei în situaţia ta procedează la fel.

— Dar e adevărat! Uitaţi, dovada e că am scris Departamentului de Stat ca să-i previn că se pregăteşte ceva. Nu puteam să fac mai mult de-atât, fără să-mi trădez prietenii!

Okapis scoase o exclamaţie.

— Ah! Dumneata erai?

— Pe o hârtie cu antetul ambasadei americane din Quito, completez eu; cum ţi-ai procurat-o?

— Aşa, ducându-mă să mi se pună o viză; secretarul a ieşit o clipă, am şutit nişte hârtie. Mi-am spus că o să pară mai serios.

— Ei bine, va trebui să le spui toate astea juraţilor, poate că o să capeţi circumstanţele. Şi tot tu ai vrut să-l împiedici să vină pe profesorul E. Prubette?

Vâsleşte ca un dement.

— Nu sunt la curent…

— De ce-aţi încercat s-o răpiţi pe miss Victis în mijlocul oceanului?

Îşi pleacă fruntea.

— Ceilalţi aflaseră că venea în Kukubau un agent al

Serviciilor Secrete. S-au temut să nu fi fost descoperită combinaţia şi au vrut să pună mâna pe fată ca s-o interogheze. Eu, unul, îmi închipuiam de ce-a venit, dar dacă i-aş fi avertizat, m-ar fi lichidat!

— Ce conţineau cuferele scufundate?

— Aparatura radio pentru a comunica cu palatul. Trebuia să plasăm centrifuga de conexiune cu unde bivalvare în ultimul moment, căci altfel ar fi fost descoperit, e cam mare!

— Vezi tu, amice, conchid eu, pe lumea asta, cei mai periculoşi sunt oamenii ca tine, care n-au curajul să meargă până la capăt, semi-durii, pseudo-timoraţii, căcăcioşii, ce mai! Dacă ţi-ar fi fost într-adevăr teamă, ai fi ciripit tot cât mai era încă vreme. În loc să faci asta, ai făcut un gest pentru propria-ţi conştiinţă, după care te-ai dus cu plutonul. Şi totul s-a dus de râpă!

Nu răspunde nimic: vâsleşte!

* * *

Tot poporul (dacă pot să zic aşa, vorbind despre regine şi prinţi) s-a bulucit în port. Oamenii sunt crispaţi şi tăcuţi.

Parcă ar fi nişte naufragiaţi pe-o insulă pierdută care aşteaptă vaporul salvator.

— Sunt mai mulţi, remarcă vocea Gloriei de pe chei.

Un organ puternic domină zgomotul fluxului şi chiar pe cel al refluxului.

— Eşti acolo, San-A?

— Da, Grasule, sunt aici.

— Nu v-am zis eu, găozarilor! urlă partenerul de o seară al Carambei.

— Mai moderat, Beru, vorbeşti cu nişte monarhi!

— Şi cum s-a petrecut chestia? insistă Fremătătorul.

— Ca o scrisoare la poştă, Grasule. Din şapte oameni, şase morţi şi un prizonier.

— La naiba, m-ai luat! bodogăne Buhăitul.

Barca acostează. O ajut pe Antigona să coboare şi sar pe chei.

— Cum aşa, te-am luat?

— Vino să vezi!

— O secundă, fac eu. Gloria, tu, care ai talent, supraveghează-mi prizonierul!

Mă iau după Grăsan.

— Aveai dreptate, San-A. Pe toată linia. Canaliile astea îşi dosiseră deja o barcă cu motor printre stânci. Gloria şi cu mine am dibuit-o aproape imediat şi ne-am pitit cu câte-un puşcoci fiecare. A mers ca pe roate; după un timp apar patru guşteri la trap.

„Ah! să mă fi văzut atunci, Bătrâne!”

— Nu te-am văzut, dar te-am auzit. Tu i-ai curăţat?

— Pe toţi patru! Mucoasa nici n-a avut timp să pritimp. ceapă, că deja gentlemanii muşcau coralul.

— Şi cine erau?

Aici, Grasul se hlizeşte.

— Trei dintre ei sunt servitori de-ai lui Okapis, dar cât despre al patrulea, ţin’te bine, că ai să cazi jos.

— Nicidecum, Grasule, m-am prins că e profesorul E. Prubette!

Grasul împietreşte. Îi atârnă buzele, pleoapele, limba şi ştuţul cu cioc.

— Măi, tu… Ah da! tu, San-A., eşti Sfinxul în persoană! Cum naiba ştii?

— Mi-a zis degetul mic, Grasule, care e întotdeauna cel mai bine informat. Şi, cum mă scarpin cu el în ureche, îmi spune: e normal.

Să ne păstrăm prestigiul în ochii subordonaţilor. Bănuiam că Prubette e amestecat în combinaţie din momentul în care vâslaşul meu solitar mi-a spus că nu-l prevenise pe savant. Era greu de crezut că printre toate canaliile astea să fii existat încă un nehotărât, iubitor de ştiinţă până la lichidarea secretarei unui savant pentru a-l intimida pe acesta din urmă!

— Degeaba eşti tu ghicitor, reia Grasul, pot totuşi să-ţi mai spun ceva ce nu ştii despre Prubette…

— Îmi lasă gura apă, Grasule.

— Înainte s-o mierlească, m-a confidenţat. Mi-a zis că

de inventat, inventa colaboratoarea lui. El mai mult le comercializa. Avea mai mulţi biştari. Într-o zi, nişte tipi din Organizaţia „Z” au venit să-l întrebe dacă n-ar putea să branşeze o bombă atomică veche. Îi ofereau un purcoi de aur.

— Şi a acceptat?

— Da. Dar bătrâna asistentă, care pricepuse şmecheria, a făcut urât. Atunci…

— Nu-i rea deloc, povestea cu ameninţarea. Ucigaşul se punea sub protecţia poliţiei, înainte chiar să înfăptuiască crima.

— Şi-ţi dai seama că nu-l deranja să i se dea ca însoţitor un poliţist de elită, pentru marea călătorie, dat fiind că insula trebuia să sară-n aer.

Iată-ne pe teritoriul isprăvilor lui. Beru îmi arată cele patru corpuri înşirate sub lumina lunii.

— … Şi patru care fac zece, face el. Şi când te gândeşti că tot măcelul ăsta, ni-l tragem în Pacific! Îţi stă mintea-n loc!

CONCLUZIE

Serviciul radio din Kukubau a putut să transmită S.O.S.-uri de la bordul afurisitului de submarin şi, daţi-mi voie să vă spun că au apărut într-o viteză escadrile de avioane pentru a repatria pe toată lumea.

Doar o zi a durat faimoasa croazieră a lui Okapis, cât un picnic pe câmp, ce mai!

Dar ce picnic!

Toate ziarele au comentat, vă aduceţi aminte! Nu vă amintiţi? Înseamnă că nu citiţi ziarele în concediu, atunci.

Bietul armator îşi plânge acum frumoasa nevastă, al cărei cadavru a fost găsit. El crede (şi poliţia de asemenea) că a fost lichidată de unul dintre bandiţi. Să-i lăsăm cu pietate iluziile. Vorba poetului: există morţi pe care e inutil să-i suprimi de două ori!

Aţi aflat vestea? Toate monarhiile participante la croazieră mi-au trimis decoraţiile lor naţionale prin colete

recomandate, drept mulţumire pentru Servicii excepţionale făcute ţărilor lor!

O mare scofală, cum se spune într-a noastră.

Vroiam să expun toate fierătaniile astea în closet, ca să stimulez constipaţii ocazionali, dar Felicia, care are respectul instituţiilor tradiţionale, s-a opus categoric. Ea pretinde că dacă o să am plozi, mai târziu, vor fi mândri să-mi găsească astea în *pedigree.* Probabil că are dreptate, ca-ntotdeauna.

Am invitat familia Berurier la masă. Asemenea anchete, dacă nu le stropeşti cum se cuvine, e mai bine să te laşi de meserie şi să te apuci de cultivat nuga sau de creşterea benedictinilor de angora, nu?

Iată-i că clopoţesc la uşă. Şi, exact în acest moment, telefonul începe să zbârnâie. În timp ce mama se duce să le deschidă mastodonţilor, eu răspund la telefon. Imediat, un ciripit delicios îmi ia cu asalt timpanul. Vocea dulcei Antigona. Altfel spus, miere curată!

— Sunt la Paris, îmi spune ea, tocmai am sosit. Ce faci în seara asta?

Ce fac în seara asta, când o mică zeiţă atât de drăguţă se dă la mine!

Ce fac, în seara asta?

Eu, mă ştiţi, nu?

Atunci, dacă mă ştiţi, trageţi concluzia!

SFÂRŞIT